

புலவர்மணி ஏ.பெரியதும்பிள்ளை

பாலைக் கலி

BavaR

புலவர்மணி பெரியதும்பிள்ளை நினைவுப்
பணிமன்றம்
முடச்சிலைப்பு

பாலீக்கலி

இக்கட்டுரைகள்
“தினகரன்” வார இதழில் வெளிவந்தவை.

மறு பதிப்பு.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை
அவர்கள்.

வெளியிடுவோர்:

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்றம்
மட்டக்களப்பு.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்ற வெளி யீடு: 04.

நூலின் விவரம்

தலைப்பு	: பாலைக்கலி.
ஆசிரியர்	: புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை.
மொழி	: தமிழ்.
பிரசரத் திதி	: 1991 நவம்பர் 02.
பக்கங்கள்	: viii + 96.
பிரதிகள்	: 1000.
வெளியீடு	: புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்றம், மட்டக்களப்பு.
முகவரி	: 37, திஸ்வீரசிங்கம் சுறுக்கம், எல்லை வீதி, மட்டக்களப்பு, சிறீலங்கா.
அச்சகம்	: புனித வள்ளூர் கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு.
அட்டை அமைப்பு:	ஓவியர் திரு. K. S. பவான், அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.
பதிப்புரிமை	: புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்றம், மட்டக்களப்பு.
விலை	: ரூபா R\$ 40.00

Bibliographical Data

Title	: PALAIKKALI.
Author	: Pulavarmany A. Periyathambipillai.
Language	: Tamil.
Date of Publication:	1991 November 02.
Number of Pages :	viii + 96.
Number of Copies:	1000.
Publishers	: Pulavarmany Periyathambipillai Memorial Society, Batticaloa.
Address	: 37, Tissaveerasingam Square, Boundary Road, Batticaloa, Sri Lanka.
Printers	: St. Joseph's Catholic Press, Batticaloa.
Cover Design	: Artist Mr. K. S. Bawan, Amirthakali, Batticaloa.
Copyright	: Pulavarmany Periyathambipillai Mem Batticaloa.
Price	: Rs. R\$ 40.00

பண்டுரும் முகிற்குலங்கள் எமதிறைவர் மருகர் திருப்பதி யீதென்ன விண்டுரோ மழைபொழியும் சிறப்பதனால் வளம் மலிந்து மிகுந்து தோன்றும் மண்டுரிலுறை முருகன் மலரடிக்கோர் திருப்பதிகம் மரபிற் சொற்றுன் கண்டுருமினிய மொழிப் பெரிய தம்பிப் பிள்ளையென்னும் கலைவல்லோனே.

— சுவாமி விடுவாளந்தர்.

கிடை கவிசெய்து கீர்த்தி மிகப் பெற்றுன் ஏ பெரியதம்பி எனதன்பன் — ஒதுக்கேள் பாட்டுக் கொரு புலவன் பாரதி யென்றுரோரூவர் பாட்டுக் கிவனென்பன் யான்.

— இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. ஜெபதூப்பிள்ளை.

“இலக்கிய வித்தக”
புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

“இலக்கிய வித்தகர்”
புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

ஆசியுரை

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷன் இலங்கைக் கிளையின்
முன்னாள் உப தலைவரும்,
மட்டக்களப்பு ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷன் தலைவருமான
ஸ்ரீமத். சுவாமி ஜீவநுனந்தா அவர்கள்.

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளாரின் பிறந்த நூற்றுண்டு விழாவினை எங்கெல்லாம் தமிழ் மக்கள் வாழுகின்றார்களோ - அங்கெல்லாம் அக்கறையோடு கொண்டாடப்படும் இவ்வேலையில், சுவாமிகளின் தலை மாணுக்கர்களில் ஒருவரும், நூண்மாண் நுழைபுலமிக்காரும், கேட்டார்ப் பினிக்கும் நாவள்மை கொண்டவரும், திட்பம் வாய்ந்த கட்டுரையாளரும் ஆகிய புலவர்மணி, இலக்கிய வித்தகர் - பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களின் - தினகரன் வார வெளியீட்டில் வெளிவந்த கற்றறிந்தோடு ஏத்தும் கலித்தொகைக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ‘பாலைக்கலி’ என்ற பாங்கான நாமம் குட்டி, நூல் வடிவில் வெளியிடும் இவ்வேலையில், இந்த அரும்பணியினை மேற்கொண்டுள்ள, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்றத்திற்கு - எமது நல்லாசிகளைச் சித்த சுத்தியோடு தெரிவிக்கின்றோம்.

மேற்படி மன்றத்தினரின் அயராத முயற்சி புலவர்மணியின் நிங்காத நினைவைத் தமிழ் பேசும் நல்லுலகில் சாசுவதமாகச் சாற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல பரம் பொருளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

வாழ்க அவர் நாமம் - வளர்க தங்கள் பணிகள்.

சீவாம ஜீவநுனந்தி,

இராமகிருஷ்ண மிஷன்,
இராமகிருஷ்ணபுரம்,
(கல்லடி-உப்போடை)
மட்டக்களப்பு.
12-10-91.

அணிந்துரை

இலக்கியச் செம்மஸ், மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா அவர்கள்.

மூல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் ரிரிந்து
நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ரூத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்
சிலப்: காடு காண்: 64-66.

மூல்லை திரிந்ததை மென்பாலை என்றும், குறிஞ்சி திரிந்ததை வன்பாலை என்றும் வழங்குவர்.

பாட்டாற்றிருக்கது கலித்தொகை. கற்றறிந்தார் ஏத்துங்களி, கல்வி வல்லார் கண்ட கலி எனப் பலவாறு போற்றப் பெற்ற கலித்தொகை பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், மூல்லை, நெய் தல் என்ற முறைமையிற் கோக்கப்பட்டுள்ள பு. சங்கச் சான்றேர் செய்த இலக்கிய நூல்களிலும், பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல் களிலும், இலக்கன் நூல்களிலும், வேறுவேறு முறையிற் கோக்கப்பட்டுள்ளு என்பது வெளிப்பட்டது. நால்வகை நிலம்; ஜிந்து வகைத் திணை. பாலைக்கு நிலமில்லை. திணையிலே பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும், சான்றுகளில் ஒன்றுக் கிருத்தல் கூடும்.

கலித்தொகை	பா.	குறி.	மரு.	மூல்.	நெய்.
ஐங்குறுதாறு	மரு.	நெய்.	குறி.	பா.	மூல்.
ஐந்திணையம்பது	மூல்.	குறி.	மரு.	பா.	நெய்.
திணைமாலை நூற்றைம்பது	குறி.	நெய்.	பா.	மூல்.	மரு.
திணைமொழியைம்பது	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
ஐந்திணையெழுபது	குறி.	மூல்.	பா.	மரு.	நெய்.
கைந்திலை	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
மதுரைக்காஞ்சி	மரு.	மூல்.	குறி.	பா.	நெய்.
பெருங்கதை	மரு.	மூல்.	குறி.	பா.	
தொல்காப்பியம் பொருளத்தொரம் - உரை	மூல்.	குறி.	மரு.	நெய்.	பா.
இறையஞரைகப் பொருள் - உரை	குறி.	நெய்.	பா.	மூல்.	மரு.
நாற்களிராயநம்பியகப் பொருள் - உரை	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
வீரசோழியம்	மூல்.	குறி.	மரு.	பா.	நெய்.
மாறைகப் பொருள்	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
இலக்கண விளக்கம்	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
தமிழ் நெறி விளக்கம்	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.
தொன்னால் விளக்கம்	குறி.	பா.	மூல்.	மரு.	நெய்.

இக்கணக்கீடு டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் "திப்பித்த ஐங்குறு நூறு பதிப்பிலுள்ளது. கடைசி இரண்டும் மேலும் சேர்க்கப்பட்டன.

பெரும்பாலும் குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் முறைப்படி வருதல் நெறியடைத்து. அன்பினைந்திணையும் ஒழுங்கு முறை அவ்வாறேதான்.

குறிஞ்சி — புணர்தல் புணர்தல் நிமித்தம் : புணர்தல்

பாலை — பிரிதல் பிரிதல் நிமித்தம் : போக்கு

மூல்லை — இருத்தல் இருத்தல் நிமித்தம் : இல்லிருக்கை மருதம் — ஊடல் ஊடல் நிமித்தம் : ஊடல்

நெய்தல் — இரங்கல் இரங்கல் நிமித்தம் : இரங்கல்

இவையெல்லாம் உலக வழக்கு. எதிர்மாறுக நாடக வழக்குச் செய்யினும் உலக வழக்கு மேலோங்கி நிற்குமென்பது சான்றேர் மரபு.

கலித்தொகை என்னும்போது ஒருவர் பாடினார்வலர் என்பது தொனிக்கின்றது. பலர் பதிப்பித்தார்கள்.

i. சி. வை. தாமோதரம்பிளீனோ — 1887

ii. இ. வை. அனந்தராமையர் — 1925 — மூன்று பகுதிகள்

iii. தெ. ஆ. கனகசபாபதி முதலியார் — 1937 ; பாலைக்கவி

iv. வெ.பெரி.பழ.மு.காசிவிசுவநாதன் செட்டியார் — 1938

இவை செய்யுள் நூல்கள். வசன நூல்கள் மூலர் இயற்றி னார் என்று தெரிகின்றது.

i. கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள் — 1940

ii. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனூர் — 1958

iii. புவியூர்க்கேசிகள் — ?

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிளீனை இத்தனை நூல்களை - செய்யுள், வசன நூல்களை வாசித்துத் தினகரன் கட்டுரைகளை எழுதினார்வலர். முதற் பதிப்பாகிய சி. வை. தாமோதரம்பிளீனை கலித்தொகைப் பதிப்பினையே வாசித்தார். புலவர்மணி படித்த படிப்பித்த நூலினை எனக்குத் தெரியும்.

தினகரன் ஆசிரியர் V. K. P. நாதன். பண்டிதமணி சமயக் கட்டுரைகளை யாழ்ப்பானத்திலிருந்து எழுதினார். சகபாடி யாசிய புலவர்மணி மட்டக்களப்பிலிருந்து எழுதினார். நோக்கம் தினகரன் பத்திரிகையினை அறிமுகப்படுத்தல்.

இவ்வகையிலே புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப் பணி மன்றம் கலித்தொகைக் கட்டுரைகளைத் தேடி எடுத்து நால் வடிவாக அமையத் தீர்மானங்கு செய்துள்ளது. புலவர்மணி யின் மாணுக்கராசிய என்னிடமிருந்து அனிந்துரையைப் பெற முயல்கின்றது. புலவர்மணி யின் தகைமை பாரியது; பெருமைக் குரியது. யாப்பருங்கலக்காரிகை, வில்லிபாரதம் போன்றவைக்கு மாணுக்கன், மகன் என்று பாராது உரையும் சிறப்புப்பாயிரமுன் செய்தார்கள்.

அவைகளைப்போல அணிந்துரை கொடுத்தோம். கலித் தொகையினை மக்கள் காப்பியமாக வசனநடையில் எழுதினால் மக்கள் அறிந்துகொள்ள இலகுவாயிருக்குமென நினைத்து புலவர்மணி தினகரனுக்கு எழுதினார். தினகரன் ஆசிரியர் வேறு நினைத்தார்; புலவர்மணியின் எண்ணம் வேறு.

குரு சீடன் முறையிற் படித்தவர் புலவர்மணி. அந்தமுறை தலைகீழாக மாறியது. கலித்தொகையினை மக்கள் மத்தியில் உலாவ விடுதல் வேண்டுமென்ற எண்ணம். இருபத்து மூன்று கட்டுரை எழுதினார். பாலைக்கலியிற் பதினாறு செய்யுள்கள் விரித்து ரைத் தார்.

சொற் சுருக்கம். பொருட் செறிவு. அச்சம் என்பது பயம். அது நாட்டு வழி. காலமோ முதுவேணில். வழி மயங்கிய காடு. நடக்கத் தொலையாத நீண்ட காடு. இவைபோன்ற வசனங்கள் செறிந்து விளங்கும், சுவாமி விபுலானந்தா எழுதிய யான்தால் வசனம்போல்.

புலவர்மணியின் வசனங்களைத் தொடரவைக்கும் பான்மை யினைக் காட்டிதும்:-

“பழி இருவகைப்படும். ஒன்று அம்பல்; மற்றது அலர்.

இவை அகப்பொருள் வழக்கு. அம்பல் என்பது அரும்பல் என்பதன் சிதைவு; சிலரற்றிந்த பழமொழியென்பது பொருள்.”

புலவர்மணியின் வாக்கியங்கள்; நாவலர்போல், நெடியன் வாகச் செறிந்து மினிரும். நாவலர் ஒருபுறம்; மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஒரு புறம். இவர்கள் வசனத்திற்கும் செய்யுள் நடைக்கும் எடுத்துக்காட்டு. சுவாமி விபுலானந்தா போல் புலவர்மணியும் செய்யுள், வசனம், நடைகள் கைவந்த வல்லாளர்.

நாவலர் வசனநடையிற் பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் எனும் பல நூல்களை எழுதினார். கலித்தொகை முற்றும் வசன நடையில் எழுதத் திட்டம் போட்டார்.

செய்யுள்கள், பொருள்கள் போன்ற சொற்களை செய்யுட்கள், பொருட்கள் என்று எழுதமாட்டார் புலவர்மணி. சுத்த மொழியை உபயோகித்து இயற்கையான விடயத்திலேயே எழுதுவார்.

இவ்வாருக சிரும் சிறப்புமுடைக் கலித்தொகையிலே பாலை முதலாகத் தொகுத்தார், நல்லந்துவனார். பெருங்கடுங்கோ பாலை பாடினார். கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளைப் பாடியவர் நல்லந்துவனார். இவ்வண்ணம் அமைந்த பாலையை உருட்டித்திரட்டி புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை வசனநடையில் எழுதித் தந்தார். அதற்கு அணிந்துரை எதற்கு என்ற கேள்வியடையாளம் என்மதில் எழுகின்றது.

“தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.”

திருக்: அதி: மக்கட்பேறு: செய்: 07
உள்ளதும் நல்லதும்: பக்கம்: 133 +

F. X. C. நடராசா.
127, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு,
02-11-1991.

வெளியீட்டுரை

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிளை அவர்கள் நாடறிந்த தமிழ் அறிஞர். மாபெரும் கவிஞர். அன்னர் சிந்தாமணி வார இதழில் “உள்ளதும் நல்லதும்” என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரைகளைப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிளை நினைவுப்பணி மன்றம் நூலுக்குவில் வெளியிட்டது. அந்நால், இந்து சமய கலா சார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர் 1991ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் கண்டி மாநகரில் நடாத்திய தேசிய தமிழ் சாகித்திய விழாவில் வாழ்க்கை வரலாறு துறைக்கான பரிசைப் பெற்றது. அத்துடன் நூலாசிரியரும் தேகாந்த நிலையில் விருது வழங்கி “இலக்கியவித்தகர்” பட்டமுமளித்துக் கொரவிக்கப்பட்டார்.

அன்னர் எழுதிய மற்றொரு கட்டுரைத் தொடர் ‘கலித் தொகை’யில் இடம்பெறும் ‘பாலைக்கலி’. ‘கலித்தொகை’ இன் பச் சுவையைத் தலைமையாக்கக்கொண்ட பண்டைய நூல். சங்க காலத்திய எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஆரூவதாகத் திகழ்வது. காதலித்தவரை மணந்து, நல்வழியில் பொருள்கீடு, அறைநெறி யில் செலவு செய்து, இன்ப வாழ்வு வாழ்ந்தனர் தமிழர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது.

இத்தகைய உயரிய இலக்கியத்தை அனைவரும் எனிய முறையில் பெற்று படித்துய்யவேண்டுமென்ற பேரெண்ணத்தோடு புலவர்மணி அவர்கள் 1956 ஆவணி 5ஆம் திகதி தொடக்கம் 1957 தை 6ஆம் திகதி வரை தினகரன் வார இதழில் “கற்றறிந்தாரேத்துங் கலித்தொகை” எனும் தலைப்பில் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளைப் “பாலைக்கலி” எனும் நூலாக வெளி யிடுவதன்மூலம் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு மீண்டுமொரு இலக்கியப் படைப்பினை வழங்குவதில் மன்றம் மகிழ்ச்சியடைகிறது. பாலைக்கலியில் உள்ள 36 பாடல்களில் முதல் 16 பாடல்களுக்கான கட்டுரைகள் மட்டுமே இந்நாலில் இடம்பெறுகின்றன.

இக்கட்டுரைகளைச் சேர்த்து நூலாக வெளியிட அனுமதித்த தினகரன் ஆசிரிய பீடத்திற்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்நாலுக்கு மட்டக்களப்பு இராமகிருஷ்ண மினன் தலைவர் பூர்மத் சுவாமி ஜீவானந்த மகராஜ் அவர்கள் ஆசிரியரையும், புலவர்மணி ஜயாவின் அன்பார்ந்த மாணுக்கரும் எமது மன்றக் காப்பாளருள் ஒருவருமான இலக்கியச் செம்மல், மகா வித்துவான் எவ். எக்ஸ். சி. நடராசா அவர்கள் அணிந்துரையும் வழங்கியுள்ளனர், அவர்களுக்கு மன்றத்தின் நன்றிகள்.

இக்கட்டுரைகள் நாலுருப் பெறுவதில் தமது உதவி, ஒத்தாசைகளை வழங்கிய நிருவாகக் குழுவினரின் சேவை குறிப்பிடத் தக்கது.

நூல் அச்சிடும்போது பிழை திருத்தங்களைச் சரியாகச் செய்துதவிய நிருவாகக் குழு உறுப்பினர்கள் திரு. சி. க. பொன்னம்பலம், செல்வி சா. தவமணிதேவி ஆகியோர் நன்றிக் குரியவர்கள்.

நூலின் அட்டைப்படத்தினை அழகாக வரைந்துதவியவர் ஓவியர் திரு. K. S. பவான், அழகாக அச்சிட்டு உதவிய புனித வளரை கத்தோலிக்க அச்சகத்தார் ஆகியோருக்கும் மன்றத் தின் நன்றி உரியன.

இதுபோல் புலவர்மணி ஜயா அவர்களின் ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து வெளிக்கொண்டும் என்னம் மன்றத்திற்குண்டு. எங்களது இப்பணிக்குப் பெரிதும் உதவி வரும் கிராமோதய சபைகள், ப. நோ. கூ. சங்கங்கள், ஏணை மன்றங்கள், தாப ணங்களுக்கு, எங்கள் மனமார்ந்த பெருந்தனிகள்.

த. செல்வநாயகம்
செயலாளர்,
புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிளை நினைவுப்பணி மன்றம்.

37, திசவீரசிங்கம் சதுக்கம்,
எல்லை வீதி,
மட்டக்களப்பு,
02 நவம்பர் 1991.

ஆசிரியர் உரை

ஙங்கமென்னுஞ் சொல் எல்லாச் சங்கங்களையுங் குறிக்கும் பொதுப் பெயராயிருப்பினும், அது, முதல் இடை கடையென்னும் முத்தமிழ்ச் சங்கங்களுக்குமே சிறப்புப் பெயராய் வழங்குகின்றது. சங்கமென்பது ஒரு வட சொல்; கூடல் என்னுந் தனித் தமிழ்ச் சொல் வின் மொழிபெயர்ப்பாக அது வடமொழியில் வழங்கப்பெற்றுத் தமிழ்மொழியிலும் இடம்பெறுவதாயிற்று. மதுரைமாநகருக்குக் கூடல் எனப் பெயர் வந்ததும் காரணக் குறிபற்றியோம்.

சங்கப் புலவர்களைச் சான்றேர் என வழங்குவர். சான்றேர் என்னுஞ் சொல் சால் என்னும் அடியாகப் பிறந்து நிறைவுடையோர் என்னும் சீரிய பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. சால்புடையோர் சான்றேர். சால்பென்பது நிறைவு. நிறைவுக்குக் காரணமான குணங்களை அன்பு, நாண், ஒட்புரவு, கண்ணேடுத்தம், வாய்மை என ஐந்தாக வகுத்துக் கூறுகின்றோர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். சால், பண் என்பன ஒரு பொருட் பண்மொழிகளாகும். இவை விகுதி பெற்றுச் சால்பு, பண்பு என வழங்கப்படுகின்றன. நிறைந்த நரம்பினையடைய இராகத்தைப் பண்ணென்று கூறும் இசைத் தமிழ் வழக்கும், பண்ணமைத்தல், பண்படுதல் என்னுஞ் சொற்களும் நிறைவையே குறித்து நிற்பன வாம். நிறைவென்பது மன நிறைவு. மன நிறைவே ஒருவர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாகும். மன நிறைவு படைத்த சான்றேர் அல்லது பண்புடையோர் தம் உள்ளத்திலிருந்து தோன்றுஞ் செய்யுள்களும் நிறைவுடையனவேயாம். அந்நிறைவிலே திளைத்து விளையாடுதலால் நாமும் நிறைவு பெறுவோம்.

இத்தகைய மன நிறைவுவாய்ந்த சங்கச் சான்றேரியற்றிய செய்யுள்களெல்லாம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பும் புதுமையும் இளமையும் பொலிந்து, தமிழ் நலங்களின்து தெவிட்டாத இனிமையூட்டித் திகழ்கின்றன. காலவெள்ளத்தின் சுழியிலகப்படாத

இக்கவின்பெறுகவிகள் இயற்கை நவிற்சியென்னும் இனிதாய அழகுவாய்ந்தவை; இயற்கையோடு இரண் டறக் கலந்த இயைபு அமைந்தவை; இயற்கையின் நிகழ்ச்சிகளை மக்களின் வாழ்க்கையோடினைத் து இனிய உணர்ச்சியூட்டி மெய்ப்பாடு பிறப்பிக்கின்ற இக்கவிகளை இதயமொன்றுபட்டு அவற்றிலேடுபட்டுப் படிக்கும்போ தெல்லாம் நமக்கும் மன நிறைவும் பெரியதோர் இன்ப மும் உண்டாகின்றன. சங்ககாலத்து மக்கள் வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையினையும் நாம் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. பண்டைத் தமிழரின் பண்பட்ட வாழ்வினை நாமுங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென நமது உள்ளம் நம்மைத் தூண்டுகின்றது.

சங்கச் சான்றேர் செய்யுள்களுள்ளே அறமும் பொருளும்பற்றி வருகின்ற செய்யுள்களிலும் பார்க்க இன்பம்பற்றி வருகின்ற செய்யுள்களே மிகப்பலவாயிருத்தல் நம்மால் நோக்கத்தக்கது. காலந்தோறுந் தோன்றுகின்ற கவிஞர்கள் மக்கள் வாழ்க்கையிலே மிகுந்து தோன்றுகின்ற இயல்புகளையே பெரும்பாலுந் தங்கள் கவிதைகளிலே அமைத்துச் செல்வர். புலவர் பாடும் புகழுடைய தமிழ் மன்னரது ஆடசிக் காலத் திலே தமிழ் நாடு பல்வகை நலனும் பல்கி, நல்லறமும் நற்பொருளும் பல்கி இன்ப வடிவாகத் திகழ்ந்தோங்கி யிருந்தது. இதனால் வாழ்க்கை வசதி பெற்றுள்ள தமிழ் மக்களது உள்ளமும் இன்பத்தினையே நாடி அன்பு வாழ்க்கையிலே ஈடுபடலாயிற்று. புலவர்களின் கவிப் பெருக்கும் பெரும்பாலும் அன்பு கலந்த இன்பப் பொருள்களையே மக்களுக்கு வாரி வழங்குவதாயிற்று. அன்புப் பொருளை இன்பக் கவிகளால் அளவியள்ளி வழங்கிய சங்கச் சான்றேருக்குத் தமிழுலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது. சங்கச் செய்யுள்களைப் படிப்பதால் அக்கடமை நிறைவரும்.

நாட்டின் சூழ்நிலைக்கேற்ப நல்லோர் வகுத்த அன்புப் பாடல்களுள்ளே கவித்தொகையென்னுங் கவிதைப் பூங்கொத்து சிந்தைக்கினிய செந்தமிழ்த் தேரை நந்தாது சொரிந்து நல்விருந்தளிக்கின்றது. தமிழின் நடையழகும் தமிழனின் நடையழகும் கவித்தொகையிலே கணிந்து தோன்றுகின்றன. கவி என்பது ஒரு வகைச் செய்யுள். அதற்குரியது துள்ளலோசை; தனித்

தமிழ்ச் சொற்கள்; சொற் சுருக்கம்; பொருட்செறிவு; தெளிவு முதலிய அழகுகள் பெற்று உவமை நயமும், இனிய ஒசையும் போருந்தி உயிரையுந் தனிர்க்கச் செய்கின்ற உத்தமக் கவிகளைக் கலித்தொகையிலே காண்பார்; இன்பம் பூண்பார். இதனாலேதான் “கற் றறிந்தாரேத்துங் கவி” என்னும் உயர்தனிச் சிறப்பும் இந்நாலுக்கு உள்தாயிற்று.

இஃது ஒரு தொகைநால். இதனை ஆசிரியர் நவ்வந்துவனுர் என்பவர் தாமேயியற்றித் தொகுத்தார் என்பார் நச்சினார்க்கினியர் என்னும் நல்லாசிரியர். பலர் பலகாற் பல பொருள்பற்றிப் பாடிய பல பாட்டுகளை நவ்வந்துவனுர் தொகுத்து ஒரு நால் செய்தார் என்றும் சிலர் கூறுவர். நவ்வந்துவனுர் என்னும் பெயரை நல்லந்துவனுர் எனவும் வழங்குவர். அக்கால வழக்கத்தை இப்பெயரோடு பொருத்தியறியும்போது நக்கினார், நத்தத்தனர், நப்புதனர் என்பனபோல நவ்வந்துவனுர் எனக் கூறுவதீடு மரபாகும் எனத் தோன்றுகின்றது. சிறப்பினையுடைய அந்துவனுர் என்பவரே கவித்தொகையை இயற்றினார் என்றே கொள்வோம்.

இந்நால் அகம், புறம் என்னும் பொருட் பகுதி களுள் அகத்தைச் சார்ந்தது. கடைச்சங்க நால்களுள் மேற்கணக்கைச் சேர்ந்த எட்டுத் தொகையுள் ஒன்று யமைந்துள்ளது. ஐந்தினையியல்புகளையும் அழகாகப் பாடுகின்ற செய்யுள்களின் வைப்பு முறை, தொல்காப்பியனார் அடுக்கிய முறையினின் ரூம் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. மூலை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனக் கூறுது, பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், மூலை, நெய்தல் என ஆசிரியர் நவ்வந்துவனுர் வைத்துக் கூறிய முறையும் நம்மால் நோக்கற்பாலதே. பாலைக்குப் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்; குறிஞ்சிக்குப் புணாதலும் புணர் தல் நிமித்தமும்; மருதத்துக்கு ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்; மூலைக்கு இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்; நெய்தலுக்கு இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் சிறப்புடைய ஒழுக்கங்களாக உரிமைபெற்றுள்ளன. இதனால் இவைகள் உரிப்பொருள் என வழங்கப்பெறும். பிரிதலாகிய ஒழுக்கம் நான்கு நிலத்தினும் பொதுவாய் மயங்கிவரும் உரிமைபற்றி நவ்வந்துவனுர் அதனை முத-

விடத்தில் வைத்தார்போலும். கூடலும், ஊடலும், இருத்தலும், இரங்கலுமாகிய ஒழுக்கங்கள் ஓன்றே டொன்று காரண காரியத் தொடர்புகொண்டு நிகழ் வனவாதலின் அவற்றை அம்முறையே வைத்துக் கவி செய்தார்.

இந்நாலுக்கு உரைசெய்த பெருமை உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியருக்கே உரியதாகும். “நச்சினார்க்கினியா னெச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வார் நல்லோர்” என்னும் பொன்மொழியும் இவ்வாசிரியர் மீது நல்லறிவாளர் கொண்டுள்ள நயப்பினையும் வியப்பினையும் நன்கு விளக்கி நிற்கின்றது. நவ்வந்துவனாரது பேரறிவின் திறத்தினை நச்சினார்க்கினியர் பாராட்டும் நயமும் நாமறிந்துகொள்ளற்குரியதே. நெய்தற் கவி யின் கண்ணே இருபத்தைத்தாவது செய்யுளில் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், நூலாசிரியர் நவ்வந்துவனாரைப் பேரறிவாளர் எனக் கூறுவதிற் பெருமிதமடைகின்றார்.

நவ்வந்துவனாரியற்றி, நச்சினார்க்கினியர் நல்லுரைகண்ட தமிழ்ச் செல்வமாகிய கலித்தொகையை அச்சுவாகனமேற்றித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு விருந்தாயளித்த முதலுரிமை தமிழ் வளர்த்த தாமோதரனார் என்னும் தகைசால் வள்ளல் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையன்பார்க்கே உரியதாகும். பிள்ளையவர்களின் நாமம் நீடுவாழ்க.

சங்கச் சான்றேர் செய்துவைத்த செய்யுட் செல்வத்தை நாம் நன்றாக அனுபவித்தல்வேண்டும். நமது அனுபவ இன்பத்தினைத் தமிழுலகுக்கும், தமிழுலகுக்கு அப்பாலுஞ் சென்று பயன்படுத்தவேண்டும். தமிழ் மக்கள் யாவருந் தமிழை நன்கு கற்றுத் தமிழைப் பாதுகாத்தல்வேண்டும். இந்நோக்கத்தை மனத்திற் கொண்டு கலித்தொகை படிப்பார்க்கு ஏற்ற முறையிற் சில கட்டுரைகளைத் தொடர்பாக எழுத முன்வந்துள்ளேன்.

கடவுள் வாழ்த்து

ஆசிரியர் நவ்வந்துவனார் கடவுளை முன்னிலையாக்கி வாழ்த்துக் கூறித் தமது நூலைத் தொடங்குகின்றார். கலித்தொகையிலே கடவுள் வாழ்த்தாகக் கூறிய செய்யுள், நுட்பமுந் திட்பமும் வாய்ந்தது; இறைவன் இறைவியோடு பிரிப்பில்லாது நின்று இயற்றுகின்ற தொழில்களைல்லாந் திருவருட் குறிப்புடையனவே என்னும் உண்மையினை உணர்த்துவது. இறைவன் ஊரும் பேரும் உருவும் முதலியன் இல்லாதவன்; ஐம்புலக் காட்சிக்கப்பாலகன்றவன்; சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலையினன் எனத் தோலாநாவின் மேலோர் கூறுவர். அங்குங்கூறும் அவரே இறைவன் அன்புருவாகி அனுகி நிற்கும் இயல்பினையுடையன் என அவனுக்கு வடிவுங் கூறுவர். இக்கொள்கையினையும் இக்கடவுள் வாழ்த்து வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. உண்மை வழியினையுணர்ந்த அந்தணருக்கு அருள்செய்தும்; யான் எனது என மக்கள் கொள்ளுகின்ற செருக்கினை யடக்கியும்; மும்மலங்களையும் நீக்கியும் உயிர்களுக்கு இறைவன் அருள்புரிகின்ற இயல்பினை நன்கு விளக்குகின்ற இச்செய்யுளின் அமைதியை ஒருவாறு நோக்குவோம்.

மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டாது மறைந்து நிற்கின்ற, வடிவமற்ற இறைவன், ஆற்றியந்தணர்க்கு அருட் குரு வடிவாகிவந்து அருமறை பல பகர்ந்தான் என்னுந் தொடர் மொழி, நல்லுயிர்த் தொகைகளுக்கு ஞானநெறியை விளக்கும் அருமையினைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நிற்கின்றது. ஆற்றியந்தணரென்போர் நல்லாற்றுல் நாடி அருளையே ஆளுகின்ற நடையினையுடையார்; அழகிய தன்னளியுடையார். பொங்கியெழுந்தகங்கையின் செருக்கையடக்கிப் பொன்முடிச் சடையில் மறைத்த அருஞ்செயலானது யான், எனது என்னும் இரு செருக்கினையும் அடக்கி ஆன்ம கோடிகளைத் தன்னுடன் ஐக்கியப்படுத்துகின்ற இறைவனது காரணங்கருதாத கருணையைப் புலப்படுத்துகின்றது. தேறு நீர் என்பது தேறிய நீர்; தனது பெருக்கத்தினின்றுஞ்

சுருங்கிய நீர். திரிபுரங்களையெரித்தல் ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலங்களையும் நீக்கி ஆண்மாக்களுக்கு அருள் செய்தலைக் காட்டுகின்றது. திரிபுரம் என்பது முப்புறம் எனவும் திரிகின்ற புரங்கள் எனவும் இரு பொருள் தரும். இயங்குகின்ற மாயக்கோட்டை களைத் தமக்கு அரங்கக்கொண்டு அசர வாழ்வு வாழ்ந்தோரை அபர வாழ்வு வாழச் செய்த அருஞ் செயலாகிய திரிபுர தகனத்தின் உட்பொருஞும் இக்கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளிலே நம்மால் உணர்ந்து கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

இச் செய்யுளிலே இறைவனுக்குரியனவாகக் கூறிய மூவகை வடிவங்களும் ஏனைய வடிவங்களுமேல்லாம் அவன் ஆண்மாக்கள்மீதுகொண்ட அளப்பரிய அருள் காரணமாகத் தானே தரத் தோற்றுகின்ற புனித முடையனவாம். இந்நூலாசிரியரும் இறைவனது வடிவங்களுள்ளே தாம காதல்கொண்டதோர் வடிவத்தை முன்னிலையாக்கி வழுத்துகின்றார். அவ்வடிவமோ மாறு பாடில்லாத கடுங் கூளிகளின் கொடும் போரையுடையது; மணி மிடறும் எண்கையும் வாய்ந்தது. மாறு பாடில்லாத போரென்பது, உலகத்து ஏனையோர் ஒரு வரேராடோருவர் பகை காரணமாகத் தம்முள் மாறு பட்டுப் புரியும் போர்போன்றதன்று; வெற்றி தோல்லி களில் நிச்சயமற்ற போருமன்று; அஃது அருள் காரணமாகப் புரியும் போராகும். மணி மிடறென்பது திருநீலசண்டம்; அது ரஞ்சிணையமுதுசெய்து அமர்களை வாழ்வித்தமைக்கு அடையாளமாகவுள்ளது; அதுவும் அருளின் திறத்தையே குறிக்கும். எட்டுத் திருக்கரங்களும் திருவருட்சின்னங்களையே தாங்கியிருப்பதால் அவையும் அருளையே பொருளாகவடையனவாம்.

கடவுள் வாழ்த்திலே மூன்று திருக்கூத்துகள் கூறப்பட்டிருப்பதை இனி நோக்குவோம். அவை கொடு கொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம் என்பன. கொடு கொட்டியென்பது திரிபுர மெரிதலால் வெந்து விழுந்த அவுணர்களின் வெண்சாம்பற் குவியல் பொருந்திய களத்தைத் தனக்கு அரங்காகக்கொண்டு உமையவள் ஒருபாலாக நின்று பாணி, தூக்கு, சீர் என்னுந் தாளங்களைப்போட இறைவன் வெற்றி மகிழ்ச்சியால் நின்றுடிய கூத்தாகும். திரிபுரமெரியக்கண்டு இரங்காது

கைகொட்டியாடியதால் இதற்குக் கொடுகொட்டியென்பது பெயராயிற்று. கொடுகொட்டியென்பது கொடுகொட்டியென மருவி நின்றது. இது நின்றாடுங்கூத்துகள் ஆறுள் ஒன்றாகும்.

பாண்டரங்கமென்பது திரிபுர மெரித்தபின்னர் இறைவன் தன்முன்னின்ற பிரமன் காணுமாறு வானே ராகிய தேவில் நான்மறையாகிய குதிரைகள் பூட்டி, நெடும்புறம் மறைத்து, வார்த்துகில் முடித்துக் கூர்முள் பிடித்து வெண்சாம்பரணிந்து ஆடிய கூத்து. வெண்சாம்பரணிந்து ஆடியமையாற் பாண்டரங்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. பாண்டு அரங்கம் பாண்டரங்கம் எனக் கூடி நின்றது. பாண்டு வெண்மை; அரங்கம் கூத்து மேடை, வெண்மை நிறம் அந்நிறமுடைய சாம்பலுக்காயிற்று. இதுவும் நின்றாடுங்கூத்து. வீழ்ந்தாடுங்கூத்துகளுமுண்டு. அவை ஜிந்து.

காபாலமென்பது இறைவன் பிரம கபாலத் தைத் தனது அங்கையிலேந்தி நின்று ஆடிய கூத்தாகும். கபாலம் தலையோடு. காபாலம் தத்தித்தாந்தம். அயன், அரி முதலியோர்க்கும் இறைவன் முதல்வென்பது இத்திருக்கூத்தின் உட்பொருளாகும்.

இம்முத்திறத்து ஆடலையும் இறைவன் உமையவள் ஒருபாலாக நின்று ஆடுவான். சங்கார காலத் திலே இவ்வாடல்களை நிகழ்த்துங்கால் இறையவனுடன் உமையவளேயன்றி ஒழிந்தோரொருவரும் இலராவர். இந்த நுட்பத்தினை இனிது விளக்குதற் பொருட்டே, நுச்பபினுள்கொண்ட சீர் தருவாளோ? கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ? முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ? என்று ஆசிரியர் செய்யுள் செய்தார். ஆங்கே அவற்றைத் தருதற்கு வேறு பிறர் இல்லையே என்பது குறிப்பு.

சீர், தூக்கு, பாணி என்பன தாள நிகழ்ச்சியைக் குறித்து நிற்குங் கலைச்சொற்கள். தாளம் காலத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு நிகழ்வது. சீர் என்பது தாளம் முடியுங்காலத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டது. தூக்கென்பது தாளம் நிகழுங் காலத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டது. பாணி தாளம்

முதலெடுக்குங் காலத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டது. ஒரு தாளத்துக்கு இம்முன்றும் உரியனவேனும் ஓவ்வொன்று ஓராடலில் மிகுந்துவருஞ் சிறப்புப்பற்றி ஓவ்வொன்று கூறினார். அழித்தலாகிய தொழிலைச் செய்கின்ற காலத்தே உமாதேவியின் தாளத்துக்கு ஆடுகின்ற இறைவனே காத்தலாகிய தொழிலைச் செய்கின்ற காலத்தே நீ என்னுடைய தாளத்துக்கும் ஆடுகின்றுய்போலும். அன்புருவாகிய இறைவியின் தாளத்துக்கு நீயாடுதல் வியப்பன்று; அன்பில்லாத எனது திருகுதாளத்துக்கும் நீயாடுதல் எனக்குப் பெரு வியப்பாயிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் கூறுவாயாக என்று ஆசிரியர் முன்னிலையாக்கிக் கேட்பது இறைவன்மீது அவர்கொண்டுள்ள பேரன்பினாலேயே என்பது நம்மால் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. ஆணமில் பொருள் என்று ஆசிரியர் தம்மைக் குறிப்பிடுதலால் இறைவனது பெருமையையும், தமது சிறுமையையும் புலப்படுத்தி, அதன் வாயிலாக எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அவன் அருள் செய்யும் வள்ளல் என்பதையும் நன்கு நிலைநாட்டுகின்றார். ஆணம் என்பது நேயம்; நேயம் நேசம். ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் ஒரு பொருளாக ஆண்டுகொண்ட இறைவனே உனது கருணைத்திறம் இருந்தபடியென்னை என்று ஆசிரியர் மருட்டகையென்னும் மெய்ப்பாடுடையராய் இறைவனை வாழ்த்துகின்றார்.

ஆசிரியர் நவ்வந்துவனுரின் சமயம் சைவமென்பதும், இறைவனுடைய வடிவங்களிலே மாதொரு பாகனுக்கவைமைந்துள்ள வடிவத்திலே அவருக்கு மனம் பதிந்துள்ளதென்பதும் இறைவனை வணங்கி வாழ்த்து வதேயன்றி வரங்கேட்கும் மனப்பான்மை அற்றவரென்பதும் அன்பு நெகிழ்ச்சியுடையவரென்பதும், பிறவும் இக்கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யளாற் பெறப்படுகின்றன.

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (1)

பாலையென்பது பிரிதலாகிய ஒழுக்கம். இஃது அன்பின் வழி நிகழ்வது. இவ்வொழுக்கம் நால்வகை நிலத்திலும் பொதுவாக மயங்கிவரும் இயல்பினை யுடையதாதலின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இதற்குத் தனி நிலங் கூறுராயினார். பிரிதலாகிய ஒடுக்கம் இவ்வாறு மயங்கிவரும் உரிமையுடையதேனும், பெரும் பாலும் மூல்லையிலுங் குறிஞ்சியிலும் அது பயின்று வரும் நிலைமையினை நோக்கிப்போலும், இளங்கோவடிகள்போன்ற நல்லாசிரியர்கள் மூல்லையுங் குறிஞ்சியும் மயங்கிய ஒருநிலப் பகுப்பினை அதற்கு வகுத்துக் கூறுவாராயினார். சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையிலே வருகின்ற,

“வேனலங் கிழவுளெடு வெங்கதூர் வேந்தன் தாளலங் திருக்த தன்மையிற் குன்றி மூல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து நல்லையஸ் பிழந்து நடுங்குதுய ருஹத்துப் பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”

என்னும் அடிகள் பாலைநிலந் தோன்றிய வரலாற்றைக் கூறுகின்றன.

பிரிவென்பது கருத்தொருமித்த காதலனுக்குங் காதலிக்குமிடையில் நிகழும் இடையீடு. தலைவனுக்கேயன்றித் தலைவிக்குப் பிரிவெல்லை. தலைவி பிரிதல் பெருந்தினை; அது அன்பொழுக்கமாகாது. தலைவன் பிரியங்கால் தனித்துப் பிரிதலே பெருவழக்காகும். கூட்டாகப் பிரிதலும் நிகழ்தலுண்டு. காதலென்பது பண்பாடுடையார் இருவர்க்கிடையே நிகழும் ஒருமைத் தன்மையுற்ற ஒழுக்கமாகும். நாகரிகத்தின் மனிமுடி போன்ற இவ்வொழுக்கம், கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்பன வாய்க்கப்பெற்று, உருவமும் பருவமும் அமைந்தானார் ஆண்மகனுக்கும் அத்தகையாளோர் பெண்

மகனுக்குமிடையே நிகழ்வதாகும். கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமில்லாத தனியிடத்தே மறைந்து நிகழும் இவ்வொழுக்கமானது, இயற்கைப் பொருள்களாகிய பூவும் மரமும், புள்ளும் புன்னும் முதலிய சான்று களின் முன்னிலையில் நிறைவேறுகின்ற புனித நெறியாகும். நாகரிகமில்லாதவன் இக்காதலின் நுட்பத்தினையறியான்; நாகரிகமில்லாதவர்களும் அறியாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கலக்கிப் பின்பு கைவிடுவர். இது கண்கூடு. ஆதலின், காப்புக்குரிய சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட மன முறையே இவர்களுக்கு ஏற்றதாகும். காதல்மண்ணறு.

காதலர் என்போர் தானும் அவளும் என்கின்ற இரண்டுபட்ட நிலைமாறித் தானேயவள்; அவளே தான் என்கின்ற ஒன்றுபட்ட நிலையினைடைந்தோராவர். இவர்களுக்குக் களவு, கற்பு என இருவகை ஒழுக்கங்களுண்டு. களவென்பது பிறரறியாத சூட்டம்; பிறரறிய மனம் முடித்த பின்பு நிகழுங் சூட்டம் கற் பொழுக்கமாம். பிரிதலாகிய ஒழுக்கம் களவினும் நிகழும்; கற்பினும் நிகழும். காதலன் தன் காதலியை உடன்கொண்டு பிரிந்து செல்வதுமுண்டு. பெற்றுர் முதலியவர்களால் தமது மனத்துக்கு இடையூறு நிகழ்வதுபோன்ற நிலைமைகள் உண்டாலும் இந்த உடன்போக்கு நிகழ்வதாகும். கல்வி கற்றற்கும், பொருளீட்டற்கும், தூது சொல்வதற்கும், நாடு காத்தற்கும், வேறு பிற காரணங்களுக்கும் தலைவன் பிரிந்து செல்வதுண்டு.

பாலைக் கலியின்கண் வந்துள்ள முதலாவது செய்யுள் கற்பொழுக்கத்தின்போது தலைமகன் பொருள் காரணமாகப் பிரிதலைப் பொருளாகவுடையது. ஒரு வன் எத்தகைய செல்வக் குமாரனேனும் தன் முயற்சியாலீட்டிய நன்றியுள்ள செல்வத்தைக்கொண்டு இல்லறம் நடாத்துதலே அவனுக்குத் தக்கதாம் என்பது தமிழர்கொண்ட கொள்கையாகும். இங்கே மூன்று சிறந்த நோக்கங்கள் தலைமகன்மீது வைத்துப் புலவராற் பாடப்படுகின்றன. முன்பு செல்வராயிருந்து பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்தமையால் வறுமையற்று இரந்தோர்க்கு ஈதல்; என்றும் வறுமையால் வந்து இரந்தோர்க்கு ஈதல்; தமது வதுவை முதலியன் நடத்தற்குப் போதிய பொருள் கிடையாமையால் வந்து இரந்தோர்க்கு ஈதல்.

தோர்க்கு ஈதல். இம்முன்று சாராருக்கும் பொருளை தவி செய்து பற்றுக்கோடாக வாழாத இல்லாம்பான் பழிப்புக்கு ஆளாவான் எனத் தலைவன் நினைந்து பொருள் தேடப் புறப்படுகின்றன.

“தொலைவாசி யிரந்தோர்க் கொன்றீயாமை யிளிவென,
இல்லென இரந்தோர்க் கொன் றீயாமை யிளிவென
இடனின்றி யிரந்தோர்க் கொன் றீயாமை யிளிவென”

என்னும் அடிகள் இதனை விளக்குகின்றன. தொலைவு முன்புள்ளது தொலைதல். இல் என்றும் இல்லாதிருத் தல். இடன் பொருள். இம்முன்று சொற்களும் இங்கே நோக்கத்தக்கன.

பிரிவு தாங்கற்கரிய வெம்மையுடையது. இதனை ஒரு நாதனமான தீயென்கிறார் தெய்வப்புலவர்.

“நிங்கில் தெருாங் குறுகுங்கால் தண்ணேன்னுந் தீயாண்டுப் பெற்று விவள்”

என்பது திருக்குறள்.

தலைவன் செல்லக் கருதிய அரும்பாலையின் வெம்மையைப் புலப்படுத்த மனங்கொண்ட புலவருக்கு முப்புரமெரித்த நிகழ்ச்சி அவரது புலமைக் கண்முன்னே தோன்றுகின்றது பாலைநிலத்தின்மேலே நீலவானில் உருத்துகின்ற பரிதியஞ்சு செல்வனுக்குத் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளின் திருமுகத்தை உவமை சூறுகின்றார். வேணிற் காலமேயன்றி வேறுகாலமில்லாத பாலை நிலத்து வெங்கதிர் வேந்தனுக்கு முப்புரமெரித்த முதல் வனின் முகத்தை ஒப்புமை சூறிய பொருத்தம் நம்மாலறிந்துகொள்ளற்குரியதாம்.

“பரிதிவா எவனிலம் பசையறப் பருகுவான் விருதுமேற் கொண்டெழும் வேணிலே யன்றமற் றிருது வெர்ஸ்”

நில்லாத பாலை நிலம் அதனை நினைப்பாரது மனத்தையுஞ்சுமெனக் கம்பன் சூறிய நயமும் இங்கே ஒப்பவைத்து நோக்கத்தக்கது. நீரும் நிழலுமற்ற பாலை

நிலத்திலே மலைகள் பிளந்து வெந்து பொடிபட்டு விழும் கொடிய காட்சிக்கு இறைவனது புன்னகையால் முப்புரங்களும் வெந்து நீருகி விழும் பயங்கரக் காட்சியை உவமையாக்குகின்றார். புலவர்களின் மனப்பான்மைக் கேற்பவே உவமைகள் அமையும். இப்புலவர் பெருமான் சிவபக்திமிகுந்தவராதலால் இவ்விரு உவமைகளையும் இறைவனது திருவிளையாட்டோடு இன்ததுக்கூறினார்.

தலைவியைப் பிரிந்து இத்தகைய பாலைக்குள்ளாகிப் பொருள் தேட விரும்பி நிற்கின்றான் தலைமகன். இந்திலைமையிலே, தணிந்த நடையும் பணிந்த மொழியுமடையவளாய் ஒருத்தி வருகின்றார். அவள் தலைவியின் உயிர்த்தோழி. தலைவனை நோக்கிச் சில சொற்களுகின்றார்.

ஐயனே! மறப்பரிய காதலமைந்த தலைவி பெரும்பிறிதாகுமாறு நீர் பொருள் தேடப் பிரிதற்கு நினைந்தீர். இதனை உமது குறிப்பாலறிந்த தலைவி தனது இயற்கை நலந் தொலைந்து வாடுகின்றார். தலையாய அன்பினாற் பெற்ற நிலையாய கற்பினையடைய தலைவி அருந்ததி போன்றவள்; காதலையே பொருளாகக் கொண்டவள். அவளது இயற்கை நலத்தினும் நீர் தேடக்கருதிய பொருள் நலமுடையதன்று. பொருளை ஒருகாற் பெறலாம்; உயிரைப் பெறல் ஒண்ணாலும் ஆதலின், நீர் பிரியக் கருதியது அன்பன்று எனக் கூறி மறித்தாள். தலைவன் தோழியின் வேண்டுதலை முன்பு மறுத்துப் பின்பு, தலைவியின் இயற்கை நலந்தொலை தலுக்கு அஞ்சி உடனபட்டுப் போகாதொழிந்தான்.

இந்தச் செய்தியை மீண்டு சென்று தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்ற நயம் தோழியின் சாதுரியத்தை யும் அவளது சொல்லின் மாதுரியத்தையும் காட்டுவதுடன் பழந்தமிழிசையின் நுட்பத்தினையும் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது.

தோழி கூறுகின்றார்: அம்மையே, நினது உயிர்த் தலைவரது பிரிவைக் குறிப்பாலறிந்து தொல்கவின் வாடி நின்ற நின்னிலையினத் தலைவருக்கு எடுத்துரைக்க விரைந்த யான், தலைவரை நின்பொருட்டு எவ்வளவோ

இரந்தேன். அவர் கேடக் கருதும் பொருட் செல்வத் தினும் நினது காதற் செல்வமே சிறந்தது என்று கூறிக் குறையிரந்தேன். அவர் என் சொல்லைக் கொள்ள வில்லை. நினது இயற்கை நலந் தொலைதலைக் கூறி மறுகால் இரந்தேன்.

இரந்ததும், அங்குசத்துக்கும் அடங்காத மதங் கொண்டதோர் ஆண் யானை யாழோசைக்கு அடங்கி நின்றதுபோல எனது சொல்லில் வசப்பட்டுக் காதலர் செலவொழிந்தார் எனக் கூறித் தலைவியை ஆற்று வித்தாள் தோழி. இங்கே தோழிக்கு யாழையும், தோழியின் சொல்லுக்கு யாழோசையையும், தலைவனுக்கு மதயானையையும் உவமை கூறிக் காதல் நுட்பத்தினையும், தமிழிசையின் மாண்பினையும் அழகாக அமைத்துக் கவி செய்த புலவர் பெருந்தகையின் மனப்பண்பும் தமிழ்ப்பற்றும் நமக்கு முன்மாதிரியாயமைந்துள்ளன.

“காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் குருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்க யாங்குத் தாழ்புனின்
தொல்கவின் தொலைத் லஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காதலோரே”

என முடிகின்ற செய்யுளை முதலிலிருந்து படிக்கும்போது நமக்கு நமது வாழ்க்கைக்கு உறுதுண்ணயான சில கொள்கைகளை நாம் அறிந்துகொள்கின்றோம். இறைவழிபாடு, பிறர் குறை தவிர்த்தல், பழிக்கு அஞ்சுதல், கடமை உணர்ச்சி என்பன இங்கே குறிப்பிடத்தக்கன. தலைவனது அருளும், அது காரணமாகத் தலைவிக்குப் பிறந்த உவகையும் இச்செய்யுளின் உயிர்போன்றவை. நமது முன்னோர் தொகுத்துவைத்த மிழுநிதிக்குவைபோன்ற செந்தமிழ்ச் செல்வத்தைக் கூட்டுண்டு தெவிட்டாத இன்பமடைவோம்; செந்தமிழ் காப்போம்.

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (2)

பொருள்ட்டல் வினைவேட்டல் முதலிய தொழில்
 கள்மீது நாட்டங்கொண்டு, அவை காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிதற்கு விரும்பிய தலைவன், தனது பிரிவைத் தலைவிக்குக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றவன், அதனைத் தோழிக்கு வெளிப்படையாட்டுணர்த்துகின்றுள்; அவள் அச்செய்தியைத் தலைவிக்கு உணர்த்துகின்றுள். இது முறை. இஃதற்குந்த தலைவிக்குப் பெரியதோர் ஆற்றுமை பிறக்கின்றது. இதனை மீண்டுவந்து தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றுள் தோழி. தலைவனது உள்ளெமோ தலைவியின் துன்ப நிலையை ஒரு பொருளெனக் கருதாது, வினையின் பொருட்டுப் பிரிந்து போதலையே பொருளெனக் கருதுகின்ற தனது கொள்கையில் நிலை பெற்று நிற்கின்றது. இதனையற்குந்த தோழி உரிமை பற்றிச் சில சொற் கூறுகின்றார்கள். அவை இவை:

ஐயனே, யானுந் தலைவியும், போகாதீர் என இனி உம்மை விலக்கீம்; நீர் செல்லுங் கானமே சுற்றத்தார்போல உம்மை இடித்து விலக்கும் என்று கூறிய இச்சொற்கள் தலைவன் போகாது தவிர்தற்குக் காரணமாகின்றன.

“யாம்நிற் கூறுவும் எம் கொள்ளா யாமினை;
 ஆனு திவள்போ வருள்ளாந் தவைகாட்டி
 மேல்நின்று மெய்க்கறுங் கேளிர்போல் நிசெல்லுங்
 கானந் தகைப்ப செலவு.”

என்பது இதை விளக்குஞ் செய்யுட்ட பகுதி. (ஆனது மேலும் மேலும்; இவள்போல் தலைவியைப்போற் பொவி விழுந்து கிடக்கும்; தட்டைக்கப்ப தடுப்பன.) இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை உலக நிகழ்ச்சிகளுக்கு உவமையாக அமைத்துக் கூறுகின்ற உண்மைப் புலமையுணர்ச்சியினை இச்செய்யுளில் நாம் கண்டு அனுபவிக்கும்போது நமக்குப்

பல்வகை மெய்ப்பாடுகள் பிறக்கும். காண்டல் என்பது அகக்காட்சி; கண்ணென்னும் அடியாகப் பிறந்தது.

தலைவனது பிரிவைத் தனது உயிர்த்தோழி உணர்த்தக் கேட்ட தலைவிக்குக் கடை முடிய முன்னேயே மெலிவும் நலிவும் பிறந்துவிட்டன. வளையல்கள் கழலு கின்றன; இது மெலிவு. கண்ணீர் பெருக வீழ்ந்து பின்னர் இமையளவில் நிறைந்து நிற்கின்றது; இது நலிவு.

இங்கே மெலிவுக்கும் நலிவுக்குமிடையே தலைவியின் சாதுரியமும் பொலிவுற்று நிற்கின்றது. இஃதோர் பண்பு. தனது துன்பத்தைத் தலைவரரிந்தாற் தாழுங் கலங்குவாரே; அவரது போக்குத் தடையுறுமே; அவர்கைக்கொண்ட நல்லறமும் இடையீடுபடுமே; அன்றியும், பேணுகின்றவள் பெண்ணென்னும் பெண்குலத் தின் பெருந்தகைமையும் என்னால் மாசடையுமே என்றெண்ணித் தலைவனரியாவண்ணம் தன் கண்ணீரை இமையளவில் நிற்கவைத்தாள் தலைவி. இது சாதுரியம். ஆன்மகனுக்கு இது சிறப்பாகவுண்டு. கோவலன் கண்ணகியை மதுரைமாநகரில் இடைக்குல மடந் தையிடம் அடைக்கலம் வைத்து விட்டுப்பிரிகின்ற சோகக் காட்சியை நமது அகக் கண்ணால் நோக்கு வோம். சுரந்த கண்ணீர்த்துளிகளை இமையளவிலே கரந்துகொண்டு அவன் செல்கின்றார்கள். தனது துன்பத்தையற்குந்தாற் கண்ணகி கலங்குவாள் என்னும் எண்ணத்தால்

“வருபனி கரந்த கண்ணாகி”

செல்கின்றுள்ள அடிகளார் கூறிய செய்யுளடியும் இங்கே நீணவுக்கு வருகின்றது. ஒரு வேறுபாடு: கண்ணீர் சிந்திக் கரந்தாள் பெண்மகள்; சிந்தாது மறைத்தான் ஆன்மகன். இவை அவரவரியல்பு.

இன்னும், தாங்கலாகாக் காதல்நோய் காரணமாகத் தலைவியின் நுதல் பொவிலிமுந்து தோன்றுகின்றது. முதலில் வளையல் கழன்று, பின்பு கண்ணீர்த்துளி மல்கி, அதன் பின்னர் நெற்றி பொவிவிழுந்து நின்றார்கள் தலைவி. விழிப்புக் காலத்திலே ஆன்ம முயற்சிக்கு நெற்றியின் நடுவிடம் நிலைக்களமாதவின் நெற்றி

பொலிவிழந்து தோன்றுகின்றது. இது கண்ட அயலார் நெஞ்சில் அறமின்றிப் பழிதூற்றுவரென்றென்னி அதற்கும் அஞ்சகின்றார்கள் தலைவி.

பழி இருவகைப்படும். ஒன்று அம்பல்; மற்றது அலர். இவை அகப்பொருள் வழக்கு. அம்பல் என்பது அரும்பல் என்பதன் சிதைவு; சிலரறிந்த பழி மொழியென்பது பொருள். பழியானது அரும்புபோன்ற நிலையிலுள்ளதால் இப்பெயர் வந்தது. அலர் பல ரறிந்த பழிமொழி; அலர்போன்றது. இரண்டும் உவமையாகுபெயர். பழிமொழியென்பது இன்னொருக்கும் இன்னனுக்கும் பிறரறியாத கூட்டமுண்டென மக்கள் வெளியாகக் கூறுஞ சொல்.

இத்தகைய பழிமொழிக்குப் பயந்தும், நீர் செல்லக் கருதிய வேணிற்காலத்து வெம்மையை நினைந்தும், காலல் வெற்றிக்குக் காரணமான தனது இயற்கை நலந் தொலைய நிற்கின்றார்கள் தலைவி. நீர் செய்யக்கருதிய வினையே, பிரிவினையே இவற்றுக்கெல்லாங் காலாயிற்று எனக் கூறுகின்றார்கள் தோழி. இது அவளது தொகுப்புரை.

“கானந் தகைப்ப செலவு”

என்பது அதைக் குறிக்குஞ் செய்யுட் பகுதியாகும்.

இனி, விரித்துரைக்கின்றார்கள்: ஜயனே, உம்மையே உயிராகவுடையவள் தலைவி. நீர் பிரிந்தால் அவள் உயிர் நீப்பாள். பிரியன், பிரியன் என்றும் நீர் பிரிகின்றீர். எமது சொற்களையுங் கொள்கின்றிரில்லை. உம்மைத் தடுத்தல் இனி எப்மாலியலாது. நீர் செல்லும் வழியே நில்லுமென உம்மைத் தடுக்கும்; திரும்பிச் செல்லுமென உம்மை விடுக்கும். எவ்வாறெனிற் கேண்மின்.

நீர், மனங்கொண்டு செல்லும் வழியிடத்தே நீர்வற்றியவறுஞ் செனைகளைக் காண்பீர்; அச் செனைகளிடத்தே இலைகளோடுகூடி வாடிக்கிடக்கும் மலர்களையுங் காண்பீர். இக்காட்சியைக் காணும் உமக்கும் பொலி வழிந்து கிடக்கும் எமது நனைவு வரும்; வரவே எம்

மீது உமக்கு இரக்கமுண்டாகும். மேற்செல்லாது திரும்பிவிடுவீர். இங்கே வறுஞ் செனை தலைவனைப் பிரிந்தமையாற் பொலிவிழந்த மனையையும், இலைகளோடு கூடி வாடிய மலர்கள், தானேயன்றிச் சுற்றமும் வாடக் கவின் வாடிக்கிடக்குந் தலைவியையுங் குறிப்பனவாம்.

“கடைஇய வாற்றிடை நீர்ந்தத வறுஞ்செனை அகையொடு வாடிய வனிமலர் தகைப்பன”

என்பது செய்யுள். (கடைஇய - நெஞ்சைச் செலுத்தின. அடை - இலை) நீர்ப்பூக்கள் மருதத்துக்குரியன வேனும் பாலைக்கண்வந்தன. பூவும் புள்ளும் இவ்வாறு மயங்கி வருதல் லுமுண்டு.

இன்னுங் கேண்மின். தாம் படர்ந்து நின்ற மரம் வாட அம்மரத்திற் படர்தலைக் கைவட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் பூங்கொடிச்சௌயுங் காண்பீர். கண்டால், தலைவிக்கு ஆதாரமாயமைந்த நீர் அவளைக் கைவிட்டுப் பிரிதலால், அவள் சோர்ந்தவீழி, அவளைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்ட சுற்றமும் உடன் வீழ்ந்து திடக்கும் சோகக் காட்சி உமது அக்ககண் முன்னே தோன்றும்; தோன்றவே எப்பீது இரக்கமும் உடன் தோன்றும். தலைவியின் தாங்கொணுத் துன்பந்துடைத்தற்கு மீண்டு விரைவீர். மரம் தலைவியையும் கொடிகள் சுற்றத்தையும் குறிப்பனவாம்.

“செல்லுநீ ஓாற்றிடைச் சேந்தெழுந்த மரம்வாடப் புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன”

என்பது செய்யுள். (புல்லு - புல்லுதல், படர்தல்.)

இன்னுங் கேட்பீர்; நீர் செல்லும் வழியிடத்தே முன்பு கூறிய வாடிய மரத்தின் வதங்கிய தளிர்களையுங் காண்பீர். கண்டால் அவை உம்மை மிக மிகத் தடுப்பனவாகும். முந்திய இரு வருணைக்கும் இது முடிபோன்று திகழ்கின்றது. நீரும் மலரும், மரமுங் கொடியும்போலத் தலைவியுஞ் சுற்றமும் பற்றுக்கோடாயிருத்தல் மாத்திரமன்றி முதலுஞ் சினையும்போலப் பிரிப்பின்றி ஒன்றுபட்ட ஒருமைப்பாடுடையராயிருத் தலையும் விளக்குதற்கு மரமுந் தளிரும் எடுத்தாளப் பட்ட நுட்பம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

“துணிபுந் செலக்கண்ட வாற்றிடை யம்மரத்
தனிசெல வாடிய வந்தளிர் தகைப்பன்”
என்பது செய்யுள்.

ஓரு திணையின் அமைதியை விளக்குதற்கு முதல், கரு, உரி என முப்பொருள்கள் எடுத்தாளப்படும். நில மூழ் பொழுதும் முதற் பொருள்; தெய்வம் முதலிய பதினான்கும் இருப்பொருள்; புணர்தல் முதலிய நான்கும் உரிப்பொருள். இவை ஒன்றேடொன்று தொடர் புடையன. இப்பொருள்களுக்கிடமாகச் செய்யுள்கள் தோன்றும்.

இச்செய்யுளிலே நீருஞ் சௌன்யும், இலையும் மலரும், மரமுங் கொடியும், மரமுந் தளிருமாகிய கருப்பொருள்களைக் கருவியாகக்கொண்டு பாலையாகிய பிரிவொழுக்கம் இனிது புலப்படுமாறு பொருத்திக் கூறிய புலமை நுட்பம் நம்மாற் போற்றுதற்குரியதாகும். கருப்பொருளாற் கொள்ளக்கிடந்த தலைவன், தலைவி, சுற்றம், இவர்களின் நிலை முதலியனவற்றுக்கு இறைச்சிப் பொருளென்று பொருளிலக்கணம் பெயர் கூறுகின்றது.

காதலின் அருமையும், தோழியின் உரிமையும் புலப்படுகின்ற இச்செய்யுளின் கண்ணே இயற்கை யோடியைந்த புலமை உணர்ச்சியும், புலவன்து கருணையுள்ளமும், தமிழ் நடையும் பொலிந்து தோன்றி நமது உள்ளத்தைக் கொள்ளொகொள்ளுகின்றன. பிரிவுணர்த்தும் இச்செய்யுளிற் பிரியாமல் ஈடுபட்டு இன்பங்காண்போம்.

“கானந் தகைப்ப செலவு.”

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (3)

பிரிதலாகிய உரிப்பொருள்பற்றிய செய்திகளை வரம்பு கடவாது கூறுகின்ற பாலைக்கலியின் கண்ணே, சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து காட்டிய அன்பு நெறியின் இன்ப இயல்புகள் இனிதாயமைந்துள்ளன. செய்யுள்களைப் படிக்குந்தோறும் செம்பொருள், குறிப்புப்பொருள், தொனிப்பொருள் என்னும் மூலகைப் பொருள்கள் வாயிலாக நாம் அவற்றை அறிந்து கொள்ளுதல்கூடும். பழைய வழக்கங்களையும், பாலை நில இயல்புகளையும், பாலைநில மாக்களின் போக்குகளையும் நாம் அறிதற்கும் இச்செய்யுள்கள் கருவியாகின்றன. நில இயல்புகளை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளோடு சார்த்திக் கூறுகின்ற புலமையணர்ச்சியும், இயற்கை நவிற்சியும் வாய்ந்த இச்செய்யுள்கள் ஏனைய செய்யுள்களுக்கெல்லாம் அணிகளன்போற் திகழ்கின்றன. நாநலங் கணிந்த நடையையும் இவற்றிற் கண்டு நல்லின்பமடையலாம்.

பொருள் தேடற்பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லற்கு விரும்பிய தலைமகளென்றாலும், தனது உள்ளக் கருத்தைத் தலைவிக்குக் குறிப்பாலுணர்த்து கின்றன. தலைமகளோ குறிப்பாற் குறிப்புணருங் கூரிய அறிவு படைத்தவளாதவன், தலைவன் கொண்ட குறிப்பினையறிந்து, பிரிவாற்றுமை காரணமாகப் பெரிய தோர் துன்பத்துக்குள்ளாகின்றன. தலைவியின் துன்ப நிலையைத் தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறிப் பிரியா திருக்க வேண்டுகின்றவள் தலைவனேடு சொல்லாடுகின்ற, முறைமையினச் சுற்றே நோக்குவோம்.

எம்பெருமானே, ஸ்தோன்று கேட்பீராக. பொருள் தேடற்பொருட்டு நீர் பிரிய மனங்கொண்டதை எம்பெருமாட்டி அறிந்துகொண்டாள்; நீர் மனத்திலே மறைவாக நினைத்த காரியத்தை உமது சில செயல்கள் அவளுக்கு வெளிப்படையாகக் கூறி

விட்டன. அஃது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; நீர் செல்லக் கருதிய வழியின் கொடுமையைச் சிறிது சொல்லுகின்றேன்:

எவ்வளவு கொடுமையடைய அரிய வழியைக் கடப்பதற்கு நீர் விரும்பினீர்? அது மறவர்கள் ஆட்பார்த்திருக்கின்ற அபாயமுள்ள வழி. அங்குள்ள மறவர்களின் செய்தியைக் கேளும். அவர்கள் கட்டமைந்த வில்லுடையோர்; கடை சுருண்டு வளர்ந்த கூந்தலுடையோர்; வல்லென்ற உடம்புடையோர்; புலிபோன்ற பார்வையடையோர்; தறுகணனர்; பிறரை வலிகின்ற உடல்வலி படைத்தோர். செய்யுளோவியத்தைப் பாருங்கள்.

“வலி முன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற சுற்றுமை வில்லர்; சுரிவளர் பித்தையர்; அற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கன் மறவர்”

வலிமுன்பு (வழிப்போக்கரை) வலிகின்ற உடல்வலி. பித்தை - சூந்தல். அற்றம் - குற்றம். அலகும் - இருக்கும்.

இம்மறவரைக் கல்லா மறவர் என்பது தமிழ் வழக்கு. மறத்தைக் கல்லாதவர்; அது அவர்களின் பரம்பரைச் சொத்து. “குலவித்தை கல்லாமற் பாதி” என்பது பழமொழி. வழிபறி கொள்ளையே இவர்களது வாழ்க்கைக்குத் தொழிலாகும். அடிப்பட்ட பழக்கத்தால் இப்பொல்லா மறவர் இரக்கமற்ற கல்நெஞ்சராய் விட்டனர். வழிப்போக்கரின் பொருளைப் பறித்துக் கொண்டு புண்ணைப் பரிசாக்க கொடுக்கும் வன்கண்ணராகிய இவர்களுக்குப் பொருள் வைத்திருப்போரும் ஒன்றுதான்; வெறுங்கையரும் ஒன்றுதான். வெறுங்கையராய்ச் செல்வோர்க்கும் தமது பொழுதுபோக்கின் பொருட்டுப் புண்ணைக் கொடுத்து மகிழும் புண்ணியர் இவர்கள்; தமது அம்புபட்டுப் பதைப்போரைக் கண்குளிரப்பார்த்து மனம் மகிழும்பொருட்டு அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து துரத்திச் சென்று உயிரை வாங்குங் கொடுமையினாலே பறவைகளும் பறக்காத தொலையாத தனிவழி. ஒருமறை இவ்வழியாற் சென்றேர் மறுமறை செல்லார். அறியாத புதியோரே இவர்களில்

தத்து அகப்பட்டுப் பதைப்பர். இவ்வழியாற் செல்வதைத் தலைவி நினைந்து நினைந்து வருந்துவாளே! இஃது உமக்கு இரக்கமோ?

“தாம்-கொன்னும் பொருளிலராயினும் வம்பலர் குள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவிற் புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை”

வம்பலர் - புதியோர். புலம்பு - தனிமை அல்லது துன்பம். ஆரிடை (நடக்க நடக்கத்) தொலையாத அருவழி. நம்முள்ளும் மறவருளர். தமது வருவாய்க்காகப் பிறரை வருத்துவோரும்; வருவாயை அபகரித்துக் கொண்டு அவரைக் கைகழுவி விடவோரும்; தமக்கோருதியமும் கிடையாதேனும் பிறர் துன்பங் காண்பதில் மனத்திருப்தி யடைவோரும் நமது நாட்டைப் பாலை நிலமாக்கிக்கொண்டு அன்பில்லாத வாழ்வு வாழ்ந்துவருகின்றார்கள். இவர்கள் இக்கால மறவரோ! ஆம்; நாகரிக மறவர். அஃதிருக்க.

வேனில் வேந்தனும் வெங்கதிர்ச் செல்வனும் தம்முட்கொண்ட நண்புகாரணமாக நிலம் வெந்து பாழ்பட்டதன்றி, அங்கு வாழ்வோரது தீச் செய்கையால் அந்நிலத்து ஒழுக்கமும் பாழாயிற்று. ஒரு நிலத்தின் இயற்கை எவ்வாறிருப்பினும், அது அங்கு வாழும் நன்மக்களது நற்செய்கையால் வளம்பெறும்; கயவர்களின் தீச் செய்கையால் அது பாழ்படும் என்பது தமிழன் கண்ட உண்மையாகும். ஆருது கொதிக்கும் பாலை நிலத்தை வருணிக்கின்ற கவிச் செல்வன் கம்பனும்

“வஞ்சாதி வினையினுல் மானமாம் அணியிழந் தஞ்சீனர் நெஞ்சபோ லென்றுமா ருதரோ”

என்று உலக வாழ்க்கையோடு சார்த்தி உணர்ச்சி ததும்பக் கூறும் செய்யுட் பகுதியும் இங்கே நோக்கத் தக்கது.

வழியினது கடுமை கூறுகின்ற தோழியின் மொழி களிலே தலைவனது வீரமும் கருணையும் குறிப்பாகப் புலப்படுகின்றன. தலைவனது வலக்கையிலுள்ள வேலை வெள்வேல் எனக் கூறுகின்றார். வெள்வேலுங் கரு

வேலுமுள்ள காட்டு வழியிற் செல்லக் கருதிய தலை வனுந் தன் கையில் வெள்வேல் ஏந்தி நிற்கின்றன. வெள்வேல் தோய்ந்து அராவிய வேல்; இரத்தந் தோயாத வேல். ஆட்பார்த்துமலுங் கடுங்கண் மறவ ரெதிர்ப்பட்டால், தனது கைவேலைச் சுழற்றுமளவிலே அவர்களை அஞ்சியோடச் செய்வதன்றி அவர்கள் செய் வதுபோற் புண்ணைக் கொடுத்து உயிரை வாங்காத கருணை வள்ளல்; ஆதலின் அவன் கையிலுள்ள வேல் வெள்வேல் எனக் கூறப்பட்டது.

இத்தகைய அரிய வழியிடத்தே பிரிந்து செல்லக் கருதிய தலைவனது உள்ளக் குறிப்பைத் தலைவி வெளிப்படையாய் அறிந்துகொள்ளற்குக் காரணமாகத் தலைவன் நிகழ்த்திய செயல்கள் எவ்வென்பதை இனி நோக்குவோம். தலைவன் ஒருபோது, தலைவியின் சோர்ந்துகிடந்த கூந்தலைக் கோலஞ்செய்தான்; இன் ஞாருகால், நிலைகுலைந்த அணிகலன்களைத் திருத்தி னன்; பின் ஞாருநாள், நுதலிலரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்தான். இம்முன்று செயல்களையும் கருவியாகக் கொண்டு தலைவனது உள்ளக் கருத்தைத் தெளிவிதி னிந்த தலைவியின் மதிநுட்பமும் நூலறிவும் அக்காலத் தமிழ் மகளிரின் கலைப்பண்பை நன்கு விளக்குகின்றன.

“தாழ்க்குப் பணிகுவர் காதலர்; மற்றவர் சூழ்வதை யெவன்கொல்? அறியே என்னும்;”
 ‘ஓள்ளிமழ திருத்துவர் காதலர்; மற்றவர் உள்ளுவ தெவன்கொல்? அறியே என்னும்;”
 “ஓண்ணுதல் நீவுவர் காதலர்; மற்றவர் எண்ணுவ தெவன்கொல்? அறியே என்னும்.”

என்பது செய்யுட் பகுதி. கதுப்பு - கூந்தல். எவன்கொல் - எத்தனமையுடையதோ?

கூந்தலைக் கோலஞ்செய்தும், அணிகலன்களைத் திருத்தியும், நெற்றி வியர்வையை நீவியும், தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டிக் கூறியது, அண்மையிற் பிரிவுண்டாமோ? என்னும் ஜயத்தைத் தலைவியின் உள்ளத்தே நிகழச் செய்தது. இதனாற் தலைவிக்கு அச்சமும், தலைமகனுக்கு இழிவும் உண்டாயின. இவற்றைப் பரிகரித்தல் தோழிக்குக் கடமையாயிற்று.

தோழி கூறுகின்றார்: ஐயனே, கூந்தலைக் கோலஞ்செய்தும், அணிகலன் திருத்தியும், வியர்வையைத் துடைத்தும் நீர் தலைவிமாட்டு நிகழ்த்திய மிக்க பெரிய தண்ணளியானது, அண்மையில் நீர் அவளை விட்டுப் பிரிதற்குரிய அறிகுறியென்றறிந்து நெஞ்சஸ்தின்து கலங்கி வருந்துகின்றார். அவள் நும்மிற் பிரியாள்; பிரியின் உயிர்கொண்டுதரியாள். அவள் வாழ்வாளோ! நீர் தேடக் கருதிய பொருளினும் தலைவியின் உயிர் பெரிது. பிரிவொழிக என வேண்டிக்கொள்கின்றார்.

இச்செய்யுளிலே மறவரின் வடிவம் படம்பிடித் துக் காட்டியதுபோல் அமைந்துள்ளது. அன்னரது பாலைநிலைச் செய்தியும், காதல் மனத்தின் பிரிப்பற்ற அன்பு நிலையும், தலைவனது வீரமுங் கருணையும், தலைவி யின் மதிநுட்பமும் நூலறிவும், தோழியின் உரிமையும், கடமையும், திறமையும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (4)

இச்செய்யுள் நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனப் பெயர் பெறும். ஒத்த தாழிசைகளையடைய கலிப்பா என்பது பொருள். தாழிசையென்பது தாளம் பட்ட இசையுடையது. தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்பினாலும் நடைபெற்று முடிந்து நிற்றல் நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா வின் இலக்கணமாகும். தரவென்பது செய்யுளின் முதலுறுப்பாய் நின்று, புலவன் பாடக்கருதிய பொருள் முழுவதையுந் தொகுத்துத் தருவது. தருவதாற் தரவென்பது பெயராயிற்று. தரு எனவும் இது வழங்கும். தரவிற் தொகுத்துக் கூறியவற்றைத் தாழிசை கள் விரித்துக் கூறும். சுரிந்து முடிவதாற் சுரிதகம் எனப்பட்டது. சுரிதல் இசையின் சுழற்சியாகும். சுரியென்பது சுழியெனவும் கூறப்படும். சுரிந்த முகமுடைமையாற் சங்கு சுரிமுகச் சங்கமென வழங்கப் பெறும். தனிச்சொல் தாழிசைகளையும் சுரிதகத்தை யும் இனைத்து நிற்கும். கொருவெனவும் இதற்குப் பெயருண்டு. சுரிதகம் செய்யுள் முடிவுரை போன்றது. தரவு, தாழிசை, சுரிதகம் என்பவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு இசை கூட்டிப் பாடப்பெறும்.

பொருள் காரணமாகத்தான் தலைவியைப் பிரிகின்றேன் என்னுஞ் செய்தியைத் தலைவன் தோழிக்குணர்த்த; அது கேட்ட தோழி, நீர் தேடக் கருதிய பொருளினும் பார்க்கத் தேடக் கிடையாத செல்வமாக நாங்கள் உமக்குக் கிடைத்துள்ளோம். இந்த அருமையை நீரே அறிந்திராயின் நாங்கள் உமக்குப் பல கூறியும் பயனென்ன? நாஞ்சும் புள்ளுமே இனி உம்மை விலக்க வல்லனவாகும். தலைவி உம்மைப் பிரிந்து உயிர்தரித்திருப்பாளொருத்தியல்லன். நீர் பிரியின் அவனுக்குக் கையாறு நிகழும். (கையாறு - சாக்காடு.) எனக் கூறக்கேட்ட தலைவன் செலவொழிந்தான்.

செய்யுளின் முதலுறுப்பாகிய தரவின் கண்ணே, தோழி கூறுவதாக வழியினது கடுமை கறப் புகுந்த புலவர், அதனேடு சார்த்திக் கப்பலோட்டியவன் தமிழன்; முயற்சியினுயர்ச்சியையுணர்ந்தவன் தமிழன்; காலக் கணிதத்திலும் சகுனரூல் வழக்கிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கையிருந்தது என்பவற்றையுங் குறிப் பாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

யானைக் கூட்டங்களுடனே பிற விலங்கினீட்டங் களும், மறவரும் மயங்கித் திரிதலாலே தூறெல்லாம் அதர்பட்டுப் போவார்க்கு மயக்கத்தைச் செய்கின்ற காட்டுவழி. தூறுகளுள்ள இடங்களும் அதர்களாகி அவ்வதர்கள் பழைய வழிகளோடு சந்தித்துக்கிடப்ப தாற் போவாரை மயக்குங் கவலை வழிகளுள்ள சரமென்றார்; அதர்வழி - கவலை கவர்வழி. அதர் என்பது காட்டிடத்தேயுண்டாகிய ஒற்றடிப் பாதையைக் குறிக்குஞ் சொல்லாக நாட்டு வழக்கிலுங் காணப்படுகின்றது. அன்றியும் அதரென்பது சிறிய துவாரத்தையுங் குறிக்கவரும்.

“மான்கட் காலதர் மாளிகை யிடங்களும்”

என்பது சிலப்பதிகாரம். மான்கண் போன்ற துவாரங்களையடைய சாளரங்களமைந்துள்ள மாளிகைகளும் என்பது பொருள். காலதர் - சாளரம். கால் அதர் - கால் காற்று; அதர் வழி - துவாரம். காற்றுப் புகுந்து புறப்படும் வழி.

பெருந்தகையீர், எம்மை நன்கறிந்த நீர், யாம் கூறிய காட்டு வழியிடத்தே பிரிந்துசெல்லக் கருதின்ராயின், யாம் நெஞ்சழிந் திருப்பதல்லது உமக்கு எங்ஙனம் பல வார்த்தைகளைக் கூறுவோம்! இது தோழி கூறியது. நெஞ்சழிந்திருப்பதை விளக்குதற்குப் புலவர் எடுத்தாண்ட உவமை தமிழ்நாட்டுப் பழைய செய்தியொன்றை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றது. தமிழன் ஆழ்கடல் நடுவே நெஞ்கலம் பல செலுத்தி வாணிகள் செய்து பெரும் பொருளீட்டிய செய்தியை நாமறிவது நமக்குப் புதியதோர் உணர்ச்சியைத் தருகின்றது.

“நீரிரு முந்தீர் வளிகலன் வெளவலின்
ஆள்வினைக் கழிந்தோர் போறல்”
என்பது இதனையறிவிக்குஞ் செய்யுட் பகுதியாகும்.

நீண்ட கரிய பெரிய கடலகத்தே, பண்டமேற் றிய மரக்கலம் பாய்விரித்தொடுகின்றது. ஒடும்போழ்து கப்பலுக்குத் துணையாக நின்று செலுத்திய காற்றே எதிர்காற்றுக் மாறியடித்தலாற் சிதறுண்ட கப்பலிற் சரக்கேற்றிச் சென்ற தமிழ் மக்கள் தாம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு இடையீடு நிகழ்ந்துவிட்டதே என்று நெஞ்சழிந்திருக்கின்றார்கள். நெஞ்சழிதல் - ஊக் கங்கெடுதல். உயிருக்கு அஞ்சுவதன்று. நாங்களுங் கடல் நடுவே கலங் கவிழப்பெற்றார்போல நெஞ்சழிந்திருப்பதன்றி, உமக்குப் பலவற்றையுங் கூறிப் பயனெண்ன? என்று தோழி கூறியதாக அமைந்துள்ள இவ்வுவமை சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்றது. மரக்கலத்தால் வரும் மாண்புடைய செல்வத்தைப் பெறுதற்குத் தமிழ் மக்கள் வேற்றுநாடு சென்ற வரலாற்றை உவமை வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம். இங்கே இன்னேன்று வருகின்றது. மரக்கலத்தை மோதிய காற்றுப்போல நமது மனமும் அறிவை மோதுகின்றது.

அலைகின்ற ஜம்பொறிப்பின் ஆங்குவழிப் பட்டு நிலையின்றி யோடுமேல் நெஞ்சம் - அலைகடற்கண் வங்கத்தை மோதி வளியுடைத்தல் போல்றிவை இங்கெற்றி மோது மெற்றது.

இனிக், குறித்த பொருளிற் புகுவோம். ஜயனே, நாங்கள் பல கூருதிருப்பினும், நாளும் புள்ளும் உம்மை விலக்குமென்கின்றார்கள் தோழி. நாள் - நட்சத்திரம்; கோள்-சகுனப்புள், கிரகமெனவுங் கொள்ளலாம். நாள் விலக்கலாவது அண்மையிற் பயணத்துக்கு நல்ல நாள் வாராமையாற் பிரியாது தங்குதல். கோள் விலக்கலாவது சகுனப் புள்ளின் அமங்கலவொலியாற் பயணந் தடைப்பட்டுப் போக்கொழிதல். இங்கே காலக்கணிதம் (சோதிடம்) பார்ப்பதிலும், சகுனப் புள்ளின் பாடுபார்த்திருப்பதிலும் பண்டைத் தமிழர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தமை தெரிகின்றது. பாடுஒலி. கஜைகுரற் பல்லியின் பாடுபார்த்திருப்பதுமுண்டு.

தலைவன்து பிரிவு கேட்டுப் பொலிவழிந்துகிடந்த தலைவியின் நிலைமைக்கு மூன்று உவமைகள் கூறுகின்றார். அவற்றின் நுட்பத்தை நோக்குவோம்.

திருவிழா நடக்குமிடங்களை நாம் பலகாற் பார்த்திருக்கின்றோம். பஸ்வகை மங்கலவொலிகளுப், கண்ணும் மனமுங் கவரும் அற்புதக் காட்சிகளும் நிறைந்து இனபந் தந்து திகழ்ந்த அவவிடங்கள், விழா முடிந்த மற்றை நாளிலே பொலிவிழந்து தனித்துக் கிடப்பதை யும் பலகாற் கண்டிருக்கின்றோம். கவிஞருங் காண்கின்றார்கள். நமது உணர்ச்சி வேறு; கவிஞரின் உணர்ச்சி வேறு. தலைவியின் பொலிவிழந்த நிலைமையை நினைந்த புலவருக்குத் திருவிழா முடிந்து அடுத்தநாட் பொலிவிழந்து கிடந்த இடம் நல்லதோர் உவமையாகின்றது.

“கல்லெனக் கஸ் பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபிற் புல்லென்ற களம் போலப் புலப்புகொண்டமைவாளோ!”

எனப் பாட்டுக் கிளம்புகின்றது. எனினும், அவரது மனம் அமையவில்லை.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் அழகுகெட்டமுகத்தை அகக் கண்ணால் நோக்குகின்றார். நாட்டை ஆளுகின்ற அரசர் அல்லது தலைவர், தாம் பின்பு கலங்குதற்குக் காரணமாக அவராற் கலக்கப்பெறும் நாடு பாழ்படும் என்னும் உண்மை அவருக்கு உதிக்கின்றது. அரசர்களுக்கும் இடித்துரைத்துப் புத்தி புகட்டும்வண்ணம் அழகாக உவமையை அமைக்கின்றார். இந்தத் துணீவு இப்போதில்லை.

“ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோற் பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ!”

எனக் கவி பிறக்கின்றது. இவ்வுவமையிலே, ஆளுகின்ற அரசர் முன்பு நாட்டைக் கலக்குவது, பின்பு தாம் பெரியதோர் கலக்கத்தையடைவதற்குக் காரணமாகும் எனக் கூறியிருக்கும் உண்மை தலைவர் களால் அறிந்துகொள்ளற்குரியது. அலைபெற்ற என்பதிலே பெற்ற என்பது செய்ப்பாட்டு வினைவிகுதியாகிய பெறு என்பதினின்றும் பிறந்த பெயரெச்சம்.

பைதல்-துண்பம். இவ்விரண்டு உவமைகளும் புலவரது நாட்டுப்பற்றுக் காரணமாக அமைந்தவை. அமைந்து மென்ன? தலைவியின் உள்ளம் அமையவில்லை. பொலி விழந்த தலைவி தனித்திருந்து அமைவாரோ? அழகு கெட்ட முகத்தோடு வருத்தங்கொண்டு அமைவாரோ? என்று கூறிய புலவர், நீ நீப்பின் வாழ்வாரோ? என்று அறுதியிடுகின்றார்.

“ஓரிரா வைகலுட் தாமரைப் பொய்க்கயுள்
நீர் நீத்த மலர்போல நீ நீப்பின் வாழ்வாரோ?”

என்பது செய்யுட் பகுதி. பொய்க்கயினகத்தே ஓரிராப் பொழுது மட்டும் நீர் பெறுதிருந்தும் வாடாது நின்ற தாமரை மலர் இங்கே உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. இயற்கைப் பொருள்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் புலமை யுள்ளம் மாத்திரமே இவ்வாறு உவமை காணவல்லது.

இனி உவமைகளிலமைந்து கிடக்குங் குறிப்புப் பொருளை நோக்குவோம். பொலிவிழந்த களம் விழா வாஸ் மீண்டும் பழைய பொலிவைப் பெறும்; பாழ் பட்ட நாடு அரசனால் மீண்டும் அழகுபெறும்; நீர் பெறுத தாமரை மலர் நீரால் மீண்டுஞ் செழிப்புறும்; தலைவியோ நீர் பிரியின் இன்னேருகால் நும்மால் மீண்டும் பொலிவடையாள்; உடனே இறந்துபடுவாள் என்பது குறிப்பு.

“பொய்ந் நல்கல் புரிந்தலை புறந்தரல் கைவிட்டு
எந்தாளோ நெடுந்தகாய்! நீ செல்வது
அந்தாள்கொண் டிறக்குமிவ எரும்பெற ஹிரிரே.”

என்பது முடிவுரை.

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (5)

“எம்மையும் அன்பறக் குழாதே
யாற்றிட நும்மொடு துன்பந் துணையாக
நாடி னாதுவல்ல தின்பழு முண்டோ வெமக்கு.”

பாலைத் திணையிலே தலைவன் தலைவியை உடன் கொண்டு செல்லும் பிரிவும் உண்டென்பது முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. அகப்பொருளில் இது உடன்போக் கொண் வழங்கும். இதற்குரிய காரணங்களும் உள். தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்லக் கருதிய குறிப்பினையறிந்த தலைவி தலைவனை நோக்கித் தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்லுமாறு வேண்டி நிற்கின்றார். இது ஒரு தருமசங்கடம்.

தலைவிக்கு நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்மைக் குணங்கள் நான்கும் அமைந்துள்ளன. நாணமென்பது பெண்களுக்கு இயல்பாகவுள்ளதோர் அமைதித்தன்மை; மடம் என்பது கொண்டது விடாமை; அச்சம் என்பது பயம்; பயிர்ப்பு என்பது தமது கணவரல்லாத பிறரின் ஆடை, அவயவம் முதலியன தம்மேற் படுதலில் அருவருப்பு. இக்குணங்களுள்ளவளை எளிதாக விட்டு நீங்குதல் இயல்வதன்று. தலைவனுக்கு அறிவு, பொறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்னும் ஆண்மைக் குணங்கள் நான்கும் அமைந்துள்ளன. அறிவென்பது ஆவதறிதல்; பொறையென்பது பொறுக்கமுடியாத நிகழ்ச்சிகளில் அவற்றைத் தாங்கும் மனவலிமை; ஓர்ப்பு என்பது ஆராய்வு; கடைப்பிடி யென்பது எடுத்த கருமத்தைத் தொடுத்து முடித்தல். இத்தகைய குணங்கள் வாய்ந்த தலைவனும் தனது தொழிலிலே திறமையுள்ளவனுதல் வேண்டும். இருவரையும் நோக்குவோம்.

உடன்கொண்டு செல்கவென வேண்டிய தலைவியைத் தலைவன் நோக்குகின்றன. நோக்கென்பது

வெறும் பார்வையன்று. என்னுயிர்க் காதலியே, யான் சொல்லும் இதனைச் சற்றே கேள். யான் செல்லக் கருதிய வழி நாட்டு வழியன்று; அது காட்டு வழி. அதன் கடுமையை வாயாற் சொல்லவும் ஒண்ணது. வானம் மழை மற்றதலால் முதுவேனிற் பருவம் தனது வெம்மை முறுகிக் கண் விழிக்கலாகாத காடு. ஏற்றிழி வடைய மலைகள் குறுக்கிட்டுக்கிடந்து போவாரைத் தடுக்கின்ற தொலையாத வழி. அவ்வழியிடத்தே நீர் வேட்கையால் வாயுலர்ந்த பெண் மரைகள் நீர் கிடையாமையால் மரல் என்னும் ஒருவகைச் செடியினைக் கடித்துத் தின்று தாகத்தை ஒருவாறு ஆற்றித் திரிகின்ற துன்பக் காட்சி ஆண் மரைகளைக் கலக்கத் துக்குள் ளாக்குகின்றது ஒருபுறம்; மறவரின் அம்புகள் வழிப் போக்கின் உடலிற் பட்டு அழுந்தியதால் நெஞ்சுகாய்ந்து நாவலர்ந்துபோதலாலே அவர்கள் தமது கண்ணோராலே நாவை நலைத்துப் பதைக்கின்ற பரி தாபக் காட்சி மறுபுறம். நினைத்தாலும் நெஞ்சைச் சுடுகின்ற கடுவழியென்று கூறினான். இங்கே ஒரு நுட்பம் அமைந்துள்ளது. என்னையும் உடன் கொண்டு செல்வதை ஆராய்க எனக் கேளாமற் கேட்ட தலை விக்குத் தலைவனும் உடன்கொண்டு செல்லேனெனச் சொல்லாமற் சொன்னான். தலைவி தானே தனது எண்ணத்தைக் கைவிடுவாள் என்பது தலைவனது குறிப்பு. அதற்கு மாருக,

“மரையா மரஸ் கவர மாரி வறப்ப வரரயோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செலவோர் கரையம்பு மூஷ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம் உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடும் நாவிற்குத் தண்ணீர் பெறுஅத் தடுமொற்றருந்துயரங் கண்ணீர் நலைக்குங் கடுமைய காடென்றால்”.

பெருந்தகையீர், அந்த வல்லென்ற காட்டு வழியே நடந்து செல்வதை என்னுடைய மெல்லென்ற சிறிதுகள் தாங்கமாட்டா என்பது உமது கருத்தாயின், என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு செல்வதில்லையென்பது உமது குறிப்பாயின், இது உமக்குத் தகாது. எனது மனவியல்பை நீர் நன்றாயறிவீர்; அறிந்திருந்தும் அறியாதவர் போன்று இவ்வாறு சொல்லுதல் உமது

இயல்புக்குப் பொருந்துவதன்று. உமது மனவியல்பை யும் நான்றிவேனன்பதும் உமக்குத் தெரியும். தானே யவள்; அவளேதான் என்னும் ஒருமைப்பாடமைந்த வாழ்வுடைய நீர் என்னை உடன்கொண்டு செல்லே னென மறுப்பது உமது பெருந்தகைமக்கு அழகா காது எனத் தலைவி எதிர்மறுத்துரைத்தாள்.

தலைவன் ஆறு அடிகளிற் கூறிய விடைக்கு,
“என்னீ ரநியாதீர் போல விவை கூறின்
நின்னீர வல்ல நெடுந்தகாய்.”

எனச் சுருக்கமும், தெளிவும், இனிமையும் உணர்ச்சியும் பொருந்த இரண்டடிகளிலே தடை கூறிய தலைவியின் மதிருட்பம் நம்மால் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

ஆவி நிகர்காதலால் அகமொன்றேயாகிய நமக்குப் பிரிவென்பதொன்றுண்டோ? பிரிப்பில்லாத நமக்குள் ஒருவர்க்கு வருகின்ற இன்ப துன்பங்கள் இருவர்க்கும் சமமன்றோ? இன்பத்தில் இனிதாகித் துன்பத்திற் கசப்பாகும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? எனது மென்மைக்கு நீர் வருந்தாதீர். உமது துன்பத்தில் உமக்குத் துணையாதல் என கடன். துன்பத்தில் துணையாதல் இன்பத்தின் முடியாகும். எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப்பிரியாதீர். அந்த அரிய வழியில் நீர் காணுந் துன்பத்தை யானுங் காணல்வேண்டும். உமது துன்பத்தில் என்னையுந் துணையாகக் கொண்டுபோதல்வேண்டும். எனது இவ்விருப்பத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக. காதலின் துன்பத்தில் துணையாவதினும் பார்க்கக் காதலிகளுக்கு வேறு சிறந்த இன்பமும் உண்டோ? இவ்வாறு தலைவி கூறிய சொற்கள் தலைவனது உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டன.

“எம்மையும் அன்பறச் சூழாதே யாற்றிட நும்மொடு துன்பந் துணையாக நாடி எதுவல்ல தின்பழ முண்டோ வெமக்கு.”

என்னுஞ் செய்யுளடிகள் காதலின் நுட்பத்தைக் கவின் பெற விளக்கி நிற்கின்றன. காதற் கதைகளைல்லாம் இவ்வடிகளுள் அடங்கும்.

தலைவியின் வேண்டுகோளில் ஒரு பெருந்தகைமை தோன்றுகின்றது. யானும் உடன்வருவேன்; என்னையுங் கொண்டு செல்கவேனக் கூருமல், உமது துன்பத் தில் உமக்குத் துணையாக என்னையும் உடன் கொண்டு போதல் கூடுமோ என்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக என்னும் அன்பு மொழிகளிலே தலைவியின் மனப்பண்பு கணிந்து விளங்குகின்றது.

இனித் தலைவனை நோக்குவோம். அவன் தனக்குள்ளே சிந்திக்கலானான். பிரிப்பில்லாத அன்பு காரணமாகத் தலைவி இவ்வாறு வேண்டுகின்றன். உலக ஒழுக்கமும் இதற்கு இடமளிக்கும். ஆயினும், இவனை உடன் கொண்டு செல்வோமாயின், தன்னீர் பெருத அருந்துயரால் இவள் வாடுவாள். மரலைத் தின்று ஆற்றுகின்ற பெண் மரையின் நிலை இவஞ்குக்கும் வரும். மறவ ரெதிர்ப்பின் அவரை எவ்வாறு தடுப்பேன்! இவனை இடைச்சுரத்தில் எவ்வாறு காப்பேன்! அது கிடக்க. நமது பிரிவு அன்பு பெருகுதற்குக் காரணமானது. இதை அன்பு அறுதற்குக் காரணமென்று இவள் மாறுபட நினைக்கின்றன. இந்திலையில் இவளைக் கொண்டு செல்வதும் தகாது; விண்டு செல்வதுந் தகாது. ஆத வின், இவளைச் சில பகல் ஆற்றியிருந்து பின்பு பிரிவே னென முடிவுசெய்து இல்லகததே தங்கினான். உண்மைக் காதல் துன்பத்திலும் ஓன்பங்கானும் இயல்புடையது என்னும் உயர்ந்த பொருள் இச்செய்யுளால் இனிது புலப்படுகின்றது.

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (6)

பாருளினும் உயிர் சிறந்தது. பொருளை ஒரு கால் இழந்தால் அதனை மீண்டும் பெறுதல்கூடும். உயிரையழந்தால் எவ்வகையாலும் அதனைப் பெறுதல்கூடாது. நீர் பெரிதெனக் கருதி எம்மைப் பிரிந்து சென்று தேடும் பொருள் இன்பத்தைத் தருதலேயன்றி இவளது இனிய உயிரையுந் தருமோ? இது தோழி தலைவனுக்குக் கூறியது.

“இன்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேங்கது முயன்றுசெய் பொருளே”

தேஎம் - தேயம், தேசம், இடம்.

முயன்று தேடும் பொருளே இன்பந் தருவதாகும்; முயலாது தேடும் பொருள் துன்பமே தரும். முயலாது தேடும் பொருள் இரக்கமற்ற வழிகளால் வருவது; பலர் வருந்த ஒருவன் அபகரித்துக் கொடுத்துக்கொள்வது. இது நன்றியில்லாத செல்வமாகும். பலரை ஏழைகளாக்கி ஒருவன் தான் மட்டும் செல்வகை வாழ விரும்புங் கீழ்மைக் குணத்தினால் அபகரித்த செல்வம் நடுவுருள் நச்சுமரம் பழுத்ததுபோன்றது. நன்றியில் செல்வம் படைத்தோரைக் கயவர் என்று தமிழ் நூல்கள் கூறும். அறநெறியாற் பொருள் தேடவேண்டுமென்னும் எண்ணம் இவர்களுக்கில்லை; எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்னும் இனிய மனமும் இவர்களுக்கில்லை. இக்கயவர்களை மறைமுகமாக வழிநடத்துவதும், இவர்களீட்டும் பொருளிலே தாழும் பாகம்பெற்று வாழ்க்கை நடத்துவதும் இழிதொழில் களாகும். இவ்விரண்டு இழிதொழில்களையுஞ் செய்து கொண்டு தம்மை ஏழைகளின் நண்பர் எனக் கூறித் திரிவோர் கயவரினும் கடைப்பட்ட கயவராவர். நல் வழியில் முயன்று தேடும் பொருளே பொருளாகும்.

இங்கே நமது தமிழ்த் தலைவனும் இந்த நன்றியுள்ள செல்வத்தையே தேட விரும்புகின்றார்கள்.

நமது தலைவன் அண்மையிலேதான் மணஞ்ச செய்தவன். மணமுங் காதல் மணம். காலமும் பிரி வரிதாய் காலம். இதனையறிந்த தோழிக்கு அவனைச் செல்லாது விலக்குதல் கடனாகும். இந்நிலையிலே தோழி தலைவனுடு சொல்லாட விரும்புகின்றார்கள். அவன் சொல்லாடும் முறையிலே ஒரு தனியழகு அமைந்துள்ளது. எம்பெருமானே, நீர் பொருளின் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்லக் கருதுகின்றீர். உமது உள்ளக் கருத்தினையான் சென்று தலைவிக்கு விள்ளக் கருதினால் அவனுக்கு என்ன நிகழக்கூடும் என்பதனை உம்மோடு சிறிதே ஆராய்வது எனது விருப்பம்; அது உமக்கும் விருப்பமான செயலாகுமோ? என்று தலைவனைத் தோழி விணவுகின்றார்கள். உயர்ந்தாரோடு உரையாடும் இந்தப் பண்பட்ட முறையினைப் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப் பெண்மனிகளும் நன்கறிந்திருந்தமை இதனாற் புலனுகின்றது. இதனை இக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் நன்கு கடைப்பிடித்தல் நன்னடையை நல்குவதாகும்.

“கானங் கடத்தி ரெனக்கேட்டின் யானைன் ருசாவு கோ?வைய! சிறிது”

என்பது செய்யுள். இதன் அமைதியை நோக்குவோம்.

ஐய, ஒன்று உசாவு கேன், என்றேனும் ஒன்று சிறிது உசாவுகேன் என்றேனுஞ் செய்யுள் செய்யாது; “ஒன்று சாவுகோ? ஐய! சிறிது”; எனச் செய்யுள் செய்திருக்கும் நுட்பம் அறிந்துகொள்ளற்றுகிறது.

வேணிலின் வெம்மையாற் கானகம் சுரமற்றுக் கொதிக்கின்றது. இக்காட்டு வழியிலகப்பட்ட யானைகள் காட்டைவிட்டு நாட்டை நாடுகின்றன. உடல் தளர்ந்து, நாவுவர்ந்து தண்ணீர் தேடி ஊர்க்கரைகளையடைந்த யானைகளுக்கு அங்கும் நீரில்லை. காரணம்? அவ்வுர்களில் நல்லோரில்லாமையாற் கொடுமைப்பெருக மழை சுருங்கிவிட்டது. கானங் பறக்கின்றது. நீர்போற் பறக்கின்ற அப்பேய்த்தேருக்கு இந்நாட்டுப் போலித் தலைவர்களை உவமை கூறல் தகும். கானலை

நிரென்றெண்ணி மயங்கிய யானைகள் வெகுதூரம் அலைந்துவிட்டன. இந்த யானைகளை நினைக்கும்போது பொய்யர்தம் பொய்யை மெய்யென நம்பி ஏமாற்ற மட்டந்து தலிக்கும் நல்லோரின் நினைவு நமக்கு வருகின்றது.

“வேனி ஹுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு

வானிங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாங் கானம்” என்பது செய்யுள். வழங்காத்தேர் - செலுத்தப்படாத தேர்; பேய்த்தேர். அது கானல்.

இக்கொடிய காட்டு வழியிலே செல்லுதற்கு நீர் மனங்கொண்டு வில்லின் வலிய நாண்கயிற்றைக் கையாலே தடவுகின்றீர். இச்செயலால் உமது பிரிவுக் குறிப்பைத் தலைவி அறிந்துகொள்வாள். அறிந்தால் அவளுது மறுவில்லாத மதிவட்ட முகத்திற் பசப்புப் பரக்குமே! இன்னும், நீர், தொடுத்தற்கேற்ற அம்புகளைத் தெர்கின்றீர். இதனால் அவளின் மையுண்டகண்கள் மழையிலகப்பட்ட நீலமலர்கள் நீரைச் சொரிவதுபோலக் கண்ணீர் சொரியுமே! அன்றியும், சக்கராயுதத்தின் வாயைத் துகள்போகத் துடைக்கின்றீர். இதைக்கண்டால் அவளுடையகைவளையல்கள் உதிர்ந்து விழுங் கோடற் பூக்களைப்போலக் கழன்று விழுமே! இவற்றுக்குப் பரிகாரம் உம்மையன்றி வேறுண்டோ? எனத் தோழி கூறுகின்றார்கள். தலைவியின் முகத்திற் பசப்புப் பரத்தலுக்கு மறுவில்லாததொரு புதுமதியின் மீது மேகம்பரத்தலையும், மையுண்டகண்கள் நீர் சொரிவதற்கு மழையிலகப்பட்ட நீலமலர்கள் நீரைச் சொரிதலையும், வளையல்கள் கழன்று விழுவதற்குக் கோடற் பூக்கள் உதிர்ந்துவிழுவதையும் உவமை கூறிய நயம் அறிந்து இன்புறற்குரியது.

இங்கே குறிப்பாகக் கொள்ளுதற்குரிய செய்தியொன்றுள்ளது. வில்லின் நாணைத் தடவுதலும், அப்புதெரிதலும், *திகிரியம் படையைத் துகளறத் துடைத் தலுமாகிய செயல்கள் பண்டைத் தமிழ்முகத்திலே பொதுமக்களும் படைக்கலப் பயிற்சிபெற்றுத் தற்பாது காப்புக்கும், நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கும் தகுதி பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை விளக்கி நிற்கின்றன. நமது பழைய நிலையைப் பற்றுவோம்.

பிரிவு காரணமாகத் தலைவியடையும் நோய் படிப்படியாக வளர்வதை இச்செய்யுள் விளக்குவதை யும் இங்கே நோக்குவோம். முன்பு பசலையுண்டாகி, அதையடுத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து, அதன் பின்பு மெலிவு பிறப்பதைக் கூறி இந்நோய்களைப் பரிகரியாது விடின் தலைவி இறந்துபடுவாள் என்னும் பொருளை இறுதியில் வலியுறுத்துகின்றது. பசலையென்பது பீர் எனவும் வழங்கும். பீர் - பீர்க்கம் பூ. இங்கே பீர்க்கம் பூவின் நிறத்தைக் குறிக்கும். முகம் வெளுறிப் போவதற்கு இது உவமையாக வந்தது.

“இன்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ,
முன்னிய தேந்தது முயன்றுசெய் பொருளோ.”

இங்கே ஒரு குறிப்புத் தோன்றுகின்றது. நீர் இழக்கும் பொருள் இன்னுயிர். அது உமக்கு எளிதாகக் கிடைத்த பொருள். திருவருளால் இயல்பாகப் பெற்ற பொருள். எளிதாகக் கிடைத்த பொருளின் அருமையை உலகம் அறிந்துகொள்வதில்லை. இருந்த இடத்திலேயே எளிதாகக் கிடைத்த இனிய பொருளைக் கைவிட்டுத் தூரமான அரிய வழியிற் சென்று முயன்று தேடும் பொருளின்மீது ஆசைகொண்டார். கையிற் கிடைத்த உயர்ந்த பொருளையிழந்துவிட்டுத் தூரத்தே யுள்ள இழிந்த பொருளை விரும்புவாரும் உள்ளரோ என்னும் பொருளும் தொனிக்குமாறு செய்யுள் அமைந்து நிற்கின்றது.

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (7)

பொருள் தேடற்குப் பிரியக் கருதிய தலைவன் சொல்லாதும் பிரிதற்குரியன்; சொல்லியும் பிரிதற்குரியன். சொல்லாது பிரிதல்பற்றி நிகழுஞ்சு செய்தி களைக் கூறுகின்றது இச்செய்யுள். தலைவன் பிரியக் கருதியதைக் குறிப்பால்நிற்துகொண்ட தொழி அவனை நோக்கிக் கூறியதாக அமைந்துள்ள இச்செய்யுள் உவமை நயம் வாய்ந்தது. அரசியல், அமைச்சியல் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைப் பாலை நில நிகழ்ச்சிகளுக்கு உவமையாகப் பொருத்திக் காட்டுகின்ற அழகினை முதலில் நோக்குவோம்.

காலமோ முதுவேனில். வெங்கதிர் வேந்தன் பொங்கியெழுந்து சுடுகின்ற செங்கதிர்களைப் பரப்பிப் பாலை நிலத்தை ஆட்சிசெய்து நிற்கின்றன. இதனாலே நிலம் வெந்து பாழ்ப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. மலைகள் வெந்து பிளந்து வழிச் செல்வாரைத் தடுக்கின்றன. இதை மனக்கண்ணால் நோக்கிய புலவருக்கு ஓரவாரஞ்சு சொல்லுகின்ற அமைச்சரின் சொற்கேட்டு நாட்டுக்குக் கேடு சூழ்கின்ற அரசனது கொடுங்கோலாட்சி நினைவுக்கு வருகின்றது. நல்லதோர் உவமை காண்கின்றார். நடவு நிலையையிழந்த அமைச்சனையும், அவன் சொற்கேட்கும் அரசனையும் திருத்தும்வண்ணம்,

“நடவிகந் தொரிடு நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடி தோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர் முட்டிக் காய்சினந் தெறுதலின்”

எனச் செய்யுள் பிறக்கின்றது. இது அறிவால் மாத்திரம் பிறந்ததன்று. உணர்ச்சிவயத்தாற் பிறந்த உண்மைக் கவி. புலவன் அரசர்களையும் உண்டாக்கவல்லவன்; இடித்துக்கூறும் உரிமையுமுள்ளவன்.

கொடுங்கோல் மன்னன்து நாடுபோன்ற வெப்பம் மகுந்த காட்டுவழியில், தாகத்தால் வாடிய யானைகள் மதம் புலர்ந்து, நாவுலர்ந்து சோர்ந்து இருமுன்னங்கால்களையும் மடக்கிக்கொண்டு, துதிக்கையை வேகாவண்ணம் மேலே உயர்த்திக், கொம்புகளை நிலத்தி ஹான்றியபடியே வீழ்ந்துகிடக்கின்றன. இதைக் கண்ட புலவருக்கு, வேளாண்மைச் செய்கை நினைவுக்கு வருகின்றது. மழையையெதிர்பார்த்திருந்த உழவர்கள், காலம் வந்தும் மழை வராமையால் வருந்தியவர்கள் காலங் கழிந்துவிடுமேயென்றெண்ணிக் கலப்பை கொண்டு கழனியுட் புகுகின்றார்கள். ஏருதுகளைப் பூட்டி ஏரைச் செலுத்திப் பார்க்கன்றார்கள். கலப்பைக் கொழுசரமற்ற நிலத்திலே ஏறுகின்றதில்லை. உழவன் வருந்து கின்றன. நிலத்திலே கலப்பை பிடியாத நிகழ்ச்சியை யானைகள் தளர்ந்து நிலத்தே கிடக்கின்ற பரிதாப நிகழ்ச்சிக்கு உவமையாக்குகின்றார்.

“உறவுறு கம்புகாத் தொல்கிய வெழில்வேழும்
வறநுழு நாஞ்சில் போல் மருப்புன்றி நிலஞ்சே”

என்று செய்யுள் பிறக்கின்றது. கடாம்-மதம். ஒல்குதல்தளர்தல், கெடுதல். வறன்-சரமற்ற நிலம். நாஞ்சில்கலப்பை. வெந்த நிலத்திலூன்றிய வேழத்தின் மருப்புக்கு சரமற்ற நிலத்தையுமிகின்ற கலப்பை உவமைகூறப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய காட்டுவழியே சென்று பொருளீட்டக் கருதுகின்றீர். இது பொருளன்று; நிலையற்றது; நிலையில்லாத இப்பொருளையும் அறிவுடையோர் விரும்புவாரோ? எரும்பார். இவ்வாறு பொருளது நிலையாமைகூறப்படுகுந்த புலவர் மூன்று அழகிய உவமைகளால் அதை விளக்கும் திறம் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். தானக்கோலால் வாசிக்கும்போது நரம்பறுந்த யாழும், செலவரை இடையிலே டெட்டு மாறுகின்ற திருமகனும், இரக்கம்ல்லாத அரசனும் நிலையில்லாத பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ள அமைதியை நோக்குவோம்.

வாரியும், வடித்தும், உந்தியும் வாசிக்கின்ற யாழானது வாசிப்போனையுங் கேட்போரையும் இனிய இனபத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில், இடை-

யிலுள்ள நரம்பு அறுந்துபோக, அவ்யாழே அதே நேரத்தில் அவர்களைத் துன்பத்திலாழ்த் திவிடுகின்ற நிகழ்ச்சி யைப் புலவர் அனுபவத்தில் அறிந்திருந்தார். அது அவரது மனத்தகத்தே பதிந்துகிடந்தது. இங்கே பொருள்பற்றிச் செய்யுள் செய்யும் மனநிலை அவருக்கு வந்தெய்தியபோது யாழுந்த நிகழ்ச்சியும் நிலையில்லாத வருகின்றது. புலமையுள்ளம் இனியதோர் உவமையை அமைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு பாடுகின்றது.

“வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குங்கோல் ஏழுந்தம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறுஉம் யாழினும் நிலையில்லாப் பொருளையும் நச்சபவோ?”

இடையில் நின்ற நரம்பறுதலால் யாழிசை இடையீடுபட அதனால் வந்த துன்பம் எவ்வளவு தூரம் புலமையுள்ளத்தை வாட்டிவிட்டதென்பதையும், அவ்வாட்டம் எவ்வாறு உவமைபாக உருமாறிப் பொருளாது நிலையாமையையுணர்த்தி நிற்கின்றதென்பதையும் நோக்க நோக்க நமது நோக்கம் ஓர் எல்லை காண்கின்றதில்லை. வீழுநர்-விரும்புவோர். இறைச்சி-நேயம், இனிமை.

மக்கள் பலர் ஓரளவு நல்ல நிலையிலிருப்பதும், திருமகளின் இனியநோக்கால் அவர்களுட்சிலர் பெருஞ்செல்வராதலும், பின்னர் அவர்களுட்சிலர் வறுமையடைந்து, செல்வராதற்கு முன்பிருந்த நிலையையும் இழந்துவிடுவதும் உலகத்தே என்றும் நிகழ்ந்துவரும் நிகழ்ச்சிகளாகும். இந்திகழ்ச்சிகளைப் பலகால் நாம்கண்டிருக்கின்றோம். நமக்கு உணர்ச்சி பிறப்பதில்லை. புலவன் இதைக்கண்டதும் அவனுக்குச் செய்யுள்கிளம்புகின்றது.

“மரிதுதாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பீடின்றிப் புறமாறும் திருவினும் நிலையில்லாப் பொருளையும் நச்சபவோ?”

செல்வரைப் பிரியும்போது செல்வராக முன்பு அவரிடத்து உள்ளதையுங் கெடுத்து மனம் மாறுகின்ற திருமகள் என்று வருந்துகின்ற புலமையுள்ளம் அத்திருமகளினும் பார்க்க நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அறி

வடையார் விரும்புவாரோ; கூறும் பொருளிலே திரு
மகனுச்சும் செல்வத்துக்குமுள்ள தொடர்பு நன்கு
சாதகப்பட்டுள்ளது. புறம்மாறுதல்- முகத்தை மறு
பக்கம் திருப்புதல்.

பண்டைக் காலத்தே சில மன்னர்கள் தமது
சொந்தநன்மைக்காக மதி மந்திரிகளைக் கொலை செய்யுஞ்
சம்பவங்களும் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். மதி மந்திரி
களை யோசனையின்றி உயிர்வாங்கும் அரசன்தானும்
நல்லபெருன்; பொதுமக்களால் உயிரிழப்பான் என்னும்
தமது அஞ்சாத நெஞ்சோடுகூடிய கொள்கையையும்
இங்கே புலவர் நன்கு வலியுறுத்துகின்றார்.

“புரைதவப் பயனேக்கார் தம்மாக்க பூயல்வாரா
வரைவின்றிச் செறும் பொழுதிற் கண்ணோது யிர்வெளவும்
அரைசிலும் நிலையிலாப் பொருளையும் நஷ்டபவோ?”

இதனுலே, தலைவியை விட்டுச் சென்று பொருள்
தேடக் கருதுதல் தக்கதன்று. மன்னவன் காப்ப, மனை
யகத்தே வைகி வருவிருந்தோம்பி மகிழ்ந்து வாழ்வதே
பொருளாகும். அன்பின் வழிவந்த அதுவே நிலைபெற்ற
பொருளாகும். பெருமானே! பேராக்கொழிகவெனத்
தலைவி வேண்டுகின்றார். விருந்தோம்பலாகிய நல்ல
றம் இங்கே நன்கு சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கண்
ணேட்டம் இரக்கம்.

“மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்
தன்னகர் விழையக் கூடின்
இன்னுறல் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே.”

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (8)

இனமொத்த காதலவரிருவர் தம்முட் கூடுங் கூட்டும் முன்பு அரும்புபோற் சிலரறிய வெளிப்பட்டுப் பின்பு அஸர்போற்பலரறிய வெளிப்படும் நிலையினையடையும். இந்நிலையில் மணம் நிகழ்தல் மரபாகும். மண நிகழ்ச்சிக்கு மாருகக் காதல் இடையீடு படுவது முன்டு. இரு முது குரவரும் தம்மகட்கு வேற்று மணம் பேசுதலும்; அவளைத் தலைவன் தலைப் பெய்யாவன்னம் இல்லகத்தே வைத்துப் பாதுகாக்கதலும் காதலிடையீட்டின் காரணங்களாகும். இந்நிலைமை எய்துமாயின் தலைமகன் தலைமகளை உடன்கொண்டு செல்வதற்கு விரும்புவான்; தலைமகனும் உடன்படுவாள்; தோழியும் இதற்கு உறுதுணையாவாள். இது சுரம்போக்கெனவும் வழங்கும்.

“தாய்துயி ஸ்ரிந்து மற்றைத் தமர்துயி ஸ்ரிந்து துஞ்சா
நாய்துயி ஸ்ரிந்து மற்றை நமர்துயி ஸ்ரிந்து வெய்ய
பேய்துயில் கொள்ளும் யாமப் பெரும்பொழு ததனிற் பாங்கி
வாய்தலிற் கதவை நீக்கி வள்ளியைக் கொடுவந் துய்ததான்”
என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுஞ்சும் இப்மரபுபற்றியதே.

நள்ளிரவில் ஸீட்டாவிட்டு வெளியேறிய தலைவி
யையுந் தலைவனையுந் தேடிச் செல்லும் உரிமை செவிலித் தாய்க்கும் உரியதாகும். தேடிச் செல் லுஞ் செவிலி இடைச் சுரத்தே எதிர்ப்பட்ட முக்கோற் பகவரைக் கண்டு, நிகழ்ந்தது சொல்லி வனவுவதாக இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது. முக்கோற் பகவராவார் அரன் அரி அயன் என்னும் ஒவருமொருவராயுள்ளவரே கடவுள் என்னும் உண்மையினைக் குறிக்கின்ற மூன்று கோல்களை ஒன்றுக்கு திரித்து அமைத்த தண்டத்தைக் கையிலேந்தியவர்கள். இவர்கள் திரிதண்ட சந்தியாசிகள் எனவும் வழங்கப்பெறுவர். இச்செய்யுளிலே இம் முக்கோற் பகவரது இயல்பு நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

“எறித்தரு கதிர் தாங்கி யேந்திய குடைநில்
உறித் தாந்தக காகமும் உரசான்ற முங்கோலும்
நெறிப்படச் சவல்கை வேறேரா நெஞ்ததுக்
குறிப்பேவல் செயல்மாலைக் கொள்ளடை யந்தனீர்.”

என்பது செய்யுள். செங்கதிரின் வெம்மையைத் தாங்குக் குடையும், உறியிலே தங்குங் கமண்டலமும், முக்கோலை முனிவர்களுக்குரிய பொருள்களாகும். குடையை விரித்துத் தோளிலே சார்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு செல்வர். சுவல்-தோள். வேறேரா நெஞ்சம்-மூவரையும் ஒருவராக வல்லது வேறாக நினையாத நெஞ்சம். குறிப்பேவல் செய்தல் - ஜம்பொறிகளும் மனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்றல். குறிப்பு-ஜம்பொறி; ஆகுபெயர். பொறிகள் மனத்தின் வழிநிற்ப, மனம் புத்திக்கு உறுதுணையாகப், புத்தி ஆன்ம விடுதலைக்கு வழிகாட்ட வாழ்வோராதவின்,

“குறிப்பேவல் செயல்மாலைக் கொள்ளடையந்தனீர்”

என்றார். கொளை-கோட்பாடு, நடை-ஒழுக்கம். மாலை-இயல்பு.

இச்செப்பியளதிகளைப் படிக்கும்போது பரத்துவாச முனிவரின் படிவமும் நடையும் நமது நினைவுக்கு வருகின்றன.

“குடையினன்; நிமிர்கோலன்; குண்டிகையினன்; மூரிச் சரியினன்; உரிமானின் சருமன்; நன்மரநாரின் உடையினன்; மயிர்நாலும் உருவினன்; நெறிபேணும் நடையினன்; மறைநாலும் நடநவில் தருநாவான்.”

என்பது கம்பராமாயணம், நாலுதல் - தொங்குதல். நால்வாய் என்பது யானையின் கீழ் வாயைக் குறிப்பதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

செவிலி கூறுகின்றார்: வெப்பமாகிய காட்டுவழியே செல்வதை நீர் இயல்பாகவுடையீர்; அந்தணீர்! உம்மை வினாவுகள்கேறன்; நீர் செல்லும் இடைச் சுரத்தினிடத்தே என் மகளொருத்தியும், வேறேருத்தியின் மகளென்றுவனும், பிறரறியாமற் தம்முளே கூடிய கூட்டமுடையோர்; இப்பொழுது பிறரறியக்கூடிச் சென்றுவிட்டார்கள்; அன்றைருவரையுங் காணுதிருந

திரோ? பெருமானே! என்று வினைவினாள். காணுதிருந்திரோ என்பது கட்டாயம் கண்டிருப்பீர் என்னும் பொருளுடையது.

காணுதிருந்தே மல்லேம்; கண்டு அவ்வாறு செல்லுதல் அறமென்று கருதி விட்டுவந்தோம் என்னும் கருத்தினைக்

“காணே மல்லேம்; கண்டனஞ் சுரத்திடை”

எனச் சுருக்கமாகக் கூறிய அழகு நோக்குதற்குரியது. சுருக்கவிடடையை மேலே விரித்துக்கூறுதற்கு எடுத்தாண்ட உவமைகள் கற்பனை நயம் கணிந்து சிந்தைக்கு நல்விருந்தாகின்றன. காதவின் வழிவந்த கற்பு நெறியின் மாண்பையும் உணர்த்துகின்றன. நறியசந்தன மரங்கள் மலையிலே பிறந்தாலும், அவற்றால் அப்பலைக்கு யாது பயன்? அரைத்துப் பூசிக்கொள்வார்க்கன்றே அது பயனுவது?

“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை மலையோ பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யும்?”

உயர்ந்த வெண்முத்தங்கள் கடலகத்தே பிறப்பினும் அக்கடலுக்கு அவற்றால் யாது பயன்? அவற்றை மாலையாகத் தோடுத்து அணிவார்க்கன்றே பயனுவது?

“சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்?”

ஏழிசைகளும் யாழிடத்தே பிறக்குமாயினும் அந்த யாழுக்கு அவ்விசைகளால் யாது பயன்? பாடியுங் கேட்டும் இன்புறுவார்க்கன்றே பயனுவது?

“ஏழ் புணரின்ரிசை முரல்பவர்க் கல்லதை யாழுளே பிறப்பினும் யாழுக்கவைதா மென்செய்யும்?”

உமது மகள் பயன்படும் பருவத்துப் பயன்பட வேண்டிய காதலனுக்குப் பயன்பட்டாள். நறுஞ்சந்தனம் அரைத்துப் பூசிக்கொள்வார்க்கும், வெண்தராளம் தோடுத்து அணிந்துகொள்வார்க்கும், யாழோசை

பாடியுங் கேட்டும் மகிழ்ச்சிகொள்வார்க்கும் பயன் பட்டு இன்பந் தருதல்போல உம் மகனும் தக்கோண வழிபட்டுப் பயன்பட்டாள். இது கற்பு நெறியாகும். இவ்வாறு அன்பின் வழியே வந்த கற்பு நெறியே சிறந்த இல்லறமாகும். இதுவே அறங்கருள் முதன்மையான அறம். நல்லறத்தின் வழிச்சென்ற நங்கையை நலியாதீர். அவளை நயந்துகொள்ளுமின் என்று முக்கோற்பகவர் செவிலியைச் சாந்தி செய்தமையை இச்செய்யுள் விளக்கி நிற்கின்ற செவ்வி பழந்தமிழ்க் காதலியல்பின் நுட்பத்தை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

“சிறந்தாணை வழிபாடு சென்றனள் — அறந்தலை பிரியா வாறுமற்றதுவே.”

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (9)

“செலவொழிந் தனஞற் செறிகநின் வணையே”

பிரிவின் வெம்மையை யுணர்த்தக் கருதிய புலவர் பெருந்தகையார் பாலீ நிலைக் காட்சிகளைத் தமது அகக் கண்ணால் நோக்குகின்றார். நோக்கும்போது, வறிய இளைஞர்களின் நிலையும், தீமை செய்து கெடுகின்ற தீயோரின் நிலையும், கொடுங்கோல் வேந்தனாற் பாழ்ப்பட்டுப்போகின்ற நாட்டின் பரிதாப நிலையும் அவரது உள்ளத்தே தோன்றி நிற்கின்றன. உணர்ச்சி யில் ஆழந்துவிடுகின்றார். பெரிது பெரிது; உணர்ச்சி பெரிது! பணிவும் இன்சொல்லுமுடைய சான்றேர்க்குத் துணிவும், ஓரளவு அமைதியின்மையும் பிறக்கின்றன. கருணை காரணமாகப் புலவர்களுக்கு அமைதியின்மையும் உண்டாதல் இயல்பு. நாட்டு இளைஞரது வறுமை வாழ்க்கையையும், தீயன செய்து கெடுவாரின் தீமைக் குணத்தையும், மன்னனது கொடுங்கோலாட்சியையும் திருத்தியமைக்கும் சீர்திருத்தவாதியாக மாறுகின்றார். உணர்ச்சியும், உள்ள நெகிழ்ச்சியும், சீரிய நோக்கும், நேரிய போக்கும் மக்களுக்கு உண்டாகும் வண்ணம் பாடுகின்றார். புலவருள்ளத்தில் நின்றும் புறப்படும் பாலைநில வருணனை வாடாத அழகு வாய்ந்தது. வறியவனது இளமையையும், கெட்டகுடியையும், கோடிய கோலையும், பட்டமரத்தில் வைத்துப் பாடிய பாட்டோவியத்தை நோக்குவோம். வாடிய மரத்தையும் வெந்த நிலத்தையும், வாடாத தீந்தமிழ்த் தொடையால் வணப்புறப் பாடிய வண்கவியானது படிக்குந்தோறும் மெய்ப்பாட்டைப் பிறப்பித்து நிற்கின்றது.

வெயிலின் வெம்மையால் ஈரமற்று வெந்துபோன நிலத்திலுள்ள மரங்களைல்லாம், முன்பு இளந்தளிர்கள் வதங்கிப் பின்பு கொம்பர்கள் வாடி நிற்கின்றன. வெயிலால் வருந்திச் சென்ற மக்கள் அங்கே நிழலுக்கு ஒதுங்குகின்றனர். இலையுதிர்த்து வாடி நின்ற மரங்கள் தம்மைச் சேர்ந்தார்க்கு நிழல் கொடாது

நிற்கின்றன. பொங்கியெழுந்த செங்கதிர் வேந்தனது கொடுமைமிக்க வெயில் முறுகி வீழ்ந்து மேலும் மரங்களைச் சுடுகின்றது. இதனால், அப்மரங்கள் சிளையன்றி வேரும் வெந்துபட்டுப்போய்விட்டன. பாலை நிலத்தே பட்ட மரங்கள் பட்டபாடுகள் இவை. இனி, உலறிய தலைகளுடைய அம்மரங்களை வருணித்துப் பாடிய பாட்டையும் நோக்குவோம்.

“வறியவ னினமொல் வாடிய சினையவாய்க்
சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழவின்றி
யார்கள்னு மிகந்துசெய் திசைகேட்டா னிறுதிபோல்
வேரோடு மரம் வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலின்”

என்பது செய்யுள். வாடிய சினைகளுக்கு வறியனது இளமையையும், மரங்கள் சேர்ந்தார்க்கு நிழல் கொடாது நிற்கும் நிலைமைக்கு மனஞ்சிறியவனுடைய செல்வத்தையும், வேரோடு பட்டுநிற்கும் மரங்களுக்கு, உலகத்தில் ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுத் தீமை செய்கின்ற சீழ்மகன் தனது சுற்றுத்தோடும் கெட்டழிவதையும் உவமை கூறிய புலவரை மக்கள் கவியென்று கூறுதல் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். சங்கச் சான்றேரின் கவிகளும் மக்கள் கவிகளேயாம். இகந்து-ஒழுக்கந்தவறி. தெறுதல்-சடுதல்.

உலறிய தலைகளுடன் நிற்கும் உயர்ந்த மரங்களையுடைய பாழ்ப்பட்ட காட்டை மனக் கண்ணால் நோக்கிய புலவருக்கு அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் சில நினைவுக்கு வருகின்றன. நல்ல செழிப்புள்ளதோர் நாடு; நாட்டு மந்திரிமாரோ கயநலப் புலிகள்; குடிமக்களின் உயர்வினை அடியோடு நினையாதவர்கள்; கொலைக்கு அஞ்சாதவர்கள்; அரசனுக்குத் துரப்புத்தி சொல்வதிலே நிபுணர்கள்; குடிகள்மீது முறைதவறி வரி விதித்து வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமன் செய்யும் அவிவேகிகள்; விதித்த வரியை வருத்தி வாங்கும் வள்கண்ணர்கள். நெறியல்லா நெறிக்கறும் இத்துன் மந்திரிகளின் கெடுமொழிகளின் வசப்பட்ட அரசனது கொடுங்கோலாட்சியைத் தாங்கமுடியாது குடிகள் கூக்குரல்டுகின்றார்கள். அவனது கொடுமையால் நாடு செழிப்பற்றுப் பாழ்ப்பட்டுக்கிடக்கின்றது. இத்தகைய கொடுங்கோலாட்சியிலகப்பட்டுப் பாழ்ப்பட்டுக்கிடக்

கின்ற நாட்டினைப் பாழ்ப்பட்ட காட்டுக்கு உவமை கூறுகின்றார் புலவர்.

“அவவற்றுக் குடிகால ஆரின்றிப் பொருள் வெஃகிக் கொலையஞ்சா வினைவராற் கோல்கோடியவ னிழல் உலத்தோ ஹஸ்ரிய உயர்மர வெஞ்சரம்”

என மனம் வருந்திப் பாடுகின்ற புலவர் அமைச்சர்க்கும், அரசர்க்கும் இடித்துரைக்குந் திறமும், குடிகள் மீது கொண்டுள்ள அருள் நோக்கும் சங்கச் சான்றேரின் இயல்பை நன்கு விளக்குகின்றன.

இங்கே வேறொரு நிகழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வருகின்றது. ஓளவைப் பிராட்டியார் பாலையை வருணிக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம். பாலையின் கொதிப்பைக் கண்ட ஓளவையார் வறியவனது இளமையையும் நோக்குகின்றார். அவருக்கும் வயிறு கொதிக்கிறது. வறியவனது இளமை பாலைநிலத்தின் கொதிப்பைக் காட்டி ஊங் கடுமையாகக் கொதிப்பதை உணர்ந்த அவரது உள்ளத்தில் நின்றும் ஓர் உணர்ச்சிக் கவி வெள்ளம் போற் பாய்கின்றது. ஒப்புமைக் கூட்ட உவமையாக வமைந்துள்ள

“கற்றுர் பிரிவும் கல்லாதாரினாக்கமும் கைப்பொருளொன் றற்று ரினமையும் போலக் கொதிக்கு மருஞ்சரமே”

என்னும் வருண்ணையும் இங்கே ஒப்புநோக்கி இன்புறம் குரியது.

இத்தன்மையுடைய காட்டு வழியின்கண்ணே தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லுங் கருத்தினாலேய அதனைத் தோழிக்கு உணர்த் துகின்றன. அது கேட்ட தோழி, நான் சென்று இதனைத் தலைவிக்குக் கூறுவேயையின் அவள் உயிர் தரித்திருப்பாளோ? நீர் போக் கொழிதல் வேண்டுமெனக் குறையிரந்து நிற்கின்றார். தலைவன் அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினானுதலால் அவளின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தனது எண்ணத்தைக் கைவிடலானேன். இதனைத் தோழி சென்று தலைவிக்கு உரைக்கும் முறையினைச் சற்றே நோக்குத்தோம்.

தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றார்: எம்பெரு மாட்டியே கேட்க. பொருளின் பொருட்டு நினைப்

பிரிந்து செல்லக் கருதிய தலைவருக்கு, முதலில் அவர் செல்லுங் காட்டின் கடுமை கூறி விலக்கினேன்; என் சொற் கேட்டாரில்லை. பின்பு, அவரது பிரிவின்கண் எம்பெருமாட்டிக்குக் கையாறு நிகழுமெனக் குறிப் பால் அவர்க்கு வரும் இழிவு கூறி விலக்கினேன். அஃது எவ்வாறெனின், நீர் பிரிவீரென்பதை எம் பெருமாட்டி அறிந்தால், ரெஞ்சு கலங்கி, அழகோளி மங்கி வாழ்வா ஸொருத்தியோ? நீர் நிறைந்த கண் கஞ்சன் இமையோடு இமை கூடாமற் கிடந்து நெஞ்சு புண்ணைகி நொந்து ஆற்றியிருப்பா ஸொருத்தியோ? கண்டார் மருஞும் வண்ணம் அடியோடு அழகு கெட்டு மயக்கங்கொண்டு உயிர் தாங்கியிருப்பா ஸொருத்தியோ? நீர் பிரிய அவளது உயிரும் பிரியுமெனக் கூறினேன்.

“இடைகொண்டு பொருள்வயின் இறத்திந் யெனக் கேட்பின் உடையுநெஞ் சுகவாங்கே ஓனியோடற் பாளமன்னே?”
 “முனிவின்றி முயல்பொருட் கிறத்திந் யெனக் கேட்பின் பனியகன் படலைல்லா படர்க்காசிற் பாளமன்னே?”
 “பொருள் நோக்கிப் பிரிந்துந் போகுதி யெனக் கேட்பின் மருள்நோக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற் பாளமன்னே?”

என்று இவ்வாறு யான் கூறக் கேட்ட தலைவர் பிரிவி ஞலே தமக்கு வரும் இழிலையும், காதலின் உயர் விலையும் நனைந்து, தாம் பிரிந்து செல்லும் எண்ணத் தைக் கைவிட்டார். நினது வளையல்கள் கழலாதிருப்பனவாக. இறத்திபோவாய். ஓனியோடற்பாள் மன்னே-ஒளி கெடுவாளோ? உயிர்கெடுவாள்.

“வினை வெஃகி நீசெலின் விடுமிவ ஞயிரெனப் புளையிழாய் நின்னிலை யான்கூறப் பயயென நிலவுவேல் நெஞ்சதகை நீளிடைச் செலவொழிந் தனாற் செறிகநின் வளையே.”¹

தலைவனது பிரிவு காரணமாகத் தலைவிக்கு மெலி ஏம் நலிவும் பிறக்கும். அம்மெலிவைப் புலப்படுத்து தற்குக் கைவளையல்கள் கழன்று விழுமென்று கூறு தல் கவி மரபு.

இச்செய்யுளில் வறியவனது இளமை மிகக் கொடிது. எல்லா இன்பங்களையும் அனுடவித்தற்குரிய

இளமைச் செல்வி வறுமையால் வாடக் காண்பது விசாலமான மனமுடையோர்க்கு மிக மிகத் துன்பந் தருவதாகும். சிறிய மனமுள்ள கயவனுக்கு இது இன் பந்தருங் காட்சியாகும். அவனது செல்வம் நன்றி யில்லாத செல்வம். அச்செல்வம் வறியவனது இளமைக்கு ஒரு சிறிதும் உதவாது. ஒழுக்கங் கெட்டவன் தீமை செய்பவன் விரைந்து கெடுவான். அவனது குடியுங் கெடும் என வரும் பொருள்கள் சமூக சீர்திருத் தம்பற்றி யெழுந்தனவாம். துண்மந்திரிகளின் வழி நின்று குடிகளை வருத்தி வரி வாங்கும் நிலைமை அக்காலத்து வழக்கிலிருந்தமையால் அவ்வழக்கத்தை மிக வும் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்ற புலவர் பெருந்தகையார் அரசியல் சீர்திருத்தமும் செய்பவராகின்றார். காதல் வாழ்க்கையின் மாண்புபோன்று அரசியல் வாழ்வும், சமூக வாழ்வும் மாண்புடையனவாதல் வேண்டுமென்னும் உயர்குறிக்கோரும் இச்செய்யுளக்கத்தே போதிந்து கிடக்கன்றது.

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (10)

ஷங்க காலத்துச் செந்தமிழ் நாட்டின்கண்ணுள்ளதோர் பேரூர் நமது மனக்கண் முன்னே காட்சியளிக்கின்றது. கண்ணுக்கினிய மனைகள் பலவற்றை அங்கே காண்கின்றோம். அவற்றுள்ளே நமது உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு திகழுகின்றது, ஒரு மனை. அதன் முற்றத்தின்கண்ணே பூங்கொடிப் பந்தர்கள் பூத்துப் பொலிந்து மிலிர்வதால் அம்மனை புதியதோர் அழகினைப் பெற்று விளங்குகின்றது. ஆயினும், அங்குள்ள மூல்லைப் பூம்பந்தர்களின் கீழே பறிப்பாரின்மையாற் சொரிந்து பரந்துகிடக்கும் மலர்களைக் காணும் போது நமக்குப் புதியதோர் ஆராய்ச்சி பிறக்கின்றது. இம்மண மலர்கள் பயன்படாது வறுநிலத்தே சிதறிக் கிடப்பதற்குக் காரணம் யாதோவென நமதுள்ளம் வினாவுகின்றது.

அந்த மாளிகையின் அந்தப்புரத்தில் மகளிர் இருவர் காணப்படுகின்றனர். இயற்கையழகுவாய்ந்த அம்மகளின் மேனியிலே அணிகலன்களைக் காணவில்லை. கோதி முடித்த கூந்தலிலே மூல்லைப் பூங்கோதையுமில்லை. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வடிவம்போன்ற அம்மகளிர் தமக்குள்ளே தமிழிலேயே உரையாடுகின்றார்கள். உண்மையான தமிழ்ப் பாதுகாப்பாளர்கள் அவர்கள்.

தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்ளாத அம்மகளிர் இருவரும் யாரோ? ஒருத்தி அவ்வில்லத்தின் தலைவி; மற்றவள் அவளின் உயிர்த் தோழி. இருவரும் உரையாடும் அழகே அழகு. தமிழ்க் குரல்; தமிழோசை; தமிழ்மொழி ஆகிய இம்முன்றையும் அங்கே கேட்கின்றோம்.

அன்பே வடிவான தனது தலைவனைப் பிரிந்த தமிழ்த் தலைவி தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வதில்லை; ஆடம்பரக் காட்சிகளின் பொருட்டு வெளியே செல்வது

மில்லை. பொருள் தேடச் சென்ற தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றியிருக்கின்றார். அதற்குரிய காரணத்தை அவள் தோழிக்குக் கூறுகின்றார். அவளது முன்னுரையிலே பழந்தமிழ் மக்களின் பொருளியற் கொள்கை நன்கு அமைந்துள்ளது. இக்கொள்கையினைத் தலைவி தோழிக்குச் செப்புவதுபோலச் செய்யுள் அமைந்து செல்கின்றது. பொருள் அறத்தையுந்தரும்; பொருளையுந்தரும்; இன்பத்தையுந்தரும். இவ்வாறு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முன்றையுந் தருகின்ற பொருளியற் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வாழ் கின்ற நமது காதலர் வேற்று நாட்டுக்குப் பொருள் தேட நம்மைப் பிரிந்து சென்றிருக்கின்றார். பிறர்மீது அவர் கொண்டுள்ள அருள் நம்மீது கொண்டுள்ள அன்பினின்றும் அவரைச் சற்றே நெகிழுச் செய்து விட்டது. ஆயினும், காதலர் காலம் நீட்டியார்; விரைவில் வந்துவிடுவார். இவ்வாறு எனது மனம் துணிவு கொள்வதற்குக் காரணமுண்டு. அவற்றைக் கேள்.

“அரிதாய அற ணைய்தி அருளியோர்க் களித்தலும், பெரிதாய பகை வென்று பேணுவதற்குத் தெறுதலும், புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப் பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர் வருவர்கொல் வயங்கிழாய் வலிப்பஸ்யான் கேளினி.”

என்பது செய்யுள். அரிதாய - பெறுதற்காய்; அருளியோர் - அருள் செய்தோர்; அந்தணர், முனிவர் முதலி யோர். பேணுர் பகைவர். புரிவு - இருவர்க்கும் மனம் பொருந்துதல். வலிப்பல் - மனந் துணிவேன்.

அந்தணர், முனிவர் முதலியோர் அறம் நிரம் பிய அருளொழுக்கம் வாய்ந்தவர்கள். அவர்களின் அறங்களைப் பாதுகாத்தல் இல்வாழ்வார் கடன். பொருளின்றி இது கைகூடாது. தீய பகைவரை வென்று அவரது நாட்டைக் கைப்பற்றிச் செங்கோலாட்சியின் கீழ்ச் செழிக்கச் செய்வதற்கும் பொருள்வேண்டும். பொருளின்றிப் படையில்லை; படையின்றி நாடில்லை; நாடின்றிப் பெரும் பொருளில்லை; பொருளின்றி இன்பமில்லை. இப்பொருளியற் பாகுபாடுகளைல்லாம் தமிழ் மக்களறிந்தனவே.

“பொன்னி னாகும் பொருப்பட; அப்படை
தன்னி னாகும் தரணி; தரணி மிற்
பின்னை யாகும் பெரும் பொருள்; அப்பொருள்
துண்ணுங் காலைத் துன் னாதன வில்லையே.”

என்னுஞ் சீவக சிந்தாமணிச் செய்யுஞும் இங்கே
நினைவுகூரத்தக்கது.

பொருளியலின் சிறப்பினைக் கூறிய தலைவி, தலைவன் பிரிந்து சென்ற காட்டினியல்புங் கூறுகின்றார்கள். தலைவன் தனக்குக் கூறியதுபோலத் தலைவி கூறுகின்ற காட்டினியல்பு தமிழ் நாட்டிலுள்ள வீட்டினியல்லை நமக்குக் காட்டுகின்றது. அங்கு வாழ்ந்த தமிழ்க் குடும்பத்தின் அன்பு வாழ்க்கையினை யானைக் கண்றுகளும், டெண் யானைகளும், ஆண் யானைகளும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டத்தின்மீது வைத்துக் குறிப்பாக விளக்குகின்றார்கள். தலைவன் தன்மீது வைத்துள்ள அன்பின் பெருக்கினையும் வெளியிடுகின்றார்கள்.

என்னுயிர்த் தோழி, யான் கூறும் இதனைக் கேட்பாயாக. காதலர் தாம் பிரிந்து செல்லுகையில் அவர் செல்லுங் காட்டினியல்பினையுங் கூறிச் சென்றார். அதனை அப்போது அறிந்துகொண்டு இப்போதுதான் அவர் கூறிய பொருள் எனக்கு விளங்குகின்றது. தாம் செல்லுங் காடுகள் அடி தாங்க முடியாத அளவுகடந்த வெம்மையுடையன என்று கூறியவர், நெருப்புப்போற் கொதிக்கின்ற அக்காட்டு வழியில், அவர் முன்பொருகாற் கண்டதோர் உருக்கமான காட்சியையும் எனக்குச் சொல்லிச் சென்றார். அவர் கூறியது: நீர் கிடையாத அவ்வரிய காட்டு வழியில் ஒருநாள் நான் செல்கையிலே தாயும் தந்தையுமாகிய யானைகள் தங்கள் கண்று களைத் தந்தைக்களைதேன். தாகத்தால் நீர் தேடி வருகின்ற தாயுந் தந்தையும் அவ்வழியிலே ஒரு நீர் நிலையை அரிதாகக் கண்டன. சூரிய வெப்பத்தால் வற்றிச் சேறுபட்டுப்போன அந்நீர் நிலையில் அற்பந்தாரே கிடந்தது. தாய் தந்தையர் அந்நீர் நிலையில் நீருண்ண இறங்குமுன்னர், நீர் விளையாட்டை விரும்பிய யானைக் கண்றுகள் அதில் இறங்கிவிட்டன. பாலுண்டு மதர்த்த அக்கன்றுகளுக்குத் தாய் தந்தையரின் வருத்தந் தெரியாது. நமது நாட்டிற் பல குடும்

பங்களிலே தமது தாய் தந்தையர் படும் இன்னல் இடுக்கண்களைப்பற்றியறியாத இளைஞர்களைப்போன்ற யானைக் கண்றுகள், தமது தாய் தந்தையர் நீருண்ண வேண்டுமேயென்னும் என்னாஞ் சிறிதுமின்றித் தம் முடைய உடுக்கைப் பறைபோன்ற அடிகளால் அங்குள்ள அற்ப நீரையுங் கலக்கிவிட்டன. தாய் தந்தையருக்குக் கண்றுகள்மீதுள்ள அன்பு ஒருபறம்; தாகத் தாலுண்டாகுந் தளர்ச்சி மறுபறம். தாகந் தாங்க முடியாத நிலையிலுள்ள பெண் யானையைத் தண்ணீர் பருகுமாறு ஆண் யானை சைகை காட்டப் பெண் யானையோ மறு சைகை செய்து ஆண் யானையை முன்னுாட்டப்பார்க்கின்றது. இரண்டுக்குந் தருமசங்கடம். தளர்ந்த நிலையிலுள்ள பெண் யானையை நீருண்ணப்பண்ணி உயிர்வாழச் செய்யும் முயற்சியிலே ஈற்றில் ஆண் யானை வெற்றிபெற்ற நிகழ்ச்சியால் என்னுள்ளம் தளிர்த்தது. தமிழ்ப் பண்பாடுள்ள இல்லங்களிலே கணவன் பணவியர்களுக்கிடையில் நிகழும் அன்பொழுக்கத்தின் சிறப்பினை யானைகளின் மீது வைத்துத் தலைவன் எனக்குணர்த்திய நுட்பத்தை நான் நன்கு தெளிந்துகொண்டேன். இந்நிகழ்ச்சியைப் பின்வரும் செய்யுட் பகுதி சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது.

“அடிதாங்கு மளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற் கடியவே கனங்குழாய் காடென்றார்; அக்காட்டுள் துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னைரப் பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறேனவு முறைத்தனரே.”

கனங்குழாய் - திரண்ட காதனியையுடையாய். துடி - உடுக்கைப் பறை. கயந்தலை-யானைக்கள்று. பிடி-பெண் யானை. களிரு - ஆண் யானை.

தனது விளை முடித்தற்பொருட்டுத் தலைவி யைப் பிரிந்துசெல்லக் கருதிய தலைவன் இருவர்க்கும் அன்பு பெருகுதற்குக் காரணமான சொற்களைக் கூறிப் பிரிந்து சென்ற பின்னர்த் தலைவியும் தலைவன் தன் மேலன்புறுதற்குக் காரணமான சொற்களைக் குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருளாகிய யானையின்மீது வைத்துக் கூறி அக்கண் ஆற்றியிருந்தாள்.

கானகத்தே காதலர் கண்ட மூன்று காட்சி கரும் தமிழ்நாட்டு இல்வாழ்க்கையின் ஓவியக் காட்சி களே. கஷங்கற் சின்னீரைப் பிடியானையை முன்னாட்டிக் களிற்று யானை பின்னுண்ட உருக்கமான காட்சியை முந்திய கட்டுரையிற் கண்டோம். இனிய உணவு கள் பலவற்றைப் படைத்துப் பலரோடு உண்ணுகின்ற பெருஞ் செல்வராயினும் மக்கட் பேறில்லாதவர் வறி யவரே; ஏழையராயினும் தாம் உண்ணுதற்குக்கிடைத்த சிறிய உணவினை மக்களொடு கூடி மகிழ்ந்துண்போர் செல்வரே. யானைக் கன்றுகள் கலக்கிய அற்ப நீரினைப் பிடியுங் களிறும் உண்ட நிகழ்ச்சி மக்கட் செல்வத்தின் மாண்பினை உணர்த்துகின்றது. சங்ககாலத்து வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் இல்லங்கள் நமது அகக்கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன. ஓரில்லத்தில் அருமையான ஒரு காட்சியைக் காணுகின்றோம். வீட்டுத் தலைவன் உணவு உட் கொள்ளுகின்ற நேரம் அது. குறு குறுத்த நடையுடன் ஒரு குழந்தை நடந்துவந்து தனது சின்னைக் கையினை நீட்டி, உண்கலத்திலுள்ள உணவிலிட்டு, நெய் கலந்த உணவைத் தோண்டி, அள்ளியுண்டு துழாவுகின்றது. தந்தையின் மெய்யில் உணவு சிதறுகின்றது. தந்தையோ தனது அறிவு செயல்களை மறந்து குழந்தையின் அன்பிலே மயங்கிச் சில சொற்களைக் கூறுகின்ற உணர்ச்சிவசப்பட்ட காட்சி. யானைக் கன்றுகள் நீரைக் கலக்கிய பின் தாய் தந்தையர் நீருண்ட நிகழ்ச்சியும், குழந்தைகள் அளாந்து துழாவிய உணவைத் தாய் தந்தையர் உண்ட நிகழ்ச்சியும் புலவனுடைய உள்ளதுக்கு ஒத்த சுவையுடைய உணவாகின்றன.

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டு தொட்டு கொள்ளியுந் துழந்தும்
நெய்யுடைய யடிசில் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைதாம் வாழும் நாளே”

இது ஒரு புலவன், வீட்டிற் கண்ட காட்சி; அது வேறொரு புலவன், காட்டிற் கண்ட காட்சி. மனப் பான்மை ஒன்றே.

காதலர் காட்டிற் கண்ட இரண்டாங் காட்சியை இனிக் காண்போம். காட்டிலுள்ள மரங்களின் இலைகள் வெயிலின் கடுமையாற் பசுமை கெட்டு வாடி வதங்கி உதிர்ந்துவிடுகின்றன. தமது இலைகளையிழந் தமையால் வாடடமுற்ற கிளைகள்; நிழலில்லாத மரங்கள்; செல்வாரைத் துஞ்புறுத்துகின்ற காடு. வலை நிழல்போன்ற நிழலும் அங்கில்லை. சில புருக்கள் இடமறியாமல் அங்கு வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டன. மரக் கிளைகளிலே மாறி மாறியிருந்து பார்க்கின்றன. மருந் துக்கும் நிழல் கொடாதமரக்கிளைகள். நிலமோ சாதி சமய அடிப்படையில் ஆடசி நிகழும் நாடுபோலக் கொதிக்கின்றது. ஆகாயத்திலோ மேகத்தைக் காணும்; ஒழுக்கப் பிழையுள்ளவர்களின் உடல்களில் அவை புகுந்துவிட்டன. உள்ளும் புறமும் கொதிக்கும் வெம்மை தாங்கமுடியாத பெண் புருக்கள் உயிர்போகுந் துன் பத்தையடைகின்றன. அன்புகொண்ட பெடைப் புருக்கள் ஆற்றுத் தவிப்பதை ஆற்ற வழிகாணுது மன மிரங்குகின்ற சேவற்புருக்கள் மெல்லிய சிறகுகளை வித்து ஒதுக்கிடங்கொடுத்துத் தமது உயிரினுமினிய பெடைகளை ஆற்றுகின்றன. இல்வாழ்க்கையிலே அன்பு நெகிழ்ச்சிபெற்று வாழுகின்ற தலைவன் தலைவியர்கள் இன்ப நிகழ்ச்சியினும் பார்க்கத் துன்ப நிகழ்ச்சியிலேயே ஒருவர்க்கொருவர் துணையாக வாழல் வேண்டுமென்னும் ஒழுக்க நெறி இக்காட்சியிலே அமைந்து கிடக்கின்றது. இது தமிழருக்குச் சிறப்பாகவரியது.

“இன்பத்தி னிகந் தொரீடு இலைதீந்த வுலவையாற்
துன்புறாந் தடைபூவே காடென்று ரக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெட அசைத்து வருத்தத்தை
மென்சிறக ராஸாற்றும் புறவெனவு முனரத்தனரே”

என்பது செய்யுள். (தீந்த உலவை - சுடுபட்ட மரக்கிளைகள். அசைத்து - இளைத்த.) கடுமையும் இனிமையுமடைய காடு. காட்டில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு கவிஞர் பெருமான் காதல் வாழ்வினைச் சித்திரிக்கின்றார்.

இனி மூன்றாங் காட்சிக்குச் செல்வோம். ஒரு மலைக்காடு தோன்றுகின்றது. அங்குள்ள மூங்கில்கள்

கடுங்கதிர் முறுகுதலாற் சுற்றத்தோடு வாடி நிற்கின்றன. நெல்லும் பொரியக் கூடிய வெப்பமுடைய நிலத் தில் வழிப்போக்க்கரொருவரும் போகார். சூதறியாத இரு மான்கள் அக்காட்டிலே தெரியாமல் வந்துவிட்டன. ஒன்று கலைமான்; மற்றது பிணைமான். தாங்க முடியாத கடும் வெப்பத்தாற் பிணைமான் தளர்கின்றது. தழவில் மிதிப்பதுபோன்ற வருத்தத்தால் நிழல் தேடுகின்றது. நிழலில்லை. நிழல் பெருது வருந்துகின்ற பிணைமானுக்குக் கலைமான் தனது நிழலைக் கொடுத்து வெம்மையைத் தணித்து நிற்கின்ற காட்சியையும் தலைவர் காண்கின்றார்.

“கன்மிசை வேய்வாடக் கணகதிர் தெறுதலாற்
துன்னரூஉந் தகையவே காடென்று ரக்காட்டுன்
இன்னிழ லின்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தாளிக்கும் கலையொவு முரைத்தனரோ”

கலைமான் தன்னிழலைப் பிணைமானுக்குக் கொடுத்து ஆற்றுகின்ற அரிய காட்சியைக் காணும்போது, அக்காட்சி இன்னுமோர் அன்புக் காட்சியை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றது. வேறும் இரண்டு மான்கள் வருகின்றன. ஒன்று கலை; மற்றது பிணை. இரண்டுக்குந் தாகம் அதிகம். நீர் தேடி அலைந்து திரிந்து வந்த அவைகள் ஒரு நீர் நிலையைக் கண்டன. நீரோ சிறிது; அவற்றின் நீர் வேட்கையோ பெரிது. இரண்டுமுண்ண நீர்போதாது. பிணைமானுக்குக் களர்ச்சி அதிகமானதால் அதை நீருண்ணப்பண்ணுதற்குக் கலைமான் விரைகின்றது. கலையுண்ணமுன்பு தானுண்ண மறுத்து நிற்கின்றது பிணை. கலைமான் ஒரு தந்திரஞ் செய்தது. இருவரும் உண்போம்; வாராய் என்று பிணையை அழைக்கின்றது. பிணை இணங்குகின்றது. நீரில் இரண்டும் வாய் வைக்கின்றன. பெண்மான் நீரைக் குடிக்க ஆண்மான் பொய்யாக உறிஞ்சிக்கொண்டு நிற்கின்றது. பிணை தாகந்தணிந்து தளர்ச்சி நீங்கியது. இரண்டும் இன்து சென்றன. தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிகளின் ஒழுக்கத்தையும், ஆண்மக்களின் அன்போடு கூடிய சமயோசித புத்தியையும் இச்செய்தி விளக்குகின்றது.

இந்நிகழ்ச்சியினைச்

“கணைவாய்ச் சிறு நீரை எய்தாதென் றேண்ணிப் பிணைமாதுத் தானுண்ணல் வேண்டிக்—கலைமாத்தன் கள்ளத்தி னாச்சுஞ் சரமென்ப காதலர் உள்ளம் படர்ந்த நெறி”

என்னும் அழகிய வெண்பா நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

மேற்காட்டிய மூன்று நிகழ்ச்சிகளையும் கவியோ வியத்திற் புனைந்து தமிழகத்து மனை வாழ்க்கையின் மாண்பினைப் புலவர் பெருமான் இனிது புலப்படுத் தும் அழகு சிந்தைக்கு நல்விருந்தாகும். மேல் நாட்டு முறைகளிற் கற்று, அந்நாட்டு நடைகளிற் பயின்று, தமிழுணர்ச்சியின்றி எல்லாவற்றிலும் சமத்துவம் விரும்பி ஆண்களாகிவருகின்ற தமிழ்நாட்டு நவீன நளின நாகரீக நங்கைமார் இத்தமிழ்ச் செய்யுள்களைப் படித்தால் அவர்கள் உண்மையான பெண்களாவார்கள். பெண்மை உயர்க. களிறு, புரு, கலைமான் ஆகிய மூன்றையும் தமிழ்நாட்டு ஆடவர்கள் நோக்காரோ!

தலைவி தோழிக்குக் கூறுகின்றார்: தாம் செல்லும் வழியில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை நமது காதலர் கண்டால் நமது நினைவு அவருக்கு வரும்; நம்மீது அருளுண்டாகும். தாம் தொடங்கிய விணையை முடித்துக்கொண்டு விரைந்து வீடு வந்து சேர்வார். பல்லியும் சொல்கிறது. அன்றியும் எனக்கு இடது கண்ணும் துடிக்கின்றது. நல்ல சகுஞம்.

“இனைநல முடைய கானஞ் சென்றேர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர்; மஜைவயிற்
பஸ்வியும் பாங்கொத் திகைத்தன
நல்லெழி ஹண்கனு மாடுமா லிடனே.”

நீ காட்டின் கடுமைக்கு அஞ்சாதே; ஆற்றியிரு எனத் தலைவி கூறத் தோழி ஆற்றியிருந்தாள். விணையும் முடித்து விரைந்தும் வருவார் என்பது செய்யுட் பொருளாகும்.

பாலீக்கலி:

செய்யுள் (11)

॥ முந்தமிழ்ச் செய்யுள்களைப் படிக்கும்போது அக்காலத் தமிழகத்து மூல்லை குறிஞ்சி முதலிய நில நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றேருடு இந்நாட்டுத் தமிழகத்து நில நிகழ்ச்சிகள் ஒற்றுமையுடையனவாகக் காணப்படுவதை அறிகின்றோம். தலைவன்து பிரிவையுணர்ந்த தோழி அவனுக்குச் சில செய்திகள் கூறிப் பிரியாதிருக்கும் று வேண்டுகின்றன. அவை புதியனவல்ல; முன்னெரு கால் அவனுல் அவனுக்குக் கூறப்பட்ட செய்திகளே. அவைகளை அவள் அவனுக்கே திருப்பிக் கூறிப் போகாது விலக்குகின்றன. தன் சொற்களே தனக்கு எதிராகப் பிரயோகிக்குங் கருவிகளாக மாறிவிட்டதை அவன் உணருகின்றன. ஒரு சாதுரியமான பிரயோகம்; அவன் சொற்கொண்டே அவனை வெல்லுதல். சொல்லாடலில் இதுவும் ஒரு விதி.

தலைவன் செல்லக் கருதிய காட்டுவழியோ அச் சம் மிகுந்தது. வில்லேந்திய வேடர்கள் தங்கள் நேர்மை யானவம்புகளாற் செய்யும் கொடுமை மலிந்த வழி. தமது அம்பாற் கொலையுண்ட வழிப்போக்கர்களின் உடல்சளை நீளமாகக் குவித்து இலைகுழழுகளால் மூடி வைக்கின்றார்கள். வழிப்போக்கரைக் கொலைசெய்து புதைத்த குழிகளின்மீது தென்னம்பிள்ளை நடுவது போன்ற வழக்கமும் நினைவுக்கு வருகின்றது. பினங்களை மூடிய இலைகுழழுக் குவியுள்கள் கட்டுமுள்ளாலிட்ட கொத்து வேல்போலக் காட்சியளிக்கின்றன. புன்செய் நிலங்களிலே சிறுதானியம் முதலிய பயிர் செய்வோர் காடுகளை வெட்டிச் சுட்டு நாற்புறமும் முட்கொத்துகளால் வேலியிடும் வழக்கம் மூல்லையிலுங் குறிஞ்சியிலும் இன்றும் நிகழ்கின்றது. இந்நாட்டிலும் இது பெரு வழக்கு. கள்வரேரூது தென்னைகளுக்குக் கட்டும் முன் கட்டுரூள்ளேன மட்டக்களப்பில் வழங்கப் படுகிறது. இது கூர்மையுங் கடுப்புமுள்ளது. பினக்குவியலை மூடிய இலைக் குவியல் வெளிப்பார்வைக்குக்

கொத்துவேலிபோலத் தோன்றுவதால் அதனைப் பினக்குவியலென்று உடனே தெரிந்துகொள்ளுதல் அரிது.

“இழேள் நெடுவேலி போலக் கொலைவர் கொமேரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்தகு நவையார் ஆறு....”

கொலைவர்—வேடர்; கொடு மரம்—வளைந்த மரம்; வில். இரண்டும் காரணப் பெயர்கள். தேய்த்தார்—கொலையுண்டோர். பதுக்கை—இலைக் குவியல். நவை—குற்றம். ஆறு—வழி. தான் சென்ற வழியின் கொடுமை பற்றித் தலைவன் தோழிக்கு முன்பு கூறியது இது.

இத்தகைய காட்டுவழியிலே தாகத்தால் நீர் தேடி வருகின்ற யானைகள் அரிதாகக் கண்டதோர் சுளையைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அது நீரற்ற சுளையன்று; நாஞ்சுகு நாள் நீரறுகின்ற சுளை. உடல் தளர்ந்த யானைகள் அச்சுளையில் நீருண்பதற்குக் காலை மடக்கிக் கையைத் தாழ்த்திப் பதிந்துகிடந்து குடித் துப் பார்க்கின்றன. அவற்றின் துதிக்கைகள் சுடுபட்ட தன்றி நீருண்டபாடில்லை. சூடு தாங்கமுடியாமல் அவை ஓடுகின்றன. வரும்போது கூட்டமாய் வந்தவை போகும் போது கலைந்து ஓடுகின்றன. இது உலகத்தில் இயல்லு. காடு முழுதும் யானைகளின் காலடிகளால் உண்டாகிய புதுவழிகள்; அப்புதுவழிகள் பழைய வழிகளோடு சந்தித்து எங்கும் வழிகளாய்விட்டன. எது வழக்கமான வழி? எது புதுவழி? எது போகும் வழி? எது போகலாகாத வழி என்பது தெரியாது. வழி மயங்கிய காடு; நடக்கத் தொலையாத நீண்ட காடு; நான் முன் ஞாகாற் தெரியாதுபோய்ப் பட்டபாடு பெரிது. இது முன்பு தலைவன் சொன்னது. கொடுமையுங் கடுமையுடைய காடு.

“...அறுசனை முற்றி உடங்குநீர் வேட்ட உடம்புயங்கு யானை கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கை தெறப்பட்டு வெறிநிரை வேறாகச் சாரச் சாரலோடி நெறிமயக் குற்ற நிராம்பா நீடத்தம்”

முற்றி—சூழ்ந்து. உடங்கு நீர்—உண்ணும் நீர். உயங்கு—வருந்திய. வெறிநிரை—ஓழுங்குபட்ட கூட்டம். பதி பாங்கு—பதிந்து. அத்தம்—காடு.

வேடர்களின் தொல்லை ஒருபுறம்; நீர் கிடையாத கடுமை மறுபுறம்; யானைகளின் அச்சம் மற்றும் ஒருபுறம்; வழிதெரியாத மயக்கம். இன்னெருபுறம்; தொலையாத காட்டன்று நீர் முன்பு எனக்குச் சொன்ன தைத் தலைவிக்குக் கூறினேன். அவள் அஞ்சி நடுங்கு கிண்றாள். சிறிது பொழுதேனும் உம்மைப் பிரந்த அனுபவமறியாத தலைவியைவிட்டுப் பெருமானே நீர் பிரிதல் அறமாகாது.

“சிறுநனி நீதுஞ்சி ஸேற்பினும் அஞ்சும் நறுநுதல் நீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோய்”

இந்நிலையைச் சற்றே சிந்தித்தல் வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ளுகின்றாள் தோழி. அவளது சொல்லில் வாழ்க்கை நுட்பங்கள் பல அமைந்துகடக்கின்றன.

நீர் மனவுக்கமுடையீர்; செல்வப் பொருளால் இன்பம் துய்த்தலை விருப்பிச் செல்கின்றீர். பொருளால் வரும் இன்பத்தினும் பிரிவால் வரும் துன்பம் பெரிதாகும்.

“உரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருள் முற்றிய வளமையானாகும் பொருளிது வென்பாய்”

உரன்—மனவுக்கம். முற்றுதல்—தேடிமுடித்தல். வளமை—செல்வம். இது இன்பம். செல்வப் பொருளால் இன்பம் வருமென்பது ஒருவாறு பொருந்தும்; முழுதும் பொருந்தாது. மக்கள் வாழும் நாள் சில; போன காலம் வராது; இளமையும் நீடித்து நில்லாது; காமமும் நிலையாது; அன்றியும், இன்றைக்கிருந்தார் நாளைக் கிருப்பதும் நிச்சயமோ? இறக்கும் நாளை யறிந்தாருமில்லை; இன்பம் அடைதற்குரிய இளமையை வீணே கழித்தல் பாவம். காமமும் ஒரு தருமமாகும். பொருள் தேடச் செல்லும் பெருமானே! இளந்தலைவியை நீர் பிரிந்து செல்வது தருமத்தின் மாறுபட்டது.

“இளமையுங் காமமும் நின்பாணி நில்லா இடைமுலைக் கோதை குழைய முயங்கும் முறைநாள் கழித லுருமைக் காண்டை கடைநா எதுவென றறிந்தாரு மில்லை”

பாணி—கை. முயங்கல்—கூடல். காண்டை—காண்பாய்; அறிவாய். காமம்—காதலர் துய்க்கும் இன்பம்; காமம் காதலன்று. காதல் இன்பதுன்பம் இரண்டினும் சமமான பற்று. பெருமானே, தருமத்துக்கு மாரு கச் செல்லாதீர். மரணத்தையும் மூப்பையும் மறந்து வாழ்கின்ற இல்லாழ்வார் அறிவிலாதோர். இதற்கு மாருக இவ்விரண்டு முண்டென்று எண்ணி, இல்லிலிருந்து காம தருமத்தைக் காப்போரே அறிவுடையார். அவரே நன் மக்களாவார். அவர் செல்லும் அறவழியே உமக்கும் அமைவதாக.

“போற்றுய் பெருமாநி, காமம் புகர்பட வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போகுவாய் கூற்றுமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓரானங்கு மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.”

காமம்—காமதருமம். புகர்—குற்றம். வேற்றுமை—தருமத்தில் நின்றும் வேறுபடுதல். ஓராங்கு ஒருநிலைப் பட்ட மாற்றுமை—மாறுபாடு; வேற்றுமை என்பது போல. மரணத்தையும் மூப்பையும் நினையாமல் பொருள் தேடுவதையே பெரிதாகக்கொண்டு இன்மையை வீணைக்கிய அறிவில்லாதோருக்கு எதிர்மாறுன நன்மக்கள் செல்லும் வழியையே நீர் பேணுவீராக. பெரும், மாற்றுமைக்கொண்ட வழி போற்றுய் எனச் செய்யுள் முடியும்.

இச்செய்யுளிலே பொருளிலக்கண வரம்புக்குட்பட்ட நுண்பொருள்கள் சில அமைந்துள்ளன. “கடை நாளிதுவென அறிந்தாருமில்லை”யென்பது நாளது சின்மை; “இளமையுங் காமமும் நின்பாணி நில்லா” என்பது இளமைய தருமை; “உரனுடையுள்ளத்தை” என்பது தாளாண் பக்கம்; தாளாண்மை முயற்சி; “செய்பொருள் முற்றிய” என்பது தகுதிய தமைதி; தகுதி, நஸ்வழியாற் பொருள் தேடும் நடுவு நிலைமை; “சிறு நனி நீ துஞ்சி யேற்பினும் அஞ்சும் நறுநுதல் நீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோய்” என்பது அன்பின தகலம்; “இடைமுலைக் கோதை குழைய முயங்கும்—முறைநாள் கழிதல் உருமைக் காண்டை” என்பது அகற்சிய தருமை; அகற்சி-பிரிவு; “செய் பொருள்

முற்றிய-வளமையானாகும் பொருளிது வென்பாய்’’ என்பது செல்வத்தாற் பெற்ற உவகையின்பம். இப் பொருள்களோல்லாம் மக்கள்து இன்ப வாழ்வில் இனிது இயைந்து நிற்பனவாம்.

மக்கள் வாழ்க்கையிலே, நமது வாழ்நாள் நிலையற்றது; இளமைப் பருவம் இன்பமனுபவித்தற்கு ஏற்ற பருவம்; அதனை வீணைக்குதல் ஆகாது; காமமும் ஒரு தருமமாகும்; ஊக்க முடைமை உள்ளத்துக்குரிய இயல்பு; நல்வழியாற் பொருள் தேடுதலே தகுதியாகும்; அன்பிற்கு எல்லையில்லை; பிரிவினை மிக்க துன்பந் தருவதாகும்; செல்வம் பெற்றேர் இன்பமனுபவித்தல் வேண்டும்; உடாதும், உண்ணேதும், கொடாதும் பொருளை மாத்திரம் தேடித் தொகுத்துவத்துக் காப்போன் துன்பமடைவான் என்பன இச்செய்யுள் சுருக்கமாகக் கூறுகின்ற பொருள்களாகும்.

பாலைக்கலி :

செய்யுள் (12)

வேந்தர் இருவர்க்கிடையே போர் நிகழும்போது ஒருவர் மற்றவரின் நாட்டுக்குத் தீ மூட்டும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் வழக்கிலிருந்தது. இன்றும் அவ்வழக்கம் பல நாடுகளில் இருந்துவருகிறது. புறங்காட்டியோடும் படைகள் சிலவேளைகளிலே தாமே தமது பாதுகாப்பிடங்களைத் தீக்கிரையாக்குவதும் நிகழ்வதுண்டு. கைவிட்டுச் செல்லும் அரண்களையும், படைக்கலங்களையும், உணவுப் பொருள்முதலியவற்றையும் பகைவர் பயன்படுத்தாது தடுத்தற்பொருட்டுப் படைவீரர் இவ்வாறு செய்வர். பகைவரது நாட்டைத் தீக்கிரையாக்குதலும், கழுதைகளைப் பூட்டி உழவு செய்தலும், பேயெள்ளு முதலியவற்றை விதைத்தலும் மாகிய நிகழ்ச்சிகள் புறப்பொருட் செய்திகளிலே காணப்படுகின்றன. யுத்த காலத்திலே நர்ட்டுக்குத் தீழுட்டும் பயங்கர நிகழ்ச்சி நமது புலவர் பெருமானின் உள்ளத்தே பெரியதோர் உணர்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டது. அவ்வணர்ச்சிவாயிலாக நல்லதோர் உவமை காணகின்றார். செங்கதிர் வேந்தனது சீற்றத் தால் வெந்து பாழ்பட்ட பாலை நிலத்துக்குப் பகையரசனது சினத்தீயால் எரிந்து பாழ்பட்ட நாட்டினை உவமை கூறுகின்றார். கலைப் பண்பின்றி அதிகாரம் மட்டுந் தாண்டவமாடும் கலாசாலைகளையும் இப்பாலை நிலத்துக்கு உவமை கூறினும் அது பொருந்தும்.

மேகழும் மழையுமில்லாத பாலைநிலம் வெம்மையின் வேகத்துக்கு இருப்பிடம். அங்கு நெல்லைப் போட்டாலும் பொரிந்துபோகும். நீரும் நிழலுமில்லாத கடுவெளிகளிலே கானலே பறக்கின்றது. அங்கே ஏறும் புக்கும் ஆர்பதமில்லை. நெற் பொரிகளைச் சிதறிவிட்டாற்போன்ற புள்ளிகளையுடைய பெண்மான்களும், மறவரது முறுக்கிவிட்ட மீசைபோன்ற திருகு கொம்புகளையுடைய கலைமான்களும் பசியுந் தாகமுந் தாங்க முடியாமல் அங்கே தவித்துத் திரிகின்றன. அவற்றின்

கண்களுக்குக் கானல் தோன்ற அக்கானலை நீரென் ரெண்ணிக் காட்டுவழியிலே ஒடுகின்ற மான்கள் நெடுந் தூரம் அலைந்துவிட்டன. அலைந்தும் பயனெண்ன? ஒடிய தொன்றுமே மிச்சம்.

“செரு மிகு சிளவேந்தன் சிவந்திருத்த புலம்போல
எரிவந்த கரிவறல் வாய்புகுவ காணுவாய்ப்
பொரி மலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்
திரிமருப் பேரெடு தேரல் தேர்க் கோட.”

என்பது செய்யுள். சிவந்து-கோபித்து. சிவப்புங் கறுப் புஞ் சினத்தைக் குறிக்கும் உரிச் சொற்கள்.

“கறுத்த மாழுளி கருத்தை யுன்னி”

என்பதிலும்,

“சிவந்தனகள்; இருண்டனபோய்த் திசைக் கொல்லாம்”

என்பதிலும் வந்துள்ள கறுப்பும் சிவப்பும் கோபத் தைக் குறித்து நிற்பதுங் காண்க. இறுத்தல்-வந்து தங்குதல். புலம்-நிலம். கரி-விறகுக் கரி. வறல்-வறண்ட நிலம். வாய்புகுவ-உண்ணைும் உணவுகள். பொரி-நெற் பொரி. பொறி-புள்ளி. திரிமருப்பு-திருகுண்ட கொம்பு. ஏறு-கலைமான். தேரல்-தேர். தேரல்லாத தேர்; பேய்த் தேர்; கானல். தேரல்தேர் என்பது “‘நீரல் ஈரம்’ என்பதுபோல வந்தது. நீரல்லாத ஈரம்; மனிதன் சிறுநீர் விட்ட ஈரம்.

மான்கள் கானலை நோக்கி ஒடுகின்ற சுரத்தின் கண்ணே மலைகள் கொதித்தலால் அங்குள்ள மரங்களும் வாடிவிட்டன. தளிரும், பூவும், பிஞ்சும், காயும், பழமும் ஆகியவற்றுள் ஒன்றையும் உணவாகப் பெற மந்திகள் வருந்துகின்றன. உரல்போன்ற அடியினை யுடைய யானைகள் மதம்புலர்ந்து தாகம் மேலிட்டு, நீரற்ற சுனையிலுள்ள சேற்றின் ஈரத்தைச் சுவைத் துத் தமது போகும் உயிரைப் போகாது தாங்கி நிற்கின்றன. கொடுமையுங் கடுமையுமுடைய சுரம்.

“மரல் சாய மலை வெம்ப மந்தி உயங்க
ஊல்போ ஸடிய உடம் புயங்கு யானை
ஹாறுநீ ரடங்களின் உண்கயங் காணுது
சேறு சுவைத்துத் தம் செல்லுயிர் தாங்கம்
புயல் துளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரம்.”

மரல் என்பது. பேய்க் கற்றுழை. அது பாலை நிலத்தி லும் அதுபோன்ற வெப்பமுடைய பிற நிலங்களிலும் வளரும். ஊரிலும் நாட்டியுண்டாக்குவர். ஊரிலுள்ள கற்றுழைகளிலும் இது வேறுபட்டது. மலைச் சரிவு களிலே கற்களினிடையே உண்டாவதாற் பேய்க்கற்றுழை எனப் பெயர் பெற்றது. இதன் நடுத் தண்டு லிருந்து எடுக்கப்படும் நார் யாழ் வாசிக்கும் தானக் கோலுக்கு நரம்பாக உபயோகப்படுகின்றது. மரலும் வாடுமென்று கூறியமையால் ஏனைய தாவரங்களைள் லாம் முந்தியே கரிந்து பொரிந்துபோன காடு என்பது புலப்படுகின்றது.

இத்தகைய கொடுமையுங் கடுமையுமுடைய காட்டு வழியிலே பொருள் தேடுதற்பொருட்டுத் தான் பிரிந்துசெல்லுகின்றேன் எனத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறுகின்றன. தலைவி தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்லு மாறு தலைவனை வேண்டி நிற்கின்றன. தலைவன் பிரிந்து செல்லுகின்ற காட்டின் வெம்மையைக்காட்டிலும் பிரிவால் வருகின்ற வெம்மை தலைவிக்குத் தாங்க முடியாததாகின்றது. எத்தகைய இன்னல்வரினும் காதலரோடு உடன் செல்லுதல் மகளிர்க்கு உவப்பானு செயலாகும். இந்திய நாட்டு மகளிர்க்கு இது சிறப்பு. நளன் நாடு துறந்து காடு சென்றபோதும், கோவலன் சோழநாட்டை விடுத்துப் பாண்டிநாடு புகுந்தபோதும், இராமபிரான் அரசைக் கைவிட்டு ஆரணியம் அடைந்த போதும் தமக்குரிய காதலிகளும் உடன் சென்ற செய்தி கள் நாமறிந்தனவே. பத்தினித் தெய்வமாகிய கண்ணகி தேவி காட்டுவழியே செல்கையில் தனது மென்மைக்கு வருந்தாது கணவன்பொருட்டு வருந்திய நிகழ்ச்சியும் உலகறிந்ததே.

சீதாபிராட்டி தனது கணவன் சூனியின் சூழ்சி வலையிலகப்பட்டபோது நாடிழுந்தமைக்காக அவள் அவலமடையவில்லை; இராமன் செல்லுங் காட்டினை அயோத்தியினும் மேலாக மதித்தாள். அரசியற் செல்வங்களைத் துறக்க நேர்ந்தமை குறித்து அவள் கவலை கொள்ளவுமில்லை; வனத்திலே தனது நாயகன் நடத்தும் எளிய வாழ்வை இன்ப வாழ்வாக மதித்தாள். மாயிமாரைப் பிரிந்து செல்வதை நினைத்தும் அவள்

பெருங் கவலையில் மூழ்கவில்லை. இராமனைப் பிரிந்து தனித்திருப்பதை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு கலங்கி னாள். இராப்பைன் பிரிந்து வீணை கழிக்கும் ஒரு பகலை ஓர் ஊழியாக நினைத்தாள். இராமனைடு உடன் சென்று கானகத்திற் பதினாறு வருடம் வாழ்வதை ஒரு பகலாக மதித்தாள். நீயிரு; நான் போய்வருகிறேன் என்று நாதன் கூறிய சொற்களை நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு உயிர்போவதுபோன்ற துன்பம் மிகலாயிற்று. பிரிவென்பதன் பொருள் பிராட்டிக்குத் தெரியாது என்கின்றார் கம்பர்:

இராமபிரானை நோக்கிப் பிராட்டி கூறிய சொற்களையும் இங்கே நோக்குதல் தகும். எம்பெருமானே, இரக்கமற்ற நெஞ்சுடன் அன்பைக் கைவிட்டு என்னை நீங்கிச் செல்கின்றீர். உலக முடிவிலே தனது முழுக் கோபத்துடனும் வருகின்ற சூரியனையுஞ் சுடும் நீர் செல்லுங் காடு என்னுஞ் சொல்லை யாரிடம் சொல்ல வந்தீர? சீதையிடத்திலா? அந்தக் காடு உமது பிரிவைப் பார்க்கினுங் கடுமையாகச் சுடுமோ? என்று கூறி இராமபிரானது வாயையடக்கிவிட்டாள்.

“பரிசிகந்த மனத்தொடு பற்றிலா
தொருவ கின்றனை; ஊறி அருக்கனும்
எரிய மென்பது யாண்டைய தீண்டிநின்
பிரிவி னுஞ்சுடுமோ பெருங்கா டென்றான்.”

இக்கம்பராமாயணச் செய்யுளும் பிரிவின் வெம்மையை யுணர்த்தி நிற்கின்றது. பிரிவுக் காலங்களிலே மகளிர் தமது மென்மையையும் மறந்து மனத்துணிவினால் வன்மைபெற்றுவிடுவர். தலைவரின் வன்மையைக் கண்டு தலைவன் இரக்கமுற்றுக் கூறுவதை இனிக் கேட்போம்:

காதல் வாழ்க்கையிலே இது ஒரு விளையாட்டுக் காட்சி. தான் செய்தற்குரிய விளையின்பொருட்டுத் தலைவன் பிரிந்துசெல்லக் கருதுகின்றன். இதனை யுணர்ந்த தலைவி தன்னையும் உடன்கொண்டு செல்லுமாறு தலைவனை வேண்டி நிற்கின்றார். அவளையும் உடன்கொண்டு சென்றால் அவளது இயற்கையழகு கெடுமேயென்று என்னிய தலைவனுக்கு அவள்மீது

அருள் பிறக்கின்றது. வாராய்; கொண்டு செல்கின் ரேன் என்றுஞ் சொல்லாமல், வராதே; கொண்டு செல்லேன் என்றும் அவன் சொல்லாமல், சுரத்து வழியிலே நிகழ்க்கூடிய சில துன்பங்களை அவனுக்குக் கூறிக் குறிப்பாக மறுப்புத் தோன்றுமாறு மறுமொழி பகரும் பண்பு நாகரிகம் வாய்ந்தது.

ஓளிவிளங்கும் வளையல்களையுடையாய், கல்லும் மூள்ளும் நிறைந்த வல்லென்ற காட்டு வழியிலே உனது மெல்லென்ற சிற்றடிகள் வழிநடத்தற்கு வல்லனவல்ல. அவ்வழியிடத்தே நீ என்னுடன் வருவாயேல், ஒன்பது சாண் நடப்பினும் ஒருகாத மென்றஞ்சும் உன் னுடைய மெல்லிய பாதங்கள்; அனிச்சம் பூவையும், அன்னத்தின் தூவியையும் நெஞ்சுங்சிப் பழமென்று வருந்தும் பாதங்கள்; வெயிலின் வெம்மையால் வெந்து போய்க் கிடக்கும் கல்லின்மீது பட்டால் இட்டவடி நோவ ஏடுத்தவடி கொப்புளிக்கச் சுறீரென்று கட்டு விடுமே! கட்டாற் கருகிக் கண்றிக் கறுத்துவிடுமே! செந்தாமரைப் பூவின் உள்ளிதழ்களிலே சாதிலிங்கம் பூசியதுபோல அவை இயற்கை நிறம் மாறிவிடுமே!

“எல்வனை! எம்மொடு நீவரின் யாழ நின் மெல்லியல் மேவந்த சிறுடித் தாமரை அல்லிசேர் ஆயிதழ் அரக்குத்தோயந் தவைபோலக் கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ! என்று தலைவன் இரங்கிக் கூறுகின்றன்.

எல்வனை-ஓளிவிளங்கும் வளையல்; இங்கே வளையலையினிந்த தலைவியைக் குறித்து நின்றது. அன்மை விளி. யாழு-முன்னிலை யசைச்சொல். அரக்கு-இங்கு விகம்; சாதிலிங்கம். அது கருஞ்சிவப்பு உடையதாதலால், செம்மை கருகிய உள்ளங்காலுக்கு உவமையாய் வந்தது. சிறுடி-சிறிய அடிகள். நெற்றியும், அடியும் இடையுஞ் சிறுத்திருத்தல் மகளிர்க்கு அழகு.

இன்னுங் கூறுகின்றன்; ஓளி மிளிரும் நல்ல நெற்றியினையுடையாய், நீ என்னுடன் வந்தால், சிங்கத்தின் பொய்க்கால்கள் பொருத்திய தூங்கு மஞ்சத் திலை அன்னத்தின் தூவியாலமைந்த மெல்லிய படுக்

கையிலே இனிதாக உறங்குகின்ற நீ, மெய்யான சிங் கத்தின் குரலைக் கேட்பின் அஞ்சி நடுங்குவாயே!

“நலம் பெறு சுடர் நுதால் எம்மொடு நீ வரின் இலங்கு மாண் அவர் தூஷி அன்னமென் சேக்கையுள் துவங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை விலங்குமான் குரல் கேட்பின் வெருவுவை யல்லையோ!”

என்பது செய்யுள். நுதால்-நெற்றியையுடையவளே; மாண்-மாட்சிமை; அவிர்தல்-விளங்குதல்; தூவி-மென் மையான இறகு; மார்பின்கண் உள்ளது; சேக்கை-படுக்கை; மற்று - அதற்கு மாறுக; ஆண்டை-அவ்விடத் தில்; துவங்குமான் மேலூர்தி-மான் மேற்துவங்கூர்தி; மாண்-சிங்கம்; இங்கே சிங்கத்தின் கால்களைக் குறித்து நின்றது. துவங்கு ஊர்தி-தூங்கு கட்டில். விலங்குமான்-மிருகமாகிய சிங்கம்.

தலைவன் பின்னுங் கூறுகின்றன: கிளியின் மொழி போன்ற மொழியினையுடையாய், நீ என்னுடன் வந் தால், காட்டுத்தீயோடு கலந்தடிக்கின்ற கடுங்காற்று உனது மேனியிற்படுமே! பட்டால், மழைத்துளி தங் கிய தளிர்போன்ற மென்மையும் அழகுமுடைய மேனி அழகு கெட்டுப்போகுமே!

“கிளி புரை கிளவியாய் எம்மொடு நீ வரின், தளி பொழி தளிரன்ன எழில் மேனி கவின்வாட முளி யில் பொத்திய முழங்கமல் இடைபோழ்ந்த வளி யுறின் அவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ!”

கிளி-கிளிமொழி; புரை-ஓப்பாகும்; கிளவி-சொல்; தளி-மழை; எழில், கவின்-அழகு; முளி-காய்ந்த; அரில்-பற்றை; பொத்திய-முடிய; இடை போழ்ந்த-நெருப்பை ஊடுருவி வீசிய; வளி-காற்று.

நீ என்னேடு வரின், உனது கால்கள் கறுக்குமே! சிங்கத்தின் குரல் கேட்டு நீ அஞ்சவாயே! மேனி அழகு கெடுமே! என்று தலைவியின்மீது இரங்குவதாகக் கூறிய சொற்களால், தலைவிதானே உடன்போகாது தவிர்வாள என்பது தலைவனது கருத்தாகும்.

இவ்வாறு தலைவன் கூறக் கேட்ட தலைவி தான் பிரிந்து இல்லின்கண் இருக்கவும் முடியாது, காட்டுவழியில் உடன்போகவும் ஒண்ணாது தவிக்கின்றன. இந்நிலையில் அவளது உயிர்த்தோழி அங்கு வருகின்றன. இருவரும் பேசிய பேச்சுகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த தலைவியின் நிலைமைக்கு இரங்கிச் சில சொற்கள் கூறுகின்றன. தருணமறிந்து புத்தி கூறுவதிற் சாதுரியமுடைய அவள் தலைவியுடன் சொல்லாடும் முறையினையுங் காண்போம்.

அம்மையே! வருந்தற்க. தலைவர் உனது அழகு கெடுப்படியான அச்சந்தரும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினாரேனும், அவரது பிரிவால் உனக்கு நிகழும் பெருந்துன்பத்தை அவர் மறந்து அவ்வாறு கூறவில்லை. இருவர்க்கும் ஒருயிராகப் பொருந்திய காதலர் உண்ணைப் பிரிந்து செல்ல விரும்பார். ஆதலின், மனம் மாறுபட்டு அவர் உண்ணைப் பிரிந்துசெல்வாரென்று வருந்தாதே. வளைந்த, கருமீன் வடிவமான காதனியை யுடையாய்! காடுகள் கடுமையுடையன; நடத்தற்கு அரியன என்று அவர் சொன்னதெல்லாம் ஒரு வீளையாட்டாகும். நீ எவ்வாறு பயப்படுகின்றுய என்பதைப் பார்க்கும் விருப்பமேயன்றிப், போகும் வீருப்பம் அவருக்குக் கிடையாது. வீளையாட்டை வீணையென்றென்னைதே. அவர் அப்படிப்பட்டவர்கள் என்று தோழி கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தலைவரின் உள்ளக் கிடக்கையையறிந்தாள் தலைவி.

அவளுக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. பொருளீட்டிவரச் செல்லவிரும்பிய தலைவன் அழகுமிக்க மனைவியைப் பிரிந்துபோகுமுன் அவளையும் அவள் அழகையும் பலவகையாகப் பாராட்டி மகிழ்ந்துவிட்டுப் பிரியத்தொடங்கினான். அது சண்ட அவன் மனைவி, காதல் வாழ்வின் சிறப்பையும், பொருளின் சிறப்பற்றதன்மையையும் சுட்டிக்காட்டி அவனைத் தடைசெய்யத் தொடங்கினான்.

பாலீக்கலி :

செய்யுள் (13)

சீங்ககாலத் தமிழர் வாழ்விலே பெண்கள் மிகவும் மதிப்புப் பெற்று விளங்கினர். ஆன்மையின் இயல்பையும், பெண்மையின் இயல்பையும் தமிழ் மக்கள் நன்குணர்ந்து அதற்கேற்ப வாழ்ந்துவந்தனர். பெண்கள் ஆண்களாகவும், ஆண்கள் பெண்களாகவும் மாறிவீழ்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. தமிழ் மக்கள் பெண்மையைப் பெரிதாகப் பேணியமைக்குச் சங்கச் செய்யுள்களோ சான்று. உலகியல் வாழ்விலே காதலன் தனது காதலியின் குணநலன்களைப் பாராட்டி மகிழ்ந்ததைச் சங்கச் செய்யுள்களிலே “கைவளர் நெல்லியங்கனியிற்” காணலாம். தலைவன் தலைவியின் குண நலன்களைப் புனைந்துரைப்பதைக் களவொழுக்கத்தினுங்காணலாம்; கற்பொழுக்கத்தினுங்காணலாம். தனது அறிவு முதலியவற்றை மறந்து தலைவன் தலைவியின் நலத்தைப் புனைந்துரைப்பதை இலக்கியங்கள் இனிது கூறுகின்றன.

உலக வாழ்விற்குரிய இப்புனைந்துரை தெய்வீக வாழ்வுக்கும் ஒரு படிபோன்று அமைந்துள்ளது. காதலியைப் புனைந்துரைத்தல், குழந்தைகளைப் புனைந்துரைத்தல், தெய்வத்தைப் புனைந்துரைத்தல் முதலிய செயல்கள் அன்பே நெறியாக அமைந்துள்ளன. அன்பே தமிழன் கண்ட வாழ்வு. அன்பே அவன் கண்ட தெய்வம். அன்பும் பண்புங்களின்த காதலனேருவன் மனமொத்த காதலியொருத்தியை மனந்து மனையறம் நிகழ்த்திவருகின்றன. நாட்கள் இன்பமாகக் கழிகின்றன. ஒருநாள் அவன் தலைவியுடன் தனித்திருக்கும் நேரம்; தோழியும் அகலாதும் அனுகாதும் அங்கிருக்கின்றன. அவர்களிருக்குமிடம் ஒரு நிலா முற்றுமோ? அந்தப்புரமோ? தெரியவில்லை. தலைவன் தலைவியின் வடிவத்தை மனமாகிய படாத்திலே, உணர்ச்சியென்னும் மைகொண்டு, அன்பாகிய எழுதுகோலால் அழகொழுக எழுதிப் பார்க்கின்றன. ஒருநாள் காலிமுக

மைதானத்திலே மழையில் நஜைந்த மகளிர் சிலரின் வடிவத்தையும் அழகொழுக நான் பார்த்திருக்கின்றேன். தலைவியின் இயற்கையழுகு ஒழுகக் கண்டான் தலைவன்; செயற்கையழுகு கரைந்தொழுகக் கண்டேன் யான். காட்சியும் வேறு; நோக்கமும் வேறு.

தலைவியின் உள்ளழகையும், புறவழகையும் அகத் தாலும் முகத்தாலும் பருகி மனமுருகி நின்ற தலைவன் அந்திலைமைக்கேற்பத் தலைவியைப் புனைந்துரைக் கின்றன.

“அணைமருள் இன்துயில் அப்பணைத் தட மென்தோள்; துக்கை மலர் எழில் நீலத் தேந்தெழில் மலர் உண்கண்; மண மெளவல் முகையன்ன மாவீழ் வால் நிறை வெண்பல்; மணம் நாறும் நறுநுதல்; மாரி வீழ்திருங் கூந்தல்; அவர் முலை ஆகத் தாரெழிற் திதனிச்; சிலநிறை வால் வளைச் செய்யாயோ”

எனத் தலைவன் பல பல பல புனைந்துரைகளாற் பாராட்டிய இனிய மொழிகளைக் கேட்ட தோழிக்குத் தலைவன் மீது ஓர் ஜயப்பாடு உண்டாயிற்று. பண்டெல்லாம் பாராட்டிக் கூறியதுபோலன்றி, இன்று சிறப்பாகப் பாராட்டியதால் வேறேதோ நோக்கமொன்று தலைவருக்கு இருத்தல் வேண்டுமென அவள் சிந்திக்கின்றார்கள்.

“எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு.”

வாயால் இவர் அலங்காரமாகப் பேசுகின்றார். அதுகம் அலங்கரித்துக் கூறுவதால் இவர் மனத்திலே வேறொதுவோ ஒன்று இடம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். உலகத்தில் இவ்வாறு பேசுவோர் பலர். தலைவர் இங்கே வாயலங்காரமாகப் பேசுவது தலைவியை விட்டு நீங்குதற் பொருட்டேயாம் என்று தோழி துணி கின்றார்கள். உடனே தலைவனிடம் விரைந்து சென்று எம்பெருமானே,

“பல பல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி இனிய சொல்லி இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது இனியறிந்தே எது துனியாகுதலே”

என்று தலைவன் புனைந்துரையிற் தான் கண்ட மெய்ப்

பொருளை வெளிப்படுத்திவிடுகின்றன். இன்னங்கு-வருத் தம்; பொல்லாங்கு என்பதுபோல. துணி-(எம்மிடத்து) வெறுப்பு. அக்காலத்து மகளிர் பலர் கலையுணர்ச்சி நிரம்பியவர்கள்; குறிப்பறிவு என்பது ஒரு நுண்ணிய கலை; தமிழ் மகளிர்க்கு அது அலங்காரமாக அமைந்திருந்தது. இன்று மனக் குறிப்பையறியாது வாயலங்காரத்தில் மயங்கும் மகளிர் பலர். காரிகையார் கலித் தொகையைக் கல்லாரோ?

வாயால் மயக்கி எம்மை மனத்தால் வஞ்சித் துக் கூறுகின்றீர். இவ்வகைப்பட்ட போக்கு உமக்கு எவ்வகையால் உண்டாயிற்று? என்று தலைவனை நோக்கிக் கூறிய தோழியின் சொற்கள் குறிப்பறிவாகிய பொன்னுக்கு உரரகல் போன்று விளங்குகின்றன. அந்நாளிலே தமிழகத்தில் அரசனுக்கு மாத்திரமன்று; தனி மனிதனுக்கும் ஆலோசனையாளர் இருந்திருக்கின்றார்கள். அரசனுக்கு அமைச்சன்; தலைவனுக்குத் தோழன்; தலைவிக்குத் தோழி. தனிக் குடும்ப வாழ்வும் ஓர் அரசியல் நிருவாகம் போன்றதே.

தலைவியின் நலம் புனைந்துரைத்த தலைவன் அவளது வடிவழகை வருணித்துக் கூறும் அமைதியை நோக்குவோம். அவனுடைய வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய வேய மென்தோள்கள்; நீல மலர் போன்ற கண்கள்; மூல்லையரும்புபோன்ற நிரையொத்த பற்கள்; அழகிய நெற்றி; கார்மேகமும் விரும்புங்களிய கூந்தல்; பொன்னைத் தூவிலிட்டாற்றிபொன்ற தேமல் பரந்த மார்பு ஆகிய இயற்கையழகினை முதல் வருணித்து அதுவும் பெரிய அளவில் வருணித்து; அதன் பின்பு செயற்கையழகை ஒரு சிறிதே வருணிகின்றன. இயற்கையழகு கனிந்தவளே! செயற்கையழகும் ஒரு சிறிது பெற்றவளே என்று புனைந்த பின்பு சிவப்பு நிறம் வாய்ந்தவளே என்று வருணனையை நிறைவு செய்கின்றன. ‘செய்யாய்’ என்னும் சொல்லின் அமைதியையும் சிந்திப்போம்.

இயற்கையழகு இயையாதபோது நிறத்தால் ஒரு சிறப்புமல்லை என்னும் நுட்பம் இங்கே அமைந்துள்ளது. கறுப்பின்கண் உள்ளது அழகென்பர் சிலர்; சிவப்பின்கண் சிறந்துள்ளது அழகென்பர் சிலர். இவர்

இருவரும் அழகறியார். வண்ணமும் வடிவமும் கூடும் போது அழகும் பிறக்கும்; அழகின்மையும் பிறக்கும். உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையுமென்ன உறுப்புகள் அளவாக அமைவதால் அழகு பிறக்கின்றது. இவ்வண்மையை அகத்துக்கொண்டே தலைவன் அவயவ அமைப்பினாற் பிறக்கும் அழகினை முதற்கூறிச் சிவப்பு நிறத்தை இறுதியிற் கூறினான். நிறம் வேறு; அழகு வேறு. நிறச் செருக்கு ஒழிக.

இனியவை சொல்லி எம்மைத் துன்பத்துட்புகுத்துவதை இனியறிந்துகொண்டேன்; இவ்வளவு நானும் அறிந்துவேன் என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகின்றார்கள். மக்கள் வாழ்க்கையிலே இனியவை கூறி இன்னாலுள் வீழ்த்துவோர் பலரை நாம் பலகாற் கண்டிருக்கின்றோம்; அவரே இன்னற்பட்டதையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இவ்வுலக நிகழ்ச்சியைத் தோழி நன்கு விரித்துரைக்கின்றார்கள். வாயலங்காரத்துள் மறைந்து கிடக்கும் வஞ்சகம் கூரிய நோக்கமில்லாதோருக்கு அப்போது விளங்குவதில்லை; பிறப்போதே புலப்படும். நயவஞ்சகர் சந்தர்ப்பவாதிகள்; இவர்களின் சேர்க்கை தீமையே தரும் என்னுங் குறிப்பும் இங்கே தோன்றுகின்றது.

காதல் வாழ்க்கையிலே இரண்டு கேள்விகள் எழுகின்றன. அவற்றைக் கிளப்புகின்றார்கள் தோழி? பெருந்தகையில் நன்கு மதிக்கப்படும் பொருள் அன்போ. செலவுமோ? என்னும் வினாக்களுக்கு விடை கூறுவதில் நீர் பிழைத்துவிட்டார்; செலவுப் பொருளினுஞ் சிறந்த பொருள் வேறில்லையென உமது அறியாமை உம்மை மயக்கிவிட்டது. அதனால், எம்மீது கொண்டுள்ள நல் வள்ளபை மறந்தீர்போலும்! எனத் தலைவனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்கள்.

“பொருள்லாற் பொருளு முன்டோவென (யாழி) நின் மருளிகொள் மடநோக்கம் மயக்கப்பட்ட யர்த்தாயோ,”

யாழி-அசைநிலை. பொருளை நினைத்து அன்பை மறத்தல் ஆகாது. அன்பு செய்தற்காகப் பொருளமைந்த தன்றிப் பொருளினால் அன்பை ஆக்குதல் அமையாது; அமைந்தாலும் நிலையாது என்னும் உண்மை தோழி

யின் சொல்லாற் புலனுகின்றது. இதனை உலகம் உணர்தல் வேண்டும்.

“பொருள் வவிரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருள்ல தில்லை பொருள்”

என்னுந் திருக்குறள் செல்வப் பொருளை மாத்திரம் தனித்துக் கூறுகின்றது. இங்கே அன்பும் செல்வமும் என்னும் இரண்டிலும் சிறந்ததெத்து? அன்போ? செல்வமோ? என்னும் வினாவுக்கு அன்பே சிறந்தது என விடை கூறப்படுகின்றது. இது திருக்குறட் பொருளுக்கு மாருனதன்று.

அன்பினும் பொருள் சிறந்தது; பொருளிலார்க் கின்பயில்லை; புண்ணியதானமில்லை; கையிற் பொருளில்லாத காதலர் தம்மாற் காதல் செய்யப்பட்டோர்க்கு என்ன காரியத்தைச் செய்தல் முடியும்? கையிற் பொருளில்லாத காதலரையும் அவராற் காத விக்கப்பட்டோர் விரும்பமாட்டார். “இல்லானே இல்லாஞும் வேண்டான்” என ஏதிலார் கூறுஞ் சொல்லை நீர் ஒரு பொருளாக மதித்து அன்பை மறந்திரோ? என்று வினாவின்ற தோழி அன்பினது அமைதியை யும் அதற்குப் பொருள் ஈடாகாமையையும் கூறுகின்றார்கள். உலகிலே அன்பினும் மேலாகப் பொருளை மதிக்கும் மனப்பான்மையை அவள் வெறுக்கின்றார்கள். அன்பினும் பொருள் சிறந்தது என்போரை ஏதிலார் என்று அவள் கூறுவதும் இங்கே அறிதற்குரியது.

ஏதிலார் உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று கூறுவோர்; உறவுபோலிருந்து உருதன கூறுவோர்; உதவவார்போன்று உதவாதன கூறுவோர். இவரது சொல்லை ஒரு பொருளாக மதித்தலாகாது; மதித்தால் இழிவுண்டாகும் என்னும் அனுபவத்தையும் இங்கே தோழி உள்ளடக்கிக் கூறினார்கள்.

“காதலர் ரெவன் செய்ப் பொருளில்லாதார்க்கென
ஏதிலார் கூறுஞ் சொல் பொருளாக மதித்தாயோ”

என்னுஞ் செய்யுளடிகள் என்றும் நினைவுகூரத் தக்கன. எவன்-என்ன; செய்ப-செய்வர்.

பொருளுக்குத் தன்னளவிலே ஒரு சிறப்பில்லை. நன்னெறியால் வாராத பொருள்; நல்லோர் கைப் படாத பொருள்; கள்ளப் பொருள்; கொள்ளைப் பொருள்; வட்டிக்கு வட்டி குட்டியாய் வாங்கும் மாயப் பொருள்; இவையெல்லாம் பொருளே; ஆயினும், பொருளோ? இப்பொருள்களெல்லாம் தேடுவோருக்கு இம்மைக்கும் பகையே. மறுமைக்கும் பகையே. எல்லா மறிந்த நீர் இதனையியீரோ? அறிந்தால் அன்பை மறந்து எம்மைப் பிரிய நினைப்பீரோ? என்று தலை வளை நோக்கிக் கேட்கின்ற தோழி தீய வழியாற் பொருள்டூம் இரக்கமில்லாத மாக்கஞ்கும் நல்ல புத்தியைப் புகட்டுகின்றார்கள்.

“செம்மையின் இகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொருள் இம்மையும் மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ”

செம்மை-பொருள் தேடும் முறைமை; இகந்து-அம் முறையைக் கடந்து; ஒருவுதல்-அப்பொருள் விட்டு நீங்குதல். முறைகேடாகப் பொருள் தேடுவோரை அப் பொருள் விட்டுச் செல்லும் என்பது இதன் கருத்து. இங்கே நமது தலைவன் நல்லவன்; தீய பொருளை நாடாதவன். ஆயினும், அவனது பிரிவினாலே தலைவி இறந்துபட அவன் சென்று பொருள் தேடக் கருதியது அவனுக்கு முறைகேடாயிற்று. முறைகேடும் பலவகை.

“சலத்தாற் பொருள்செய் தேமார்த்தல் பகமட்
கலத்துள் நீர் பெய்தீரீ யற்று”

என்னுந் திருக்குறஞும் இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சலம்-தீய வினைகள்; ஏமார்த்தல்-பாதுகாத்தல்; பசு மட்கலம்-வேகவையாத மண் பாத்திரம்; இரீ இயற்று-பாதுகாத்து வைத்தல் போலாகும்.

பொருளைப் பெரிதென்று அன்பை மறந்திரோ? உறவுபோன்று உறுதியல்லாதன கூறுவோரது சொல்லை மதித்திரோ? முறைதவறத் தேடும் பொருள் இம்மையும் மறுமையும் பகையாவதை அறியீரோ? எம்மை விட்டுப் பிரிவீரோ? என்று தோழி கூறத் தலைவனுக்கு இழிவு தோன்றிற்று. தோழி பின்னுங் கூறுகின்றார்கள்.

தலைவியின் நிலையையுணர்ந்து அவளது நிலைக் கேற்ப நான் இவ்வாறு கூறினேன். அன்பும் பொரு ஞம் ஆகிய இரண்டும் வேண்டும். நீர் பொருள் தேடச் சென்றால் அவள் உயிர்வாழுமாட்டாள். பின்னையார் பொருட்டுப் பொருள்? கையிற் கிடைத்த சிறந்த அன்புப் பொருளாகிய அவளைப் பாதுகாப்பது உமது முதற் கடனாகும். இந்திலையில் இதுவே பொருள்; பொருள் மாத்திரம் பொருளான்று. எம்மையும் பொருளாக மதிப்பீர்.

“எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை; நம்முள் நாம் கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட் திறத்து அவங்க கைவிடுதல் அதுமனும் பொருளே”

மதித்தீத்தை-மதிப்பாய்; கவவு-கூடல்; கைவிடல்-விட்டு நீங்குதல்; அவவு-அவா.

தலைவியைத் தலைவன் அளவு கடந்து பாராட்டி யமை கண்ட தோழிக்கு அவன்மீது ஜைமுண்டாயிற்று. அன்மையிற் பிரிவுண்டாமோ என்னும் ஜைம். நமது வாழ்க்கையிலும் நாம் அளவுபட வாழ்தல் வேண்டும். அளவுபடாத உணவு; துயில்; உடை; பேசுச்; புகழ்ச்சி முதலியனவெல்லாம் நமது எண்ணத்துக்கு எதிரான பலைனேயே தரும்; சுவையற்றுப்போகும். நாடக அவி நயங்களும் இவ்வாறே; ஓர் அவிநயம் அளவு கடந்தால் அதன் சுவையும் நகையாய்விடும். அழுகை முதலியனபற்றிய அவிநயங்கள் நடிகர்களின் அளவுகடந்த செய்கையால் நகையாக மாறுவதை நாம் பலகாற் கண்டிருக்கின்றோம். ஆதலின், நாம் எதிலும் அளவு பட நிற்பின் நமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை யுண்டாகும்; வாழ்க்கை ஒழுங்குபடும்.

தலைவனது அளவுகடந்த புகழ்ச்சி அவனுக்கு இகழ்ச்சியாயிற்று. தோழி கூறிய சொற்கள் அவனுக்கு இழிவையுண்டாக்கினமையை அவன் உணர்கின்றான். “எல்லாம் பொருளிற் பிறந்துவிடும்,” தலைவியின் பெருந் துன்பத்தைப் பொருள்கொண்டு தணித்தல் முடியாது; பொருள் சிறப்புமையைதாயினும், அன்பினும் பொருளினும் அன்பே சிறந்தது தலைவியை ஆற்றி இல்லின்கண் சில நாள் இருந்து, பின் பொருள் தேடப் பிரிவதே நலமாகுமென்று துணிவுகொண்டான் தலைவன்.

பாலைக்கலி : செய்யுள் (14)

பொருளினும் இளமை அருமையுடையது. இழந்துபோன இளமையை ஈட்டிய பொருளால் மீண்டும் எய்தல் கூடாது என்பது இச்செய்யுளின் கருத்தாகும். செய்யுளின் தரவு தமிழ் நாட்டு மறவரின் இயல்பு கூறுகின்றது. இம்மறவர்கள் பண்டைக் காலத் திலே தமிழ் நாட்டு மன்னர்களின் படை வீரராகத் தொண்டுபூண்டோர். வீரம் இவர்களின் பரம்பரைச் செல்வம் இவர்களின் பரம்பரையினர் இன்றும் இயற்கை வீரம் அமைந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். முறுக்கிய மீசையும் கூரிய கண்களுமையை இவர்கள் தன் மானம் மிக்கவர்கள்.

கல்லா மறவர், கண்ணஞ்சா மறவர், எனப் பேர்பெற்ற இவர்கள் ஓடாமறவர் என இங்கே சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றார்கள். கல்லா மறவர்-இயற்கையாகவே மறம் கைவரப் பெற்றவர்; மறம்-வீரம். “குலவித்தை கல்லாமற் பாதி” என்னும் பழமொழி யும் இக்கருத்தையே விளக்குகின்றது. கண்ணஞ்சா மறவர்-பகைவர் முன்னிலையிலே கண்ணை இமைத்து விழியாதோர். ஓடா மறவர்-படை முகத்தில் முதுகு காட்டி ஓடாத வீரர்; எதிரிகளை ஓட்ச்செய்து முதுகு காண்போர். தமிழ்நாட்டு மறவருக்கு வெற்றி அல்லது மரணமே வாழ்க்கை இலட்சியம். வெற்றிகரமாகப் பின்வாங்குதல் மேல்நாட்டு இறக்குமதிப் பொருளாகும்.

தமிழ்நாட்டு மறவரது தோற்றுத்தைப் புலவர் புனைந்து கூறும் போக்கினை நோக்குவோம். மறவர்கள் கடிய பார்வையினையும், வலிய கழுத்தினையுமையை கலைமானின் கீழ் நோக்கிய கொம்புபோலத் திருகி முறுக்குண்ட தாடியினை உடையோர்; கடுஞ் சினமையையோர்; பின்காட்டி ஓடாத வீரமையையோர்; சிலைமரத்தாற் செய்த வலிய வில்லேந்தியவர்கள். சிலைமரமென்பது வில் செய்தற்குரிய ஒரு வகை மரம். இத-

ஞெற் சிலைமரமென்னும் பெயர் பெற்றது. இவ்வில் வேந்திய மறவர்கள் அரசர்க்குமஞ்சார்; அவரது படைக்குமஞ்சார். “எலியெலா மிப்படை; அரவம் யான்” என்று குகன் கூறிய சொற்கள் இம்மறவரது மனப்பான்மையை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றன.

படைக்கலமேந்திய பல படைகளை ஒருங்கு திரட்டிக் கொண்டுவந்து எதிர்க்கும் பார்வேந்தரைத் தமது நாணைத் தெறித்து அவ்வோசையாலேயே முதுகு காட்டி ஓடச்செய்யும் மனவளி வாய்ந்தவர்கள் தமிழ் மறவர்கள். அவர்களது வில்லின் நாணைவி சிங்கநாதம் போன்றது. தோற்று ஓடுவோர்மீது முதுகில் அம்பு தொடுப்பதைத் தமக்கு அவமானமாகக் கருதுகின்ற இம்மறவர்கள் தமிழ் மன்னரின் படைக்கு அணிகல மாகத் திகழ்ந்தனர். இம்மறவரது சந்ததியார் தாம் வாழும் நாட்டிலே அஞ்சிப் பணிந்து அடிமைகளாய் வாழ்வரோ?

“அரிமான் இடித்தன்ன அஞ்சிலை வல்விற்
புரிநான் புடையிற் புறங்காண்ட லஸ்லாஸ்,
இணைப் படைத்தானை அரசோ டுறினும்
கணைத்தொடை நானுங் கடுந்துடி யார்ப்பின்
எருத்து வலிய ஏறும் நோக் கிரலை
மருப்பிற் திரிந்து மறிந்துவிழ் தாடி
உருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்.”

அரிமான்-சிங்கம்; புடை-தெறித்தல்; படை-படைக்கலம்; இணைத்தானை-பல சேனைகள் ஒன்றுய்க் கூடிய பெருஞ்சேனை; கணை-அம்பு; தொடை-தொடுத்தல்; எருத்து-கழுத்து; எருத்தமெனவும் வழங்கும்; “யானை யெருத்தம் பொலிய” என்பது நாலடியார். எருத் தாற் பாரமிழுக்கும் மாட்டை எருத்துமாடு என்பதும் இப்பொருள்பற்றியே. ஏறும் நோக்கு-வலிய பார்வை; தனது பிளைக்கு இடையூறு நிகழாது தடுக்க நோக்கும் நோக்கம். இரலை மருப்பு-மான் கொம்பு. திருகி முறுக்குண்ட மான் கொம்பு மறவரின் தாடிக்கு உவமை யாய் வந்தது. இலக்கணக் கவிகளல்லாத இயற்கைப் புலவர்கள் பொருள்களை வருணிக்கும்போது அவ்விடத்தில்

லுள்ள பொருள்களையே உவமைகளாக அமைப்பர். இது மனவுணர்ச்சி.

திருக்காளத்தியப்பர்மீது கொண்ட பிரிப்பில்லாத அன்பினாலே கண்ணப்ப நாயனர் மனமுருகி அப்பெரு மானைவிட்டுப் பிரியாமல் நின்ற நிலையை “வங்கினைப் பற்றி நாடா வல்லுடும் பென்ன நின்றார்” என்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் வருணிக்கின்றார். இடையர் குலத் தலைவனானாலே தனது மகளை ஓர் ஆடவனுக்கு அறிமுகங்கெய்துவைக்கும் ஒரு காட்சியும் இங்கே புலமை கருதி நினைவுக்கு வருகின்றது. தனது மகளை அவன் வருணிப்பதாகத் திருத்தக்கதேவர் பாடுகின்றார்.

“வெண்ணெய் போன் ரூறினியள்; மேம்பால்போற்
திஞ்சொல்லள்; உண்ண வருக்கிய
ஆநெய்போல் மேனியள்.”

என்னும் அடிகள் உண்மைப் புலமையின் உருவங்களேயாகும். ஊறினியள்-மேனியைத் தீண்டுதற்கு இனியவள்; மே-விருப்பம்; திஞ்சொல்-இனிய சொல். இங்கே இடைக்குல மங்கையின் மேனியைத் தீண்டு மின்பத்துக்கு வெண்ணென்றைத் தீண்டுதலும், அவளது இனிய சொல்லுக்குப் பாலும், மேனியின் நிறத்துக்கு உருக்கிய நெய்யும் உவமை கூறப்பட்டுள்ள பொருத்தம் இனிமை தருவதாகும். உறைந்திருக்கும்போது நெய் வெண்ணிறமுடையதாயிருக்கும். உண்பதற்கு உருக்கும்போது அது பொன்னிறமடையும். அப்பொன்னிற நெய்யே மேனிக்கு உவமையாய் வந்தது.

இது நிற்க; இனி, மறவர் செய்தியை நோக்கு வோம். படைத் தொழில் செய்யாத ஏனைய மறவர்கள் பாலையிலேயே வாழ்க்கை நடத்துவர். மக்கள் தாம் வாழுகின்ற சூழ்நிலைக்கேற்ப மனம் மாறுபடும் இயல்புடையோர். வளஞ்சான்ற மருத நிலப் பரப்பில் வாழ்வோர்க்கு வயல் வளம்போன்று மனவளமும் அமைந்துவிடுகின்றது. இங்கே நீரும் நிழலுமில்லாத அரிய பாலை நிலத்தில் வாழ்கின்ற மறவருக்கு அப்பாலை நிலம்போல அவர்களது மனமும் கடுமையாகி

விட்டது. எவ்வளவு உயர்ந்த சம்பளங்கொடுத்தாலும் கைஞ்சும் வாங்கும் பழக்கத்துக்குச் சிலர் அடிமையாய்விடுகின்றனர். அது தொழிலால் வந்த நரகப் பழக்கம். பாலை நிலம் வளமற்றது; அங்கே பயிர் பச்சைகள் வளர்வதில்லை. இதனால், அங்கு வாழ் வோர்க்கு வருமானமில்லை. களவும், கொள்ளையுமே அவர்களுக்குச் சிறந்த தொழிலாய் விட்டன. வழிபறி கொள்ளையாற் பெற்ற இரக்கமற்ற செல்வத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் வாய்ப்பும் இவர்களுக்கு வலியவந்ததே. பிரயாண வசதிகளின்மையால் வழிப் போக்கர்கள் பெரும்பாலும் நடந்தே செல்வவேண்டியிருந்தது. இதனாற் பாலை நிலத்திற் தனிவழிச் செல்வோரை இவர்கள் பயப்படுத்திப் பொருள் பறித்துப் பழகிய பழக்கம் இவர்களுக்கு வழக்கமாக மாறிவிட்டது. பொருள் பறித்தல், புண் கொடுத்தல் ஆகிய தீச்செயல்கள் இவர்களுக்கு நற்செயல்களாகிவிட்டன. வாழ்க்கையிலே பழக்க மிகுதியால் தீய செயல்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கீழ்நிலையடைவோரையும், பழக்க மிகுதியால் நல்ல செயல்களுக்கு அடிமைப்பட்டு உயர்நிலையடைவோரையும் நாம் அனுபவத்திற் காண்கின்றோம்.

நல்லறிஞர் பலர் தாம் வாழுமிடம் பாலையாயினும், அதை வளஞ்சான்ற மருதமாக்கிவிடுகின்றனர். புல்லறிவோர் பலர் தாம் வாழுமிடம் மருதமாயினும், அதை வறண்ட பாலையாக்கிவிடுகின்றனர். மற்றவர்களின் கொடுந் தொழிலால் அன்பும் அருஞும் அப்பாலை நிலத்தைக் கைவிட்டுப்போயினமையால் அது பயங்கரமான இடமாயிற்று. மறவர்கள்

“பொருள்கொண்டு புண்செயி எஸ்ஸதை யன்போ
டருள் புறமாறிய ஆரிடை யத்தம்”

புறம்மாறுதல்-கைவிட்டுப்போதல்; அத்தம்-காடு.

பொருளினும் இளமையருமையுடையது. இழந்து போன இளமையைப் பொருளாற் திரும்பவும் பெறுதல் முடியாது எனக் கூறத் தொடங்கிய தொழி காட்டின் கடுமையுங் கொடுமையும் முதலிற் கூறுமிடத்து மறவரின் இயல்பினையுந் தொகுத்துரைத்தாள். இனித் தான் கருதிய பொருளைக் கழறுகின்றன.

எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்து வருவனவேணும், இடவேறுபாடுபற்றி அவை வேறு வேருக வழங்கப்பெறும். பொருள், இடம், காலம், சிளை, குணம், தொழில் என்னும் பாகுபாடும் இவ்வாறுமைந்ததாகும். கல்வி, செல்வம் என்னும் இரண்டையும் பொருளென வழங்குவதும் நாமறிந்ததே. கல்விப் பொருள் அழியாத இயல்பினையுடையது; எழுமையும் பயன் தருவது. செல்வப் பொருள் அழியுந் தன்மையுடையது.

“இருமைக்கள் தான்கற்ற கல்வி யோருவற் கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”

எனத் திருக்குறளுங் கூறுகின்றது.

மக்கள் பயிலுதற்குரிய கல்வியை உள்கியற் கல்வி, அறிவியற்கல்வி என இரண்டாக வகுத்துக் கூறுவர் நல்லோர். உலகியற் கல்வியை மாத்திரம் கற்று அறி வியற் கல்வியைக் கல்லாதுவிடுவர் மிகப் பலர்; அறி வியற் கல்வியை மாத்திரம் பயின்று உலகியற் கல்வியை ஒதாது விடுவர் பலர். மேற்கு நாடுகள் முன்னைய வரிசையினும் கிழக்கு நாடுகள் பின்னைய வரிசையினும் இடப் பெறுவனவாகும். உலகியறும், அறிவியறுங் கற்றேரே உண்மையான மனித வாழ்வு வாழும் வழியினையறிதற்குரியோர். அறிவியலென்பது சமய நூற் கல்வி.

உலகியற் கல்வியும் அறிவியற் கல்வியும் ஒன்றாக இரண்டாக வராதபோது மக்கள் வாழ்வு இப்பரம் இரண்டிற்கும் ஏற்றதாகாது என்னும் உண்மையினை நமது முன்னேர் நன்கறிந்திருந்தனர். மாணி (பிரமச்சாரி) நிலை, இல்லாழ்க்கை நிலை, ஆரம்பத் துறவு (வானப்பிரத்தம்) நிலை, துறவு நிலை என்னும் நான்கு நிலைக்கும் பொருத்தமான கல்வியனை அவ்வக்காலத் துப் பயிலும் வழக்குத் தமிழ்நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் நிலைபெற்றிருந்தமைக்குச் சங்க நூல்களும் சான்றாகின்றன. பிரமச்சாரிய நிலை, இல்லாழ்க்கை நிலை ஆகிய இரண்டுக்குமுரிய கல்வி மணம் செய்ய முன்பும், ஏனைய இரு நிலைகளுக்குமுரிய கல்வி மணஞ்செய்த பின்பும் கற்கப்படுவனவாகும். மணஞ்செய்த பின்பு கற்றற்குரிய

இரு வகைக் கல்விகளும் இச்செய்யுளிற் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இக்காலக் கல்வி முறையில் இந்தப் பாகுபாடு கிடையாது; எல்லாம் மயக்கம்.

தோழி கூறுகின்றார்கள்: நீர் புறப்பொருளை விரும்பி அகப்பொருளைக் கைவிட்டுப் போக நினைக்கின்றீர். இதனால் அசோகந்தரின் அழகுபோன்ற தலைவியின் மேனியின் நிறம் பசலைகொள்ளும். கொள்ளவே பழைய அழகு கெடும். அவ்வாறு அழகு கெட்டால் அவ்வழகினைப் புதுவதாக நீர் தேடச் செல்லும் கல்விப் பொருளால் மீட்டல் முடியுமோ? கல்விப் பொருளை வென்றது ஆரம்பத் துறவு நிலைக்குரிய கல்வியை. வானப் பிரத்த நிலைக்குரிய கல்வியென்பதும் அதனையே.

“புரிபுநீ புறம் மாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதீண்டிப் பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தரல் ஓல்வதோ? செயலைந் தனிரேய்க்கு மெழில்நலம்; அந்நலம் பசலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்.”

என்பது செய்யுள். புரிபு-விரும்பி; புறம்மாறுதல்-கைவிட்டுப்போதல்; செல்வம்-வானப்பிரத்த நிலைக்குரிய கல்விப்பொருள்; பெயர்த்தரல்-மீட்டல்; ஓல்வதோ-ஓண்ணுமோ? செயலை-அசோகு.

மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை வழிபட்டு உண்மைக் கல்வியைக் கற்றல் பண்டைக் காலத்து மரபாகும். வானப்பிரத்த நிலைக்குரிய, மாசறு கல்வியைக் கற்றற்பொருட்டுத் தலைவன் பிரிந்து செல்லக் கருதுகின்றன. இக்கால மாணவர் பலர்க்கு ஆசிரியர்களைப் பார்க்கிலும் புத்தகங்களே சிறந்த வழிகாட்டி கள். மூலபாடங்களிலும் புத்தக விமர்சனங்களே சிறந்த நூல்கள். நமது பண்டைய காப்பியத் தலைவன் தகுதியான ஆசிரியரை நாடி நிற்கின்றன. அத்தகைய நல்லாசிரியரை மெய்யுணர்ந்தோரென்று தோழி புகழ்ந்துரைக்கின்றார்கள். ஆயினும் ஒதற் பிரிவு காரணமாகத் தலைவியின் அணிவட்ட மதிமுகம் பசலை பரந்து கிரகண சந்திரன்போல ஒளி மழுங்கிக் கெடுமே எனவும் வருந்துகின்றார்கள்.

இந்திகழ்ச்சியினைப்,

“பொய்யற் கேள்வியாற் புரையோரப் படர்ந்துநீ செயற்ற படிவத்தால் மறுத்தரல் ஓல்வதோ? தீங்கதீர் மதியேய்க்குந் திருமுகம்; அம்முகம் பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூர்ந்து தொலைந்தக்கால்,”

எனப் புலவர் வருணிக்கின்றார். புரையோர்-மெய்ப் பொருள் உணர்ந்த மேலோர்; படர்தல்-அவரை நாடிச் செல்லுதல். படிவம்-தவவிரதம்; மறுத்தரல்-மீட்டல்.

நீர் தலைவியைப் பிரிகின்றீர். அதுவும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் தத்துவப் பொருளை உணர்ந்தோரைக் கூடுவதற்காகப் பிரிகின்றீர். ஆசையாகிய சங்கிலியை அறுத்து நிலையான தத்துவப் பொருளைப் பெற்று நீர் திரும்பி வருங்காலம் மட்டும் இவள் ஆற்றியிருப்பாளோ? முறுக் கவிழ்ந்த நீலமலர்போன்ற இவருடைய கண்கள் விளக்குத் திரியிலிருந்து விழும் சுடரெண்ணெய்த் துளிகள்போன்று நீர் தத்துளிகளைச் சிந்தி அழகு கெடுமே! கெட்டால் துறவு நிலைக்குரிய கல்விப் பொருளால் அவ்வழகினை மீட்டல் கூடுமோ? திரியுமிழ் நெய்போல் என்னும் உவமை உணர்ச்சியூட்டி நிற்கின்றது.

“பின்னிய தொடர் நீவிப்பிற்நாட்டுப் படர்ந்துநீ மன்னிய புணர்ச்சியால் மறுத்தரல் ஓல்வதோ? புரியுமிழ் நறுநிலம் புரையுண்கள் கலும்பானுத் திரியுமிழ் நெய்யேபோற் தெண்பனி யுறைக்குங்கால்,”

இச்செய்யுட்பகுதி துறவு நிலைக்குரிய கல்வி கூறுகின்றது. பின்னிய-பினைத்த, நீவி-அறுத்துவிட்டு, மன்னிய புணர்ச்சி-இறவாப்புகழ், புரிஅவிழ்-மலர்ந்த, தெண்பனி உறைத்தல்-தெளிந்த நீரைத் துளித்தல்; தலைவியின் தண்ணேளி வீசும் அணிவட்ட மதிமுகமும் மலர்போன்ற கண்களும் உமக்கு அவளது நன்மைகளை நினைப்பூட்டும். உமது இன்பத்துக்குக் காரணமான அவற்றைக் காப்பது உமது முதற் கடமையாகும். மற்றையவைகளைப் பின்னர் ஆராய்தலே தகும். கல்விச் செல்வத்தை இவ்விடத்திருந்தே நாடோரும் ஈட்டிக்கொள்ளலாம். தூரத்தே பிரிந்து சென்று தேடும்

கல்விச் செல்வம் இவளது இளமை போனபின்பு அவ்விளமையை மீட்கும் இயல்புடையதன்று. எம்மிதுள்ள அன்பைக் கைவிட்டுப் பிரிதல் தகுதியாகாது எனத் தோழி கூறிய சொற்களால் தலைவன் தனதெண்ணத் தைச் சோரவிட்டான் என்பது செய்யுட் பொருளாகும்.

“அனையவை போற்றி நினைஇயன நாடிக்காள்; வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகும்; மற்றிவள் முனைநிரை முறுவலார் ஆயத்து எடுத்தாய்ந்த இளமையுந் தருவதோ இறந்த பின்னே.”

அனையவை—நிறம், முகம், கண் என்பன; நினைஇயன—கேட நினைக்கின்ற கல்விப் பொருள்கள்; வளமையோ—கல்விச் செல்வமோ? ஒகாரம்—இழிவுப்பொருள்; ஆயம்—மகளிர் கூட்டம்; இளமையும் என்பதில் உம் உயர்வு குறித்தது. இறத்தல்—(இளமை) கழிதல்.

பாலைக்கலி : செய்யுள் (15)

நீமிழ் மக்கள் இயற்கையின் வடிவாக இறைவனைக் கண்டு வழிபாடு செய்தவில் மிகவும் ஈடுபட்டு வாழ்க்கை நடத்திய பழையவாய்ந்தவர்கள்; இயற்கைப் பொருள்களைக் காணும்போதெல்லாம் உணர்ச்சி வயப்பட்டு மனமுருகி மெய்மறந்து நிற்கும் ஒழுக்க முடையோர்; சூரியன், சந்திரன் முதலிய ஒளி வடிவங்களையெல்லாம் இறைவனது வடிவாகக் கண்டு இன்புறுவோர்; எல்லாப் பொருள்களையும் இறைவன் இயக்கி நிற்கின்றன என்னும் கொள்கையில் உறுதிப்பாடுடையோர். தமிழனுக்குப் பூமியும் தெய்வம்; கல்வியும் தெய்வம்; செல்வமும் தெய்வம், நோய்களையுமே அவன் தெய்வ வடிவிற் காணபவன். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த இவ்வழக்கம் தமிழக்குலம் முழுவதையுமே தன் வசப்படுத்திவிட்டது. பேனுங் குணமுடைய பெண் களும் இவ்வழக்கத்தைத் தங்கள் குலவொழுக்கமாகக் கொள்வாராயினர்.

“குலஞ் சுரக்கு மொழுகூல் குடிக்கொலாம்”
என்று கம்பநாடரும் கூறுகின்றார்.

தமிழ்நாட்டு மகளிர் மனம் முடிக்க முன்பு பிறைதொழுதல் முதலிய வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு வாழவர். மனம் முடித்த பின்பு தங்கள் கணவன் மாரைத் தெய்வ வடிவிற் கண்டு மதித்து வாழவர். பிறை தொழுதல் முதலிய ஒழுக்கங்களை மனம் முடித்த பின்பு கைவிட்டுவிடுவர். இறைவனை வணங்கும் வழி பாட்டு முறையை வாழ்நாள் முழுதாங் கடைப்பிடித்து வாழவர். ஆடவரும் பெண்களைத் தெய்வங்களாக மதித்துப் போற்றும் நடையுடையோர்.

தாளாண்மையாற் பெற்ற பொருளைக்கொண்டு வேளாண்மை செய்வதைத் தமிழ் மகன் நல்லறமாக மதித்தான். வேளாண்மையென்பது பரோபகாரம்.

தமிழ் நாட்டில் ஒருவிலுள்ள தலைவன் அறம் செய் தற்காகப் பொருளீட்டுச் சென்றுவிட்டான். இது பிரிவு; தலைவிக்குக் கடுந்துன்பந் தருவது. பிரிவின் கண்ணே தலைவி காதலன் சொன்ன கால எல்லை வரையும் ஒரு வாறு ஆற்றியிருந்தாள்; நாட் செல்லச் செல்ல அவருக்கு ஆற்றுமை மேலிட்டுவிட்டது. தோழியை நோக்கி அவள் கூறுகின்ற சொற்கள்லே தனது குலவொழுக் கத்தைப் பாதுகாப்பது உயிரினுஞ் சிறந்ததாகும் என்னுங் கொள்கையை அவள் வெளியிடுகின்றார். தோழி! தலைவரின் பிரிவின்பின் கண்கள் இமைகூடாமையால் நித்திரையில்லை; ஓரவு ஓர் ஊழிபோலக் கழிகின்றது; கண்கள் மெலிவடைந்துவிட்டன; கண்களில் நீர் மல்க நிறம் வாடி அழகு கெடுகின்றது; நலிவும் மெலிவும் உண்டாகக் கை வளையல்கள் கழன்று விழுகின்றன. இவ்வாறு எனது அழகு அழிவுதற்கு அஞ்சாது பிரிந்து சென்ற தலைவர்பொருட்டு நான் நினைக்கத் தகாத தொரு நினைப்பினை நினைக்கின்றேன் காண். நமது கற் பொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாத அந்நினைவை வாயாற் சொல்லவும் இயையுமோ? “வரன் முறை திறம்புதல் வழக்கோ” என்பது கம்பராமாயனம்.

“பாடின்றிப் பசந்த கண் பைதல் பனிமலக
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளையுர
ஆடெழி லழிவுஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கால் நினைப்பதொன் றுடையேன்மன் எதுவுந்தான்”

என்பது செய்யுள். பாடு-நித்திரை; பசப்பு- மெலிவு; பைதல்-வருத்தம்; பனி-நீர் த்துளி; வாடுபு-வாடி; வனப்போடல்-அழகு கெடுதல்; வணங்குஇறை-வளைந்த மணிக்கட்டு; ஆடு-வெற்றி; மன்-பயன்யாது?

வரன் முறைக்கு மாறன செயலைச் செய்யுமாறு என் மனம் பிழையாக என்னைத் தூண்டுகின்றது. அது பயனற்ற செயலாகும். காதலர் நமது இயற்கை நல முங் கெட்டு நாம் வருத்தத்திலே அழுந்தும்படி நம் மைக் கைவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்; நம்மை நினைப்பது மிலர்; பொருள்மேல் அன்புவைத்தார்; நம்மீது அன்பைத் துறந்தார். அவர் செல்லுகின்ற காட்டு வழியிடத்தே வெப்பந் தணியுமாறு மழை பெய்கவென மழையின் அதிதேவதையான பரிதியஞ் செல்வளைப்

பரவுமாறு என் மனஞ் சொல்லுகின்றது; நான் அவ்வாறு செய்வேனே?

“தொன்னலந் தொலைபீங்கியாம் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார் துன்னிநங் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக் கண்மிசை யுருப்பிறக் கணதுவி சிதறென் இன்னிசை யெழிலியை இரப்பதும் இயைவதோ?”

தொன்னலம்-இயற்கையழகு; தொலைபு-தொலைந்து; சங்கு-இங்கு; உள்ளார்-நினையார்; உருப்பு வெப்பம்; இற-நீங்க; எழிலி-மேகததுக்குக் காரணமான சூரியன்.

தோழி, இங்கே நாம் தணிமையாயிருக்கும்படி நம்மைவிட்டுப் பொருளின்மேல் ஆசைகொண்டு செல்கின்ற காதலர் போகுமிடமோ பகைவர் நாடு; அவர் அதையும் நினைத்தாரில்லை; காலமோ வழியிடத்தே மரங்கள் சினைவாடுகின்ற வேணிற்காலம்; காலத்தின் கடுமையையும் நினைத்தாரில்லை; நம்மையும் நினைத்தாரில்லை. அவர் செல்லுகின்ற வழியிடத்தே சினந் தணியுமாறு செங்கதிர் வேந்தனை வேண்டிக்கொள் வேனே? அது நமது கற்புக்குப் பொருந்துமோ?

“புளையிழாய் ஈங்குநாம் புலம்புறப் பொருள் வேஃகி முளையண்ணார் காதலர் முன்னிய ஆற்றிடைச் சினைவாடச் சிறகு நின் செந்தனைந் தீகெளக் கணை கதிர்க் கணலியைக காழுற லியைவதோ?”

புலம்பு-தணிமை; வேஃகுதல்-விரும்புதல்; முளை-பகைவர் நிலம்; சிறகும்-மிகும்; தணிந்தீக-தணிக; கனவி-சூரியன்.

தோழி! இவ்விடத்தேயிருந்து நாம் மிகவும் வருந்துமாறு தலைவர் நம்மைப் பிரிந்துசென்றார்; நம் மீது அன்பைத் துறந்தார்; பொருள்மீது ஆசைகொண்டார். அவர் செல்லுகின்ற வழியிடத்தே சிறு தூறு களும் உலர்ந்துபோயின. செங்கதிர்ச் செல்வனே, காதலர் செல்லுகின்ற கடுவழியில் அவ்வுலர்ந்த தூறுகளின் மீது தங்கிவந்த வெப்பமாறிச் செல்கவென்று ஞாயிற் றினை வாழ்த்துவேனே? அது நமது கற்புக்குப் பொருந்துவதொன்றே?

“ஓனியிழாய் ஈங்குநாம் துயர்கூரப் பொருள்வயின்
அளி ஓரீதீக் காதலர் அகன்றேகு மாரிடை
முளிமுதல் முழியை வெம்மைதிர்ந் துறுகென
வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ?”

கூர-மிக; அளி-அன்பு; ஓரீ-இ-நீங்கி; முளிதல்-உலர்-
தல்; முதல்-சிறுதாறு; உறுக-சேர்க.

தமிழ்நாட்டில் நிலவியல்புக்கேற்பத் தெய்வ
வழிபாடு அமைந்திருந்தது. இங்கே கூறும் பொருள்
களைல்லாம் நிகழுமிடம் பாலைநிலமாகும். பாலைக்குத்
தெய்வம் பரிதியஞ் செல்வனும், திகிரியஞ் செல்வி
(தூர்க்கை)யுமாவர். பரிதியஞ் செல்வனுக்குரிய மூன்று
இயல்புகள் இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கனலை
யும், மழையையுங், காற்றையுந்தருகின்றவன் சூரியன்
என்கின்ற உண்மையினைத் தமிழர்கள் நன்கு அறிந்
திருந்தமை இச்செய்யுளாற் புலனுகின்றது. எழிலி,
கனலி, வளிதருஞ் செல்வன் எனபன சூரியனைக் குறிக்
குஞ் சொற்களாக அமைந்துள்ள நுட்பம் நம்மால்
நோக்குதற்குரியது. சூரிய நமஸ்காரம் மணஞ் செய்த
மகளிர்க்குக் குலவொழுக்கமாகாது என்பது செய்யுட்
பொருள்.

பலதிறப்பட்ட தெய்வ வழிபாடுகள் பழந் தமிழ்
நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தன. திருமுருகாற்றுப் படை
முதலிய நூல்களிலே இச்செய்திகளைக் காணலாம்.
நிலவியல்புபற்றி வேறு வேறு தெய்வங்களை வழிபடு
தல்; குலவியல்புபற்றி வெவ்வேறு தெய்வங்களைத்
தொழுதல்; பொதுவியல்பு காரணமாகப் பிற தெய்
வங்களை வணங்குதல்; இவையெல்லாவற்றுக்கும் அப்
பாற் சென்று ஊரும்பேரும் உருவுங் கடந்த கட்டற்ற
பொருளாக இறைவனைக் கண்டு வணங்குதல் முதலிய
பலவகை வணக்கங்கள் மக்களின் மனவியல்புக்கேற்ப
வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. உடற் பயிற்சிபோன்றதும்,
எல்லார்க்கும் ஒரேதன்மையாக அமைந்துள்ளதுமான
தெய்வவழிபாட்டைத் தமிழ் மக்கள் கைக்கொள்ள
வில்லை. அதில் மனம் ஓடுங்குவதில்லை.

மணஞ்செய்த மகளிர் தங்கள் குலதெய்வங்களை
யும், ஒரே கடவுளாகிய இறைவனையும் வணங்கும்

ஓழுக்கமுடையோர். பிற தெய்வங்களை அவர்கள் வழி
படுவதில்லை. பிற தெய்வங்களாவன சூரியன், சந்திரன்
முதலியன். தாய், தந்தை, தமையன், அரசன்,
குரு என்போரையும் தெய்வமாகப் பாவித்து வணங்கும் தன்மையுடையோர் தமிழர். மகளிர் தங்கள் கணவன்மாரையுந் தெய்வமாகப் பாவித்து வழிபாடு செய்யும் வழுக்கமுடையோர். பின்வரும் நிகழ்ச்சி இதனைவிளக்குகின்றது.

ஓரு தலைவன் பொருள் தேடுதெற்காக வேற்று
நாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டான். தலைவி இல்லின்கண்
தனித்திருக்கின்றன. தலைவன் திரும்பிவரக் காலதாமத
மாகின்றது. காரோவந்தது; காதலரேறிய தேரோ
வந்திலது. இதனாற் தலைவிக்கு நலிவும் மெலிவும் உண்டாக
அவள் தனது கற்பொழுக்கத்துக்கு மாருகச்
சூரியனை வணங்குதற்கு நினைக்கின்றன. தலைவர் பிரிந்து
சென்ற வெப்பமான காட்டிலே மழை பெய்து தட்ப
முண்டாக அருள்செய்ய வேண்டுமென்று செங்கதிர்ச்
செல்வனை வழுத்த நினைக்கின்றன அத்தமிழ் மங்கை.
அவளது நினைவுக்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. ஒன்று
காதலர் செல்லும் வழி தண்ணென்றிருத்தல் வேண்டு
மென்பது; மற்றது கார்வரவு கண்டால் தலைவர் வினை
முடித்து விரைந்து மீள்வதற்கு அது ஏதுவாகுமென்
பது. எனினும், தனது குலவொழுக்குக்கு இழுக்கா
கும் இந்நினைவு தன்னுடைய நெஞ்சில் இடம்பெற்ற
தாமத தகாதெனவும் நினைக்கின்றன. தான்கொண்ட
தகாத இவ்வெண்ணத்தைத் தனது உசாத்துணையாகிய
தோழிக்கு வெளிப்படுத்த அவள் அதனை நோகாமல்
மறுத்துக் கூறும் திறமை மிகவும் அழகுவாய்ந்ததாகும்.

இனிய மொழியினையுடையாய், தன் முயற்சி
யால் ஈட்டும் பொருள் மிக்க மாண்பினையுடையது;
அது அறமும், பொருளும், இன்பழுமாகிய மூன்றினை
யும் ஒருங்கே தரும் இவ்வண்மையை நன்கறிந்து
பொருள் தேடச் சென்ற தலைவர்பொருட்டு நீ இவ்
வாறு தெய்வங்களைப் பரவி வருந்துதல் வேண்டா;
உன்பொருட்டுத் தெய்வங்கள்தாமே ஏவல்செய்யும்.

“செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வர் மாட்டினையன்
தெய்வத்துத் திறனேக்கித் தெருமரஸ் தேமோழி”

என்று விடை கூறிய தோழி தெய்வங்களை வணங்காதே என்றும் கூறுமல்; வணங்குதி என்றும் கூறுமல்; அத்தெய்வங்களை வணங்கும் அவசியம் உனக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது; (தெருமரஸ்-மனஞ்சு சுழலாதே.) இதனைக் கேள் என்று கூறுகின்றார்கள்.

“வறநேடின் வையகத்து வான் தருங்கற்பினான்
நிறநேடிப் பசப்பூர்த் தூண்டென
அறநேடி விலங்கின்று அவரான் விணத்திறத்தே”

எனச் சொல்லிச் சாதுரியமாகத் தலைவியின் நிலைமையைச் சாந்திசெய்துவிட்டாள்.

உலகத்தே மழையின்றி நாடுகள் வறங்கூர்ந் தால் நாடு செழிக்க மழையைப் பெய்விக்கவல்ல கற் பிணையடைய உனது நிறங்கெட்டுப் பசலை பரக்குமென்று எண்ணிய அறக்கடவுள் உன்பொருட்டு இரங்கித் தலைவர் விளைசெய்யுமிடத்துக்கு விரைந்து சென்று அவரை அங்கே தங்குவதில் நின்றும் விலக்கிற்று. தலைவர் இன்னே வருவர்; நீ வருந்தற்க எனக் கூறித் தலைவியை ஆற்றி மெய்தனிர்க்கச் செய்தாள்.

“வறநேடின் வையத்து வான்றாருங் கற்பினான்”

என்னுந் தொடர் இங்கே ஆராயத்தக்கது. கற்புள்ள மகளிரின் ஆற்றல் இவ்வளவென்பதை இச்செய்யுள்ளி விளக்கி நிற்கின்றது. “மாதர் கற்புடை மங்கையர்க் கோர் மழை” எனபர் நல்லோர்.

“தெய்வந் தொழான் கொழுநற் தொழு தெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

என்னுந் திருக்குறளும் இப்பொருள்பற்றியதே. மணி மேகலை ஆசிரியர் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் இத்திருக்குறட் சொல்லையும் பொருளையும் பொன்னேபோற் போற்றியிருப்பதும் உலகறிந்ததே. “வான் தருங்கற்பினான்” என்பதும், “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்பதும் ஒப்பவைத்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டிய தொடர்களாகும். கற்புடைய பெண் பெய்யெனப்

பெய்யும் மழைபோன்றவள் என்று இக்கால நவீனர் சிலர் கூறும் பொருள் இலக்கியத் தொடர்போடு பொருந்திவராத பொருளாகும். முன்பின் நோக்காது சமயோசிதமாகக் கூறும் பொருள்கள் நிலையில்லாதன வாம். கற்புள்ள பெண் வேண்டியபோது மழையையுந்தரும் ஆற்றலுள்ளவள் என்பது தமிழரின் தளராத நம்பிக்கையாகும். “வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப் பறியாது; நினில் வேந்தர் கொற்றஞ்சிதையாது; பத்தினிப் பெண்டிருந்த நாடு.” தெய்வந் தொழான் என்பது மணங்கெய்த பின்னர்ப் பிறைதொழுதல் முதலியன் செய்யாதவள். இறைவனை வணங்காதவள் என்பது பொருளன்று. தொழுது எழுவாள் என்பது தொழுதுகொண்டு துயிலெழுவாள் எனப் பொருள் தருகின்றது. ஒருவன் நித்திரை செய்யப்போகும்போது எதனைப் பாவணையன்னிக்கொள்ளுகிறுஞே அப்பாவணையே அவன் துயிலெழும்புவதற்குங் காரணமாயிருக்கும். கணவனைத் தெய்வமாகப் பாவித்துக்கொண்டு துயில் செய்யச் சென்ற பெண்ணை அப்பாவணையே துயிலெழுப்பினிடுகின்றது. “அடியினைஞ்சு மெந்தன் அனந்தலைப் பயம் உணர்த்த” என்பதும் இது போன்றதே. கணவனைத் தெய்வமாகப் பாவிப்பவளை “வான் தருங் கற்பினான்” என்று போற்றினார்.

பாலீக்கலி: செய்யுள் (16)

பிரிவு பல வகைப்படும். பொருளின்பொருட்டுப் பிரிதல், ஒதற்குப் பிரிதல், தூதிற் பிரிதல், துணை செய்யப் பிரிதல் முதலியன் அவை. துணை செய்த லுள் நாடு காத்தலும் அடங்கும். சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களுக்குத் திறைகொடுத்து ஆண்ட நாடு களும் அந்நாளிற் பல உள்ளன. அவை எல்லாம் மிகப் பெரிய பரத கண்டத்தின் உள்நாடுகளேயாம். எத் துணைப் பெரும் படைகளிருந்தும் தமிழ் வேந்தர் மூவரும் பிற நாடுகளின்மீது கடல் கடந்து சென்று போர் தொடுத்ததுமில்லை; அவற்றை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டதுமில்லை; திறைவாங்கியதுமில்லை. இது தமிழ் மன்னரது ஆட்சியின் தனிச் சிறப்பாகும். “அறதெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” என்பது தமிழ் முறை. தமிழ்நாட்டிலே அந்தனர் முதலிய எல்லா வகுப்பினரும் படைக்கலப் பயிற்சிபெற்றுத் தமது நாட்டைப் பாதுகாக்கும் திறமைபெற்று விளங்கினார்கள். பேணமாத்திரம் பிடித்து வாழ்ந்தவன்ல்லன் தமிழன்; அவன் மேற்கூறும் பிடித்தான்; படைக்கலமும் பயின்றான்; குதிரையேற்றத்திலும் அவன் மிக்க திறமை பெற்றிருந்தான்.

இத்தகைய தமிழ்ப் பரம்பரையிலுதித்த ஒரு தோன்றல், நாடு காத்தற்பொருட்டுத் தனது காதலியை விட்டுப் பிரியக் கருதுகின்றான். படைக்கலங்களைத் திருத்தியும், பிரிவுக்கு அடையாளமான படுக்கைகளிற் கிடந்தும், தலைவியின் தனிமைக்கு வருந்திப் பெருமுச்சவிட்டும் ஒரு நிலைப்படாமல். அவதியுறுகின்ற தலைவனை நோக்கிய தலைவி, காதலர் தன்னைவிட்டு நீங்குங் கருத்துடையவர்போலும் என்று கவல்கின்றார்கள். அவளது வேறுபாட்டையுணர்ந்த தோழி தலைவியை நோக்கி நறுநுதால், தலைவரது எண்ணத்தில் நீ மனதைச் செலுத்தாதே; ஏங்கி நடுங்காதே. யான் முன்னின்று, தலைவர் நம்மைப் பிரியாமற் தடுக்கின்றேன் எனக் கூறித் தலைவியைத் தேற்றுகின்றார்கள்.

“படைப்பள்ளிப் புணியவும், பாமாண்ட பயிலனைப் புடைபெயர்ந் தொடுங்கலைம், புறஞ்சேர உயிர்ப்பவும், உடையதை யென்கொ லென்று ஊறாந்தவர்வயின் நடைசெல்லா நனியேங்கி நடுங்கற்காண் நறுநுதால்”

என்பது செய்யுள். பா-பாவுதல். அதாவது மென்மையான பொருள்களைப் பரப்பிப் படுக்கையமைத்தல்; புடைபெயர்தல்-சற்றே நெகிழ்ந்திருத்தல்; ஊறு அளத் தல்-கூட்டம் இடையூறுபடுமென்று கருதுதல்; நடைசெல்லா-ஓமுகாமல்.

தலைமகளைத் தேற்றுவித்த தோழி தலைமகனையடைந்து,

“தொல்லெழில் தொலைபிளன் துய ருழப்பத்துறந்துநீ வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன்; வலிப்பளவை நீள்கதீர் அவிரமதி நிறைவுபோல் நிலையாது நாளினும் நெகிழ்போடு நலனுடன் நிலையுமோ?”
என விடுவுகின்றான்.

தலைவியின் இயற்கை நலங்கெட்டு அவள் வருத் தக்தில் அழுந்துமாறு நீர் பகைவர் தந்த நாட்டைக் காப்பதற்குச் செல்ல மனந்துணிந்தீர். உமது துணைபையுணர்ந்த தலைவியின் முகமானது நிறைமதி கலை குறைந்து தேய்வதுபோலத் தன்னழகு கெடுகின்றது; இளமையும் கழிகின்றது. இவ்விராங்கும், போன்பின் வருவனவல்ல; இதனை உணர்வீராக. தொலைபு-தொலைந்து; வல்வினை-நாடுகாத்தலாகிய வலிய தொழில்; வயக்குதல்-விளக்குதல் அதாவது பகைவர் தந்த நாட்டை மேலாக விளங்கச் செய்தல். வலித்திதுணிகின்றும்; நாளினும்-நாள்தோறும்; நெகிழ்பு-நிலைகுலைந்து; ஒடும்நலன்-கெடும் அழகு.

அன்றியும், காம நோய் மிகவும் வலியது; உமது பிரிவினால் அந்நோய் அவளை வருத்தும்; அவள் அழகு கெடுவாள். நீரோ பகைவர் தந்த நாட்டைக் காத்து அந்நாடு அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றினும் திறம்பெறும் இடமாகத் திகழ்ந்து விளங்குதற்காகச் சேவை செய்யச் செல்கின்றீர். இதனாற் தலைவியின் நிலைமை யாதாகும் என்பதையறியீரோ? பொய்கையி

ஹள்ள தாமரை யரும்பின் மலர்ச்சியானது அவ்வரும் பிற்குக் கூற்றமாதலன்றிப் பின்னர் அம்மலர் இதழ் உதிர்த்திவிடும்போது அப்பொய்கையும் தன்னழகு கெட்டுக் குறைபாடடைகின்றது. இதுபோலத் தலைவி யின் புது மலர்ச்சியானது உமது பிரிவு காரணமாக வீணே கழிவதால் அவள் இளமையும் அழகுங் கெட்டுக் குறைபாடடைவாளே! கழிந்த நாளையும், இழந்த இளமையையும், நிலைகுலைந்த அழகையும் மீண்டும் பெறலாமோ? அவை இவளது மேணியில் நிலைநிற் குமோ? உடம்பு காலக்கழிவுக்கேற்ப நிலைமாறும் இயல் படையதல்லவா?

“ஆற்றல்நோய் அட இவள் அணிவாட அகன்றுநீ
தோற்றஞ்சால் தொகுபொருள் முயறிமன்; முயல் வளவை
நாற்றஞ்சால் நனிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்குக்
கூற்றும்போற் குறைபூஞ் வாழ்நாறும் நிலையுமோ?”
எனவும் வினவுகின்றன.

முயறி-முயல்கின்றுய்; தொகு பொருள்-அறம்
பொருளின்பம்; நனி-விசாலம்; அடை-இலை.

பின்னுரை

இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் கலித்தொகையில் உள்ள பாலைத் திணையினைப்பற்றிய பாடல்களை மட்டும் கொண்டது. பாலைத்திணையில் 35 பாடல்கள் உள்ளன என அறிகிறோம். இருப்பினும் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் 16 பாடல்களுக்கான கட்டுரைகளை மட்டுமே எழுதியுள்ளார். இந்தக் கட்டுரைகள் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்த காலத்தில் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் ‘கம்பராமாயணக் காட்சிகள் தொடர் கட்டுரையொன்றும் வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. பல்வேறு காரணங்களால் புலவர்மணி தனது கட்டுரைகளை 16 பாடல்களுடன் நிறைவு செய்து கொண்டார்.

இச்சந்தரப்பத்தில் பாலைத்திணைப்பற்றி ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்துள்ள சில கருத்துக்களை அறிந்திருத்தல் அவசியம். கலித்தொகை நூலை முதன்முதலில் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் திரு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள். அப்பதிப்பில் இந்நூலையாத்தவர்கள்பற்றி பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை, கபிலன் குறிஞ்சி,
மருதனின் நாகன் மருதம் - அருஞ்சோழன்
நல்லுத் திரன்முல்லை, நல்லந் துவன்நெந்தல்
கல்விவரார் கண்ட கலி”.

இதிலிருந்து இந்நூலைப் பாடியவர்கள் பின்வருவோர் என அறியக்கிடக்கிறது.

1. பாலைக்கலியைப் பாடியவர் - பெருங்கடுங்கோள்
2. குறிஞ்சிக் கலியைப் பாடியவர் - கபிலர்
3. மருதக் கலியைப் பாடியவர் - மாதன் இளநாகனுர்
4. மூல்லைக் கலியைப் பாடியவர் - சோழன் நல்லுருத்திரன்
5. நெந்தற் கலியைப் பாடியவர் - நல்லுந்தவனுர்.

எனினும், பின்னால் வந்த ஆய்வாளர்கள் கலித் தொகையைப் பாடியவர்கள் ஜீவர் அல்ல எனவும், பலர் எனவும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

எது எவ்வாறுயிருப்பினும், புலவர்மணி அவர்களைக் கவர்ந்த பழம்தமிழ் நூல்களில் கலித்தொகை முக்கிய இடம்பெறுகிறது என்பதை ஒருவாறு ஊகிக் கலாம். இதற்குக் காரணம் இந்நாலிலுள்ள பாடல்கள் அகத்துணை சார்ந்தனவாகவும், அக்காலத்து மக்களுடைய வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு முதலியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்திருப்பதே. கலித்தொகை செய்யுள்களுக்கு உரை எழுதியவர் நச்சினார்க்கினியார் எனக் கறுவர். இவர் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர். எமது புலவர்மணி அவர்கள் இவ்வாறுண உரைகளால் பாதிக்கப்படவில்லையென்பதும் இக்கட்டுரைகளைப் படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும். அவர்கள் தமது சுய சிந்தனையாலும் புலமையாலும் கலித்தொகைக் காட்சிகளை உள்ளார்ந்து நோக்கி அவற்றின் ஆன்மா வெளிப்படும் வகையில் தமது கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

இந்த நூல் பல வருடங்களுக்கு முன் வெளி வந்திருக்கவேண்டும். இலங்கை முழுவதற்கும் பொது வான் பிரசரகள் வசதியின்மையால் இவ்வெளியீடு தாமதமடைந்துள்ளது.

புலவர்மணி நினைவுப் பணிமன்றம் கடந்த காலங்களில் புலவர்மணி அவர்களின் ‘கவிதைத் தொகுதி,’ ‘உள்ளதும் நல்லதும்,’ ‘விபுலானந்தர் மீட்சிப்பத்து’ ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. ஏனைய கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலியவற்றை காலக் கிரமத்தில் வெளியிடவும் இம்மன்றம் என்னும் கொண்டுள்ளது. தமிழ்மக்கள் இதற்கான ஆதரவை வழங்கவேண்டும்.

இரா. நாகலிங்கம்,
தலைவர்,
புலவர்மணி நினைவுப்பணி மன்றம்,
மட்டக்களப்பு.

இதுவரை வெளிவந்த புலவர்மணியின் நூல்கள்

★ பகவத்கிதை வெண்பா :

கர்ம யோகம்.
பக்தி யோகம்.
ஞான யோகம்.

★ புலவர்மணி கவிதைகள்.

★ உள்ளதும் நல்லதும்.

★ விபுலானந்தர் மீட்சிப்பத்து.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் மட்டக் களப்புக்கு மாத்திரமல்ல, முழு இலங்கைக்கும் பொதுவான அருந்தவைப் புதல்வர்.

“புலவர்மணி ஒரு வைரமணி” எனச் சிந்தாமணி ஆசிரி யர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களால் விதந்துரைக்கப் பட்டவர். மட்டக்களப்புத் தமிழ்க்கலை மன்றம் வழங்கிக் கொரவித்த “புலவர்மணி” என்ற பட்டத்தையே உவந்தேற்றுக்கொண்டவர்.

வேதாந்தப் பொருளாகிய பகவத் கீதையினை வெண்பாவில் மாத்து, சிந்தாந்தக் கருத்துத் தோன்றும்வண்ணம் பொழிப் புரை எழுதி வெளியிட்டவர். கண்ணே குமாரகவாமிப் புலவரிடமும், மகாவித்துவான் கணேசயிரிடமும், “ஒரு கொழுகொம் பிற் பழுத்த இரு கணிகன்” எனப் போற்றப்படும் ஒரு கணியான இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை யுடன் இணைந்து கல்வி கற்றவர். சுவாமி விபுலானந்தா அவர்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டவர்.

1991ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31ஆம் நாள் இந்துசமய, இந்து கலாசார இராஜாங்க அமைச்சு கண்டியில் நடத்திய தேசிய தமிழ் சாக்தத்திய விழாவில் தாம் எழுதியதும் புலவர்மணி. பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்ற வெளியிடு மாகிய “உள்ளதும் நல்லதும்” என்ற நூலுக்குப் பரிசும், ‘இலக்கியச் செம்மல்’ என்ற பட்டமும், விருதும் தெகாந்த நிலையில் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டவர்.

இவர், மட்டக்களப்பு தில்லைமண்டுரீ சோ. ஏகாம்பரபிள்ளை வண்ணக்கர் அவர்களுக்கும் சி. சின்னத்தங்கம் அம்மையாருக்கும் மகனுக்கப் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வி உள்ளுரிலேயே இடம் பெற்றது. 1917 தொடக்கம் 1920 வரை காவிய பாடசாலையில் கல்வி கற்றுத் தேறினார். சுவாமி விபுலானந்தரின் சந்திப்பினைத் தொடர்ந்து 1926 ஆம் ஆண்டில் திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியரானார். இவ்வாண்டிலேயே குருக்கள்மடத்தில் கோயில் திருப்பணி செய்துவரும் திருக்குடும்பத்தில் வீருசித் தமிழ் மூத்ததமிழி வண்ணக்கருக்கும் கந்தம்மை அம்மையாருக்கும் மகளான நல்லம்மாலை திருமணஞ்சு செய்துகொண்டார்.

1959ல் ஆசிரிய சேவையிலின்றும் ஓய்வுபெற்ற புலவர்மணி அவர்கள் பல சமய, சமூகப் பணிகளாற்றி, எழுத்துலகில் சிறந்து விளங்கி, பல பொதுநல மன்றங்களிலும், விசாரணைக் குழுக்களிலும், ஆலோசனைக் குழுக்களிலும் நற்பணி புரிந்து 1978-11-02ல் குருக்கப்பமடத்தில் அமரரானார்.

அவரின் நினைவுகளை நிலைநிறுத்தும் பணியில் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணி மன்றம் கடந்த பதின்மூன்று ஆண்டுகளாகச் செயலாற்றி வருகிறது.